

๑๕๗

อุณหวัใจด้วยไฟรัก 1

他从火光中走来

เอ๋อ์ตงหูจื่อ 耳东兔子
เขียน

มู่หลินเฉิน
แปล

กรุณาอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ในสายตาของผู้กำกับเห็นว่าผู้หญิงคนนี้มองแล้วร้อนหูร้อนตาเป็นที่สุด
เวลาถ่ายทำก็แสดงได้ดี เข้าถึงบทบาทได้รวดเร็ว เวลาวางก็อ่านหนังสือเสริมความรู้
ให้ตัวเอง สมัยนี้หาผู้หญิงที่มีนิสัยสงบเสียงมอย่างนี้ได้ไม่มากแล้ว
- เอ๋อ์ตงหูจื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวความรักที่ร้อนแรงและยากจะดับลง ระหว่างดาราสาวกับ
นายทหารหนุ่ม เริ่มแรกอาจมีคนที่หมั่นไส้ความก้ำกั้นมันหน้าของ หนานชู
ไม่มากก็น้อย แต่เชื่อว่าเมื่ออ่านเรื่องราวของพวกเขาแล้ว ทุกคนจะเข้าใจ
และเอาใจช่วยให้สาวสวยของเราเอาชนะใจผู้ชายจอมซนให้ได้ และ
เชื่อเถอะว่า คุณจะต้องหลงรักเธอ ไม่ต่างไปจากผู้ชายบางคน

พบกับความรักอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ร้อนแรงดั่งเปลวไฟ ที่พร้อมเผาไหม้
หัวใจคุณได้แล้วค่ะ

กมลอรุณ

อรุณ

“ฉันคิดว่าถ้าชอบใครก็บอกเขาไปเถอะ เอาแต่เก็บซ่อนไว้มันจะไปได้อะไร ถึงแม้ผลลัพธ์ที่ออกมามันจะไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แต่ความรู้สึกนั้นมันต้องลืมหูลงด้วยตัวเองถึงจะรู้ ไม่มีสิ่งใดหรอกนะที่จะยาวนานตลอดกาล ฉันคิดว่าชีวิตคนเรามันแสนสั้นลำบากทรมาน เพราะอย่างนั้นใช้ชีวิตให้มีความสุขเถอะ ถ้าไม่เหมาะสมกันจริงๆ ก็ยังเลิกแล้วยังแยกทางกันได้”

บทที่

1

รุ่งสาง นานาชูสะดุ้งตื่นขึ้นจากความฝัน เนื้อตัวเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ
ภายในห้องไม่ได้เปิดไฟ ผ้ามานปิดทึบ บรรยากาศมืดมิด เธอ
ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งฟังพนักหัวเตียง เอื้อมมือหยิบนุหรือกับไฟแช็กที่วางอยู่
บนโต๊ะหัวเตียง

“ฟืบ” เสียงจุดไฟแช็กดังขึ้น ดวงไฟเล็กๆ สว่างขึ้นในความมืดแล้ว
ดับลงอย่างรวดเร็ว คว้านุหรือลอยอวล ประกายไฟที่ปลายนิ้วเดี๋ยวติด
เดี๋ยวดับ

นานาชูสูบนุหรือไปพลางหลับตาครุ่นคิดไปพลาง ไม่นานนัก เธอ
ก็เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่หัวเตียง แล้วพิมพ์ข้อความลงไปอย่าง
ว่องไว

[ฉันฝันเห็นเขาอีกแล้ว]

เวลาเข้ามืดทีี่สี่ครั้ง แต่อีกฝ่ายกลับตอบมาอย่างรวดเร็ว [ฝันเห็นเขา
ทำอะไร]

“...”

อีกฝ่ายเข้าใจอย่างรวดเร็ว [จินตนาการทางเพศเธอ]

[อืม]

[อย่าคิดมากเกินไป เธอแค่มีอารมณ์ ต้องการผู้ชายสักคน]

นานาชูอ่านประโยคนั้นจบอย่างใจเย็น ก่นด่าใส่มือถือไปหนึ่งที

แล้วโยนมันทิ้งลงไปอีกฝั่ง พิงพนักหัวเตียงหลับตาลง เริ่มหวนคิดถึงภาพเหตุการณ์ในความฝัน

ร่างเปลือยเปล่าของชายหนุ่ม ผิวสีทองแดง กล้ามเนื้อกระชับแน่น ลายเส้นกล้ามเนื้อเด่นชัด ผมสั้นสีดำขลับกับดวงตาที่มีแววสุขุมนุ่มลึก สมบูรณ์แบบ

เวลา 6.10 น. เลื่อนกวางจง ผู้จัดการส่วนตัวของเธอเดินเข้ามาพร้อมผู้ช่วย “ลุกขึ้นมาแต่งหน้าได้แล้ว”

หนานซูลุกจากเตียง ก้มตัวลงควานหารองเท้าแตะ เลื่อนกวางจงเตะรองเท้าแตะข้างหนึ่งไปให้เธอแล้วพูดว่า “วันนี้ต้องไปกองถ่าย เดี่ยวให้ซึกูช่วยเธอเก็บของแล้วกัน”

ระหว่างที่พูดก็ดันตัวเด็กสาวคนหนึ่งมายืนตรงหน้าเธอ

หนานซูใส่รองเท้าไปพลางหรีดตาประเมินเด็กสาวตรงหน้าไปพลางหน้าตาไม่คุ้นเลย “เด็กใหม่หรอ” เธอถามเอื่อยๆ

เดิมทีหนานซูก็เป็นนางแบบมาตลอด เพิ่งเซ็นสัญญากับบริษัทเจียเหอเมื่อต้นปี ชื่อเสียงของเธอไม่ค่อยเป็นที่รู้จักมากนัก ผู้ช่วยที่คอยอยู่ข้างกายก็เปลี่ยนมาแล้วสามสี่คน ไม่รู้เหมือนกันว่าคนก่อนหน้านี้ดวงไม่สมพงศ์กับหนานซู หรือว่าหนานซูเข้าถึงยากเกินไป

“ผู้ช่วยและช่างแต่งหน้าฝึกหัด”

สามเดือนที่ผ่านมาเลื่อนกวางจงไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง วันๆ เอาแต่ช่วยเธอหาผู้ช่วย พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็โมโห เขากลอกตามองบน แล้วเตือนเธอว่า “รบกวนเธอช่วยทำดีกับเด็กหน่อยได้ไหม”

ผู้ช่วยที่เป็นช่างแต่งหน้าด้วยอย่างนี้ ค่าจ้างราคาถูกแบบนี้ จะหาได้ที่ไหนอีก ไม่มีหรอก

หนานซูยกไหล่ จ้องเด็กสาวครุ่นใหญ่ หน้าม้าตรงเป๊ะ สวมเสื้อแขนตึกตาคู่กับกระโปรงตัวสั้น เธอเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นมิตร “เธออายุเท่าไร”

“ยี่สิบเอ็ดค่ะ”

“ชื่ออะไร”

“ชีกู่คะ” เด็กสาวถามคำตอบคำ

หนานชูเลิกคิ้ว “มีแฟนรึยัง”

ชีกู่หนึ่งไป ไม่คิดว่าจะเจอกับคำถามตรงไปตรงมาแบบนี้ “เอ่อ...ยังคะ”

“หน้าเด็กจัง” เด็กสาวเป็นคนเก็บตัว พอมีคนชมเข้าหน่อยเลยเขิน
หน้าแดง หนานชูจับใบหน้าเด็กสาว “ไปเถอะ”

ชีกู่ไม่อยู่รอให้โดนแกล้งอีก จึงรีบวิ่งออกไปด้วยความเขินอาย

พอสิ้นกวงจงคุยโทรศัพท์เสร็จก็หันกลับมาองภาพที่เพิ่งเกิดขึ้น
เขานึกว่าหนานชูจะทำเรื่องเลวร้ายอะไรอีก เลยตะโกนเสียงดังว่า “เด็กคนนี้
ประธานหนานอุตสาหามาให้เชียวนะ ถ้าโมโหจนหนีหายไปอีก ฉันก็ช่วย
อะไรเธอไม่ได้แล้วนะ!”

หนานชูแบมือ “นายจะกังวลทำไม ฉันไม่ได้จะเขมือบเด็กนั้น
สักหน่อย”

ชีกู่ที่ช่วยหนานชูเก็บของได้ยืนดังนั้นก็รีบหันหน้าไปพูดว่า “พี่คงจะ
พินานชูติดฉันมากเลยคะ”

หนานชูกะพริบตาให้ชีกู่ เด็กสาวทนสายต้ายั่วเย้าของหนานชูไม่ไหว
จึงหลบสายตาไม่กล้ามองหน้าอีก

“คนอื่นฉันไม่สนหรอก แต่ขอร้องว่าอย่ายุ่งกับประธานหนานเลย
ถ้าเขาโกรธขึ้นมาแล้วแซ่แข็งเธอเข้า เธอคิดว่าตัวเองจะมีชีวิตรอดในวงการนี้
ได้อีกหรือไม่”

หนานชูโยนลิปสติคที่เพิ่งทาเสร็จลงกระเป๋าเครื่องสำอาง ส่องกระจก
แหม่มปากสองที “ก็ได้”

คำตอบรับที่ออกมาจากปากของหนานชูอย่างง่ายดายแบบนี้ทำเอา
เส้นกวงจงที่ไต่ยีนรู้ลึกลูก

ก่อนออกจากบ้าน ขณะที่ชีกู่มาช่วยยกกระเป๋าเดินทาง จู่ๆ หนานชู
ก็เอ่ยขึ้นว่า “รอเดี๋ยว” พุดจบก็ย้อนกลับไปห้อง หยิบซองมาจากโต๊ะ
หัวเตียงหนึ่งกล่อง บอกให้ชีกู่เปิดกระเป๋าเดินทางแล้วใส่เข้าไปด้านใน

ชีกู่รับกล่องถุงยางอนามัยนั้นเอาไว้ ไม่รู้จะใส่ไว้ตรงไหนดี จากนั้น
ก็ไต่ยีนเสียงดังมาจากเหนือศีรษะ

“เลียบไว้ตรงช่องข้างๆ นั้น”

ซึกุหน้าแดงระเรื่อทำตามทีบอก จากนั้นรีบรูตชิปปิดกระเป๋าดำเดินทางอย่างรวดเร็ว

หนานซูถึงค่อยพูดขึ้นอย่างพึงพอใจ “ออกเดินทางได้”

ภายหลังตอนอยู่บนรถ หนานซูจึงอธิบายกับซึกุ “หากมีคนคนหนึ่งลากเธอเข้าไปในพุ่มไม้แล้วพยายามขึ้นใจเธอ ในสถานการณ์ที่หนีไม่พ้นแบบนี้ควรทำยังไง”

“...”

“ยื่นถุงยางอนามัยให้เขาหนึ่งชิ้น ปลอดภัยยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น”

ซึกุ “...”

มากองถ่ายได้สามวันแล้วแต่นักแสดงยังมากันไม่ครบสักที แม้แต่ซึกุก็ยังมองออกว่ากองถ่ายนี้ไม่มีความเป็นมืออาชีพเอาเสียเลย

ทีมงานหยิบของผิดตลอด ตากล้องมือสั่นไม่หยุด นักแสดงจำบทไม่ได้สักที ผู้กำกับเอาแต่ตะโกนสั่งคัต นอกจากผู้กำกับแล้ว เธอก็ไม่เคยร่วมงานกับคนที่เหลือมาก่อนสักคน จึงต้องใช้เวลาทำความเข้าใจกันและกันนานกว่ากองถ่ายอื่น

ทว่าสามวันให้หลัง ผู้กำกับก็นั่งสูบบุหรี่ในสตูดิโอโดยไม่สนใจใครแล้ว

หนานซูรับบทนางรอง บทพูดจึงไม่มากนัก เวลาที่ไม่ต้องเข้าฉากเธอนั่งอ่านหนังสืออยู่ด้านข้าง จากที่ซึกุสัมผัสได้ หนานซูไม่ใช่คนเข้าถึงยาก เธอแค่ร้านจะผูกสัมพันธ์กับคนอื่นเท่านั้น

ในกองถ่ายมีแต่คนหน้าใหม่เสียส่วนใหญ่ แต่ละคนจึงวุ่นกับการแนะนำตัวเองแลกวิแซทกับเวปั้วกัน ส่วนหนานซูก็นั่งอยู่เฉยๆ อย่างนิ่งเงียบที่สุด เธอแต่อ่านหนังสือและเล่นเกม

ในสายตาของผู้กำกับเห็นว่าผู้หญิงคนนี้มองแล้วรี้นหูรีนตาเป็นที่สุด เวลาถ่ายทำก็แสดงได้ดี เข้าถึงบทบาทได้รวดเร็ว เวลาว่างก็อ่านหนังสือเสริมความรู้ให้ตัวเอง สมัยนี้หาผู้หญิงที่มีนิสัยสงบเสถียรแบบนี้

ได้ไม่มากแล้ว

หนังสือที่หนานชูอ่านนั้นหลากหลายมาก มีทุกแนว

มีอยู่วันหนึ่ง ผู้กำกับเห็นเธออ่านหนังสือเรื่อง *ตำนานสิบราตรี*¹ อยู่ใต้ต้นไม้ เขานั่งลงแล้วถามว่า “ชอบนิยายของบอกกัซโซ² หรือครับ”

ผู้กำกับคนนี้เป็นคนจริงจังและหนักแน่น หนานชูหันมองผู้กำกับทีหนึ่ง แล้วใช้นิ้วชี้พลิกกระดาษเปิดหน้าถัดไป “สนุกดีค่ะ”

“ใช่ครับ นิยายตัวละครในนิยายของบอกกัซโซแต่ละตัวแสดงความรู้สึกออกมาได้ดีมากเลย อย่างเช่นเรื่องที่เก่าของเล่มนี้...”

ผู้กำกับพูดไม่หยุดปาก เขาเป็นพวกมีความคิดวิเคราะห์ไปถึงแก่นแท้พอหนานชูฟังเขาพูดจนจบก็บอกว่า “ฉันอ่านแค่ผิวเผินนะค่ะ”

“หืม”

“ฉันอ่านแค่ฉากบนเตียงเป็นหลักค่ะ”

“...” ผู้กำกับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน แสดงสีหน้าราวกับมีรถไฟโหมส³ เพิ่งขับผ่านหน้าไป

ซึ่งได้ยินเรื่องราวที่ผู้คนชอบชิบหนานชูบ้างเป็นบางครั้ง

“เธอไม่มีพอ”

“อายุแค่สิบแปดก็มีข่าวฉาวกับแฟนหนุ่มดังกระฉ่อนไปทั่ว แก่แดดมาก”

“วันก่อนฉันเห็นเธอกับผู้กำกับคุยกันเรื่องหนังสือลามกด้วยละ”

¹ *The Decameron* หรือ *ตำนานสิบราตรี* ประพันธ์โดย โจวันนี บอกกัซโซ ชาวอิตาลี ผู้เขียนเริ่มด้วยการบรรยายถึงกาฬโรคที่ระบาดในยุโรป มีตัวละครเป็นชายหนุ่มสามคนกับหญิงสาวอีกเจ็ดคนซึ่งหลบหนีจากโรคระบาดในฟลอเรนซ์ ไปพำนักอยู่ที่คฤหาสน์ในเนเปิลส์ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มต่างเล่าเรื่องราวเพื่อฆ่าเวลาคืนละหนึ่งเรื่องระหว่างที่พักในคฤหาสน์ เป็นเรื่องราวความรักแบบต่างๆ ตั้งแต่รักที่ย้ายวนไปจนถึงรักที่จบลงด้วยโศกนาฏกรรม

² โจวันนี บอกกัซโซ (Giovanni Boccaccio) นักเขียน กวี และนักมนุษยนิยมชาวอิตาลี

³ มุกตลกชาวเน็ตจีน ในการ์ตูนเวลารถไฟขับผ่านจะมีเสียงร้อง “ปิ่น” ซึ่งคล้ายเสียงเซ็นเซอร์

พวกคนที่ซุบซิบนินทาพวกนั้นพอเจอหน้าหนานชูก็ยิ้มให้เธอราวกับกำลังแสดงละคร พอผู้กำกับสั่งคัต สีหน้าก็เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน ชีกุคิดว่าไม่ถึงว่าคนพวกนี้จะเอาวิชาการละครมาใช้ในชีวิตจริงได้คล่องแคล่วถึงเพียงนี้

ทำให้หนานชูดูเหมือนคนที่ไม่เข้าพวกที่สุด

หนานชูไม่เคยซุบซิบนินทาใคร ไม่พูดถึงเรื่องของคนอื่น ไม่สนใจเรื่องราวใดในโลก เหมือนกับที่โลกไม่สนใจเธอ

วันนี้หนานชูนั่งคุยกับชีกุไต้ริมเงาไม้ แต่คุยได้เพียงครู่หนึ่ง เส้นกวางจงก็เดินเข้ามาหา “เสี่ยวซี เดี่ยวเธอไปช่วยเติมเบ้งให้นักแสดงหญิงพวกนั้นหน่อยสิ”

ชีกุปฏิเสธเด็ดขาด “ไม่ค่ะ”

เส้นกวางจงขมวดคิ้ว ยกมือเท้าเอว แผดเสียงดัง “ไม่ฟังคำสั่งรึไง”

ชีกุเหลือบมองเหล่านักแสดงหญิงตรงนั้น ก่อนจะก้มหน้าลงไม่พูดจา หนานชูรูปคิ้วระของเธ “เป็นอะไรไป พวกนั้นด่าเธอหรอ”

“เปล่าค่ะ”

“งั้นก็อย่าดื้อ รีบไปเติมเบ้งให้พวกเขาเร็ว”

ชีกวยังอึดออด “กองถ่ายมีช่างแต่งหน้าประจำกองอยู่แล้วไม่ใช่หรอค่ะ”

หนานชูพูด “เธอไปช่วยพวกเขาหน่อยเถอะ”

ชีกุลุกขึ้นยืนอย่างอึดออด หนานชูยิ่หัวเธอ “ไม่ได้อ่ะ”

สิบนาทีให้หลัง ชีกุกลับมาหลังจากเติมเบ้งให้พวกเขาเสร็จ

“บอกมา พวกเขาไปทำอะไรให้เธอไม่พอใจ” หนานชูยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

ชีกุนั่งลงข้างๆ หนานชู “พวกเขานินทาพี่กลับหลังค่ะ”

หนานชูเกือบจะพ่นกาแฟออกมา เธอยกมือขึ้นลูบคิ้วระชีกุพลางหัวเราะ “เด็กน้อยนี่ช่างมีคุณธรรมจริง ๆ”

“พี่ไม่สนใจหรอค่ะ”

เธอไม่คิดจะสนใจเลยสักนิด “แล้วทำไมต้องสนใจด้วยล่ะ”

คนเรานิสัยไม่เหมือนกัน ก็เหมือนกับที่เรามีหน้าตาต่างกันนั่นแหละ
หนานซูไม่สนใจเรื่องพวกนี้เลย แววดาของเธอดำไปด้วยความเย็นชา

“เรื่องบนโลกใบนี้ เว้นแต่การเกิดและการตาย ทุกอย่างที่เหลือก็
ล้วนเป็นเรื่องไร้สาระทั้งสิ้น ซิกู ในเมื่อเธอบอกคนอื่นให้หยุดพูดไม่ได้
เธอก็ต้องอุดหูตัวเองไม่ให้ได้ยิน”

ตกเย็น เหยียนไต้ นักแสดงหญิงอีกคนที่สังกัดบริษัทเดียวกันกับหนานซู
ผู้รับบทนางรองเบอร์สาม จู่ๆ ก็เกิดอาการแพ้ มีผื่นแดงขึ้นเต็มใบหน้า
เธอร้องไห้ไวยวายกับผู้กำกับ หลายวันมานี้ผู้กำกับเองก็เคร่งเครียดกับ
ความคืบหน้าในการถ่ายทำมากพอแล้ว เมื่อเจอเรื่องนี้ก็สั่งให้หยุดการ
ถ่ายทำและพูดจาไม่น่าฟังออกมา “เธอไปกินอะไรชั่วชีวิตถึงได้ผื่นขึ้นแบบนี้
เป็นนักแสดงแท้ๆ ทำไมถึงไม่รู้จักรับผิดชอบบ้างเลย”

เหยียนไต้ร้องไห้ “ฉันไม่ได้กินอะไรมาเลยนะคะ!”

ผู้กำกับยังโมโหอยู่ “แล้วเธอไปทำอะไรมา ทำไมมีแต่เธอที่เป็นละ
คนอื่นไม่เห็นเป็นเลย”

เหยียนไต้เบะปาก รู้สึกน้อยใจมากยิ่งขึ้น “เมื่อป้ายฉันแค่ขอให้
ช่างแต่หน้าของหนานซูช่วยเติมแบ่งให้หน่อยเท่านั้นเอง ไม่ได้ทำอะไร
อย่างอื่นเลยนะคะ!”

หนานซูหันมองซิกู ซิกูโบกมือปิดบอกรับเป็นนัยว่าตัวเองไม่รู้เรื่อง

ตกดึก ใบหน้าของเหยียนไต้ก็ยิ่งบวมเป่ง หนานซูกับเลินกวงจง
จึงพาเธอไปโรงพยาบาล หลังจากที่ถูกหมอตรวจดูเสร็จแล้ว ก็สรุปอาการว่า
เธอเป็นผื่นแพ้ “คุณไปทำอะไรมา”

เหยียนไต้ปล่อยโฮร้องไห้อีกครั้ง หมอขมวดคิ้ว ก่อนจะบอกว่า
“ทายานีสองสามวันเดี๋ยวก็หาย ไม่ต้องร้องไห้ละ”

เหยียนไต้หยุดร้อง สะอื้นสองที “จริงเหอะคะ”

“ถามอะไรไร้สาระ” หมอพูดพลางกลอกตา

เลินกวงจงลากซิกูไปคุยที่ระเบียงทางเดิน “เธอทำอะไรบนหน้าเขา”

“ไม่ได้ทำอะไรเลยนะคะ”

“โกหก!” เส้นกวางจงยกมือเท้าเอว เบิกตาโต ยกมือขวาชี้นิ้วใส่ “เธอไม่อยากทำงานนี้ต่อแล้วสินะ!”

ชีกู่กลัวจนน้ำตาไหล “ฉันไม่ได้ทำอะไรให้เธอจริงๆ นะคะ พี่ให้ฉันเติมแป้ง ฉันก็เติมให้ ใครจะไปรู้ว่าเขาแพ้เครื่องสำอางอะไรบ้างหรือเปล่า”

เธอพูดจบก็โดนลากไปอีกฝั่ง หนานชวียนฟังผนัง มองชีกู่ด้วยสายตาอ่อนโยน แต่เอ่ยถ้อยคำพูดกับเส้นกวางจง “พอเกิดเรื่องขึ้น นายอย่าเอาแต่หาแพะรับบาปสิ ฉันเชื่อว่าเธอไม่ได้ทำ”

ชีกู่โดนหนานชวียนดึงไปข้างๆ ทอดสายตาออกไปไกล ภาพที่เห็นตรงสุดปลายทางเดินนั้นมีคนยืนอยู่คนหนึ่ง

คนคนนั้นอยู่ในชุดลำลอง ร่างกายสูงสง่า แข็งแรงมั่นคงราวกับต้นสน เขาซ่อนตัวอยู่ในเงามืด กลุ่มควันลอยอวลรอบตัวเขาผู้ที่กำลังยืนฟังผนังสับสนหวั่น

เมื่อลมโหยพัด ควันบุหรีก็พัดลอยมาทางฝั่งนี้ที่เส้นกวางจงกำลังอาละวาด “พวกเธอสองคนจะต่อต้านหรือไง!”

ชีกู่อธิบายเสียงค่อย “พี่จ๊ะคะ ฉันไม่ได้ทำจริงๆ นะ ถ้าพี่ไม่เชื่อพี่ก็กระเป่าเครื่องสำอางของฉันก็ได้คะ”

หนานชวียนมองสุดปลายทางเดินไม่วางตา บุหรีมวนนั้นดับลง คนคนนั้นล้วงกระเป่าหยิบออกมาอีกมวน ก้มหน้าจุดไฟ แสงสว่างวบขึ้นเพียงชั่วครู่ก็หายวับไป เหลือเพียงดวงไฟดวงเล็กท่ามกลางความมืดมิด

เขาฟังผนัง ฟันคว้นบุหรี ก้มหน้าเล่นไฟแช็กในมือตัวเอง ราวกับกำลังรอใครบางคนอยู่

ทางด้านนี้ เส้นกวางจงไม่รู้ว่าจะทำยังไงกับชีกู่ แม้รู้ว่าเด็กนี้ไม่มีทางเลือกมาถึงขั้นนั้น แต่คิดว่าอย่างน้อยเธอควรจะไปขอโทษเหยียนใต้ลักหน้อย เขาเลยลากชีกู่ให้เดินเข้าไป

หนานชวียนรออยู่หน้าประตูลักพัก คล้ายว่าคนคนนั้นหนีบหายไปแล้ว เธอหมดความอดทนลงอย่างสิ้นเชิง แต่ขณะที่หันกลับไปได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลังดังขึ้น “ผู้กองหลิน!”

หนานชวียนมอง ได้ยินเสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นดังขึ้นจากบริเวณ

ทางเดินที่ว่างเปล่า หอมสาวในชุดกาวน์สีขาวยาวตรงเข้าไปทางนั้น ฝ่ายชาย สูงกว่าหอมสาวหนึ่งช่วงคืบระ เธอเงยหน้าแล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “รอนานแล้วใช่ไหมคะ”

ชายคนนั้นยืดอกขึ้นตรงเดินออกมาจากความมืด เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลา เงาคนทอดเป็นเส้นยาวอยู่บนพื้น

ใบหน้าเรียว ผมสั้นสะอาดสะอ้าน แวตาสุกซุนนุ่มลึก โครงหน้าคมชัดได้รูป ทางตาตวัดขึ้น จมูกโด่งเป็นสัน ชุดเครื่องแบบทหารยังขับให้ ลักรวมของเขาเด่นมากขึ้น ระหว่างที่คุยกับหอมสาวคนนั้น ทางตาของเขา ยกขึ้นเล็กน้อย ให้ความรู้สึกไม่สนใจใยดี ไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

มีทั้งความเกรนิตๆ และความเป็นสุภาพบุรุษ แต่กลับไม่รู้สึกลังเลแย้ง กันเลยสักนิด หลินสู่เชียวกับคิระระ ดับนุหรีแล้วโยนทิ้งลงในถังขยะด้านข้าง สองมือล้วงกระเป๋ “เพ็งมาถึงนะ”

ทางเดินมืดมิดทำให้เสียงแหบพร่านั้นฟังดูเย็นชาขึ้นกว่าเดิม

“ทำไมถึงใส่ชุดนี้มาล่ะคะ”

“เพ็งประชุมเสร็จ”

หอมสาวยิ้ม “คุณใส่ชุดนี้หล่อกว่าจริง ๆ ด้วย ไปกันเถอะคะ ฉัน พาคุณไปเอง”

เสียงฝีเท้าของคนสองคนค่อย ๆ ไกลออกไป นานขึ้นย่องลงกับพื้น จดบุนหรี สูดเข้าปอดเอือกหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าแล้วค่อย ๆ พ่นควันออกมา เหมอมองคว้นนุหรีสีขาวยาวที่ฟุ้งกระจายอยู่รอบตัวพลางคิดว่า

เวลาช่างผ่านไปไวเหลือเกิน เดียวเดียวก็ผ่านมาห้าปีแล้ว

หนานชูบุษบุนหรีเสร็จก็กลับเข้าไปในห้องตรวจ ผลตรวจยืนยันแล้วว่าเหยียนได้ แพ้เครื่องสำอาง เธอซื้อตัวซีทแล้วโมโหโวยวาย “เธอต้องซดใช้! ช่วงหลายวันนี้ ฉันทำงานไม่ได้ ถ้าผู้กำกับหักค่าตัวฉันจะทำยังไง!”

แม้เส้นกวงจงจะไม่ชอบเหยียนได้ แต่เขาก็ยังนั่งเงยบใจเย็น ยิ้ม โกล่เกลี่ยสถานการณ์ตรงหน้า “เสียวได้ พวกเราอยู่บริษัทเดียวกัน ทะเลาะ กันแบบนี้ คนอื่นจะหัวเราะเยาะเอาได้นะ”

เหยียนไต้กระทืบเท้า หน้าบึ้งตึง “พี่จิง! แต่หน้าของฉัน...”

เธอพูดยังไม่ทันจบก็เลิบบไปเห็นว่าหนานซูเดินเข้ามา หนานซูยืนฟัง
กรอบประตูมองหน้าอีกฝ่าย เหยียนไต้กระแอมแล้วหยุดพูดไปดื้อๆ

แปลกชะมัด เหยียนไต้กลัวหนานซู แต่ในเวลาเดียวกันก็อิจฉาเธอ
ความรู้สึกสับสนแบบนี้เจ้าตัวเองก็อธิบายไม่ถูก หนานซูเพิ่งเซ็นสัญญากับบริษัทเมื่อต้นปี เซ็นหลังเธอเกือบปีได้ ทั้งสองคนเป็นนักแสดงชายชอบ
เหมือนกัน แต่แม่ของหนานซูเป็นถึงนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม แม้ใน
วงการบันเทิงจะลือกันว่าหนานซูมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกับแม่ก็ตาม
แต่ก็ยังดีกว่าพวกเธอที่ไม่มีอะไรเลย

ตอนหนานซูอายุหกขวบได้ร่วมถ่ายโฆษณาและภาพนิ่งกับหนานเยว่หู
ทำให้เธอเป็นที่รู้จักตั้งแต่เล็ก พออายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด เธอก็มีโอกาส
แสดงหนังอีกหลายเรื่อง ทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้นอีก เหล่านักแสดงหญิง
ในกองถ่ายมักจะนิทาหนานซูลับหลังอยู่บ่อยครั้ง เหยียนไต้ที่ไม่ชอบหนานซู
เป็นทุนเดิม ก็อดรวมวงนิทาด้วยไม่ได้

แต่พอเห็นหนานซูเดินผ่านไปโดยไม่สนใจเสียงนกเสียงกา เธอก็ยิ่ง
โกรธและโมโห ในฐานะผู้หญิงด้วยกัน จะมีคนที่ไม่สนใจชื่อเสียงของตัวเอง
จริงๆ หรือ

เป็นอย่างที่คิด เธอกับแม่นิสัยเหมือนกันไม่มีผิด ทั้งแสบแสด แถมยัง
ไม่แยแสคนอื่น

ที่จริงแล้วชื่อเสียงของหนานเยว่หูไม่ถือว่าแสบ เพียงแค่ตอนอายุ
ยี่สิบหกเธอห่างหายจากวงการไปหนึ่งปีเพื่อคลอดหนานซู จนถึงตอนนี้
พ่อของหนานซูคือใครก็ยังไม่รู้ ตอนนั้นสื่อบันเทิงทั้งสำนักข่าว
และนิตยสารต่างก็คาดเดานักแสดงชายที่มีแนวโน้มว่าจะเป็นพ่อของหนานซู
ไว้เต็มไปหมด แต่สุดท้ายในช่วงเวลาไม่กี่ปีนักแสดงชายเหล่านั้นบ้างก็
ประกาศว่าตนชอบเพศเดียวกัน บ้างก็แต่งงานมีครอบครัวไปกันหมด

จนถึงปัจจุบัน เรื่องนี้ยังเป็นหนึ่งในสิบเรื่องลึกลับแห่งวงการบันเทิง
อยู่เลย

หนานซูยืนฟังประตู่ เหลือบมองเหยียนไต้ด้วยแววตาเฉยชา

เหยียนได้สะดุ้ง เธอทำหน้าบึ้งตึงเบะปาก พุดขึ้นอย่างตื้อรัง
“พวกเธอไปบอกผู้กำกับด้วยว่าฉันจะไม่ไปกองถ่าย”

หนานซูยิ้มตอบ “ได้สิ”

พอกลับมากองถ่าย หนานซูก็ลังงานให้เหยียนได้ เลื่อนฉากของ
เหยียนได้ออกไปอีกสามวัน ผู้กำกับพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด “มีแต่
เหยียนได้นี่แหละเรื่องมากที่สุด”

ผ่านไปสองวันเหยียนได้ก็ได้ยินเรื่องนี้เข้า พอคนเล่ากันปากต่อปาก
หลายทอด เนื้อหาที่ต้องการสื่อนั้นก็เปลี่ยนไป แต่ไม่รู้จะทำไม่ถึงได้เปลี่ยน
ไปถึงขั้นที่ว่า...

เหยียนได้ผื่นขึ้นหน้า ไม่สามารถมาถ่ายละครได้จนทำให้กองถ่าย
ทำงานล่าช้า ผู้กำกับโมโหเลยจะตัดฉากของเหยียนได้ออก แล้วเพิ่มบท
ให้หนานซูแทน แถมยังด่าเหยียนได้อีกว่าเป็นคนเรื่องมาก

อีกทั้งยังได้ยินมาว่าเรื่องทั้งหมดเป็นฝีมือของผู้ช่วยหนานซู

ผู้กำกับที่เป็นคนจริงจังและหนักแน่นในสายตาของผู้คนคงโดน
จี้จอกเจ้าเล่ห์อย่างหนานซูหลอกแน่ ถึงได้โมโหจนพุดประโยคพวกนั้น
ออกมา

ในเมื่อเธอเป็นถึงนักแสดงหญิงที่กล้าคุยเรื่องหนังสื่อลามกกับผู้กำกับ
อย่างเปิดเผย ยังมีเรื่องหน้าไม่อายอะไรอีกที่ไม่กล้าทำ!

เพราะเหตุนี้ หนานซูเลยกลายเป็นหญิงสาวเจ้าเล่ห์ในสายตาผู้คน
ไปโดยปริยาย

เมื่อเล่นกองจรรู้เรื่องนี้เข้าก็โมโหจนผมเผ้าชี้ชัน เขาเกือบจะบีบคอ
ซีกุ๋จนตกใจตาย หนานซูลากตัวเด็กสาวออกมา แล้วอ่านหนังสือต่ออย่าง
ใจเย็น “ถ้านายทำเธอตายจริง นายก็ถือกระเป๋ตัวเองแล้วกัน”

ถึงซีกุ๋จะตัวเล็กแต่แรงเยอะมาก เธอถือกระเป๋ได้หลายใบโดยที่
ไม่เหนื่อยหอบเลยสักนิด

เล่นกองจรงคล้ายมีออกจากคอเสื้อของซีกุ๋ แล้วทำท่าเชือดคอ

ซีกุ๋รีบยกมือปิดตา หนานซูลูบศีรษะเธอแล้วเอ่ยเตือน “เล่นจิงบิง...”

“เธอปกป้องแม่หนูนี้สินะ ถ้าเธอยังปกป้องแม่หนูนี้อีกละก็ อีกไม่กี่วัน

คงลือกันว่าเธอเป็นพวกรักเพศเดียวกันแล้ว!”

เลิ่นกวางจึงเดินจากไปด้วยความโมโห

ซีกุ่มองหนานซู เห็นว่ากำลังอ่านหนังสืออีกแล้ว เลยเข้าประชิดตัวอย่างอดไม่ได้ “พี่อ่านอะไรอยู่หรือคะ”

หนานซูยกหนังสือตั้งชั้นไว้บนขา ให้เธอดูหน้าปก

“ปะ...บุปผาในภูกอนที่ทอง⁴”

“อ่าฮะ”

ซีกุ่มองหนานซูที่มีสีหน้าสงบเสถียร ท่วงท่างดงาม ประหนึ่งมีกำแพงกั้นโลกภายนอกไว้ แต่ทำไมเธออ่านหนังสือต้องห้ามแบบนี้ กลับให้ความรู้สึกเหมือนสรวีจ้อหมั่ว⁵ เลยละ

วันที่สี่ พระรองที่เคยได้รับรางวัลนักแสดงสมทบชายยอดเยี่ยมเมื่อปีที่แล้ว หรือหว่านตงหยาง แฟนหนุ่มที่เคยมีข่าวฉาวกับเหยียนได้เข้ากองถ่าย ในที่สุดนักแสดงก็มากันครบสักที

พอเหยียนได้ถ่ายฉากกลางคืนซึ่งเป็นฉากสุดท้ายเสร็จ ระหว่างที่เดินออกจากกองถ่ายก็เห็นแผ่นหลังของคนสองคนที่นั่งอยู่ภายในเต็นท์ของกองถ่าย

หว่านตงหยางพิงเก้าอี้ “ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง”

หนานซูก็อ่านบทละคร ตอบเสียงค่อย “ก็ดี กินอิ่มนอนหลับ”

หลายปีก่อน พวกเขาสองคนเคยแสดงหนังด้วยกันหนึ่งเรื่อง

หว่านตงหยางโน้มตัวไปข้างหน้า เอื้อมมือจะไปลูบศีรษะหนานซู แต่เธอเบี่ยงหลบอย่างเยือกเย็น มือของเขาจึงชะงักค้างอยู่กลางอากาศได้แต่หัวเราะก๊อจิ้น “เธอเป็นอะไร ทำไมเปลี่ยนเป็นคนละคนแบบนี้”

หนานซูไม่เงยหน้า เพียงแต่กระตุกยิ้มมุมปากอย่างเย็นชา

หว่านตงหยางลากเก้าอี้ไปนั่งข้างเธอ “ถึงเมื่อก่อนเธอจะเป็นคน

⁴ บุปผาในภูกอนที่ทอง หรือ 金瓶梅 (จินผิงเหมย) วรรณกรรมสมัยราชวงศ์หมิง ซึ่งประพันธ์ขึ้นด้วยสำนวนภาษาที่ละเอียดละไม แต่มีฉากพรรณนาบทสังวาสจำนวนมากจนถูกเรียกว่าเป็นหนังสือโลกีย์

⁵ กวีโรแมนติกชาวจีนในยุคต้นศตวรรษที่ 20

ไม่ค่อยพูด แต่อย่างน้อยตอนนั้นก็ยังอ่อนโยนกว่านี้ ทำไม เราไม่ได้เจอกัน
แต่ไม่กี่ปี ดอกกุหลาบแทงหนามแล้วหรือไง”

หนานชูไม่สนใจเขา วางบทธะครในมือลงบนโต๊ะเสียงดัง หยิบปากกา
วงเนื้อหาในเล่มไปหนึ่งท่อน แล้วพูดขึ้นอย่างไร้เยื่อใยว่า “ก่อนนายจะกลับมา
ตอบหานี้กับฉันอีกครั้ง ช่วยทำตัวให้สบายหน่อย ปล่อยอารมณ์ให้ลื่นไหล
กว่านี้ด้วย”

หรั่งตงหยางประสานมือพาดไว้หลังศีรษะ เอนหลังพิงเก้าอี้ “เธอ
เนี่ยนะ นิสัยเสียแบบนี้ คนอื่นเลยไม่ชอบขึ้นหน้า”

หนานชูเงยหน้าปรายตามองเขาอย่างเย็นชา แต่เธอเหลือบไปมองเห็น
เงาตะคุ่มซ่อนอยู่ใต้ต้นฉัตรจีนที่อยู่ห่างออกไปหลายเมตร

หรั่งตงหยางหุบยิ้ม นิ่งหลังตรง วางมือไปบนโต๊ะ “เธอย่อมองฉัน
แบบนี้สิ ตอนนั้น...”

จู่ๆหนานชูก็หัวเราะใส่เขา เธอเงยมือขึ้น นิ้วเรียวยาวขาวใสดุจหยก
ท่ามกลางคำคืนอันมืดมิดในฤดูร้อน คนในกองถ่ายต่างทยอยกันเก็บของ
ดวงจันทร์สีนวลส่องแสงกระทบกับผิวขาวผ่องของหนานชูจนส่องประกาย
ระเรื่อ

หรั่งตงหยางเห็นแล้วใจก็เต้นตุ้มตอมไม่หยุด เขาเฝ้ามองเธออย่าง
ไม่ทันได้คิดราวกับว่าผีสั่งให้ทำ แต่ใครจะไปคิด หนึ่งวินาทีหลังจากนั้น
เสียง “ติ๊ง” ก็ดังขึ้น เธอยึดด้านหลังศีรษะของเขาแล้วกระแทกหน้าผากเข้ากับ
มุมโต๊ะเต็มแรง

“บ้าเอ๊ย!” เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น หน้าผากก็บุบเหมือนลูกมะนาวไม่มีผิ

หรั่งตงหยางแยกเขี้ยวด้วยความเจ็บปวด หนานชูเก็บของเสร็จ
แล้วลุกขึ้น กอดบทธะครไว้ในอ้อมอก ชุดกระโปรงสีดำตัวยาวขับให้หุ่น
ของเธอยิ่งผอมเพรียวเด่นชัดขึ้นไปอีก เธอก้มศีรษะอย่างเย็นชาประดุจ
หงส์ดำสูงศักดิ์

เธอก็มั่วลง ว่ากันว่าอัตลักษณ์ของบุรุษย่อมลดลงในยามคำคืน
แต่คำคืนที่ท้องฟ้ามืดมิดนี้กลับทำให้ผู้หญิงตรงหน้าน่ากลัวขึ้นหลายเท่าตัว
หนานชูรูปร่างผอมบาง โครงร่างเล็ก หางตาเรียวยาว คิ้วเป็นทรงสวย

ปากเป็นรูปกระจับ ไม่ค่อยโมโหใครง่ายๆ ส่วนใหญ่แทบไม่มีสิ่งใดส่งผล
กระทบต่ออารมณ์ของเธอได้เลย

หากเธอโมโหเมื่อไร ความน่ากลัวกลับเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

เหมือนอย่างตอนนี้ ที่ดวงตาคู่นั้นกำลังจ้องมองอย่างดุตัน

“ถ้านายพูดถึงเรื่องตอนนั้นอีกละก็ ฉันจะทำให้นายต้องเสียใจที่ได้
รู้จักฉันแน่”

พอกลับถึงโรงแรม นานาซุอบน้ำเสีจนุ่งผ้าเช็ดตัวเดินออกมา โทรศัพท์
มือถือที่วางอยู่บนเตียงก็สั่น หน้าจอแสดงข้อความจากวิแชทที่ยังไม่ได้
เปิดอ่าน นานาซุเหลือบมองทีหนึ่งแล้วดึงผ้าเช็ดตัวออก เผยร่างเปลือยเปล่า
ผิวพรรณผ่องใสของหญิงสาว เรือนร่างอวบอ้วนสะทอนบนกระโจมบานใหญ่
ที่อยู่เบื้องหน้า

นานาซุเป็นคนผิวขาว แขนเรียวยาว ขาตรงยาว ผิวพรรณขาวนวล
เนียนนุ่มหาที่ใดเปรียบ

ตั้งที่บทกลอนกล่าวไว้...

ผิวพรรณผุดผ่องงามตา ท่างทำอ่อนช้อยงดงาม⁶

เธอสวมชุดกระโปรงยาวสีเข้มเสีจก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาปลดล็อก
หน้าจอ แอปวิแชทดังขึ้น ข้อความนั้นส่งมาจากคนชื่อหลินฉี

หลินฉีเป็นนักไวโอลินมากพรสวรรค์ทั้งที่อายุแค่สิบเก้าปี นานาซุรู้จัก
อีกฝ่ายที่งานมิลานแฟชั่นวีค

“วันเสาร์นี้ฉันมีแสดงไวโอลิน ต้องมาให้ได้นะ”

ไม่นานนักก็มีข้อความส่งมาอีก “ต้องมาให้ได้นะ เดี่ยวพรุ่งนี้ฉันฝาก
คนเอาบัตรไปส่งให้”

นานาซุตอบ “คงไปถึงช้าหน่อย”

⁶บทหนึ่งจากกลอนชมความงาม มงกุฎของสตรี - ความงามชดช้อยและรอยยิ้ม (女冠子 • 含娇含笑) โดยเวินถึงอวัน กวีสมัยถัง

วันรุ่งขึ้น นานซูเพิ่งถ่ายฉากช่วงเช้าเสร็จ เธอถือพัสดุมพพานั่งอยู่ในเต็นท์ พลางใช้หนังสือธรรมะช่วยพัดอีกมือ

พอเส้นกวางจงเห็นเธอเป็นแบบนี้ก็โมโหขึ้นมาทันที เดินเข้าไปหาอย่างเอาผิด “แผลบนหัวหว่านตงหยางนั่นผลงานชิ้นเอกของเธอใช่ไหม”

นานซูยอมรับอย่างเปิดเผย “ใช่”

เส้นกวางจงเดาไม่ผิด เขาโมโหจนควั่นอกหู “ถ้าเธอไม่ชอบชี้หน้าเขาก็แค่ทนหน่อยไม่ได้หรือไง”

นานซูส่ายหน้า “เขาพูดจากุคามฉัน หนไม่ได้หรอก”

“เฮ้อ...เรื่องอื่นเธอยังทนได้ ทำไมเรื่องแค่นี้ทนไม่ได้ล่ะ” เส้นกวางจงกอดอก ตาเบิกโพลงด้วยความโกรธ ชื่นว้าวแล้วพูดต่อ “ฉันจะช่วยเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ อย่าสร้างปัญหาให้ฉันอีกล่ะ รู้ตัวว่าจะต้องโดนประณามก็อย่าสร้างเรื่องเลย”

ที่จริงแล้ว ตอนอายุสิบห้าสิบหกปีนั้นเธอมีโอกาสดูแลละครเรื่องหนึ่งลำพังแค่ฝีมือการแสดงของเธอ ผู้คนก็เอาไปพูดถึงกันดังกั่นอยู่หลายปี อีกทั้งทีมผู้จัดการส่วนตัวที่ไร้ฝีมือในงานประชาสัมพันธ์ ณ เวลานั้นยังชอบประโคมข่าวลือทางเพตอีก ทำให้ที่ผ่านมานานซูต้องลำบากไม่น้อย โพสต์สถานะเว่ยปั๋วแต่ละทีก็หาคอมเมนต์ดีๆ ที่พอจะอ่านได้ไม่มีสักอัน เส้นกวางจงเลยตั้งคำปิดไม่ให้คนคอมเมนต์โพสต์ของเธอไปเสีย

พวกแอนตี้แฟนเลยย้ายไปรุมด่าในเว่ยปั๋วของเส้นกวางจง ผู้จัดการส่วนตัวของเธอแทน

“นานซูอำลาวงการไปซะ”

“นานซู ยายโสเภณี โดนคนเอาชนะพจนหมดแล้ว”

“ตายไปซะให้หมดทั้งโคตรเหง้าตระกูลเลย”

บางครั้งเส้นกวางจงก็รู้สึกสงสารนานซู เธอเริ่มทำงานตั้งแต่เด็ก แถมยังต้องแบกรับอะไรไว้ตั้งมากมาย แต่แทบไม่เคยได้ยินเธอบ่นเลย งานที่มอบหมายให้ทำแต่ละอย่างเธอก็ตั้งใจทำงานเสร็จ ไม่ต่อรองไม่ร้องขอสิ่งใดสักนิด

เธอแค่มียอมใคร

เธอมีความหยิ่งผยองในตัว ไม่ก้มหัวให้คนแปลกหน้า ผู้กำกับบอกว่า เธอเป็นเหมือนหงส์ดำ ทั้งสง่างามและโดดเด่น

แต่เส้นกวางจงไม่ทันได้ฟังประโยคสุดท้าย

ผู้กำกับเสริมต่ออีกประโยคว่า เป็นหงส์ดำที่ชั่วร้ายไฟไหม้ส่านหน้าไป แสงแดดสาดส่องไปบนร่างเล็กผอมบางของหญิงสาว เส้นกวางจงถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วนั่งลงข้างเธอ ก็มุดหนังสือธรรมะในมือของอีกฝ่าย “นี่ พระท่านได้บอกหรือเปล่าว่าเมื่อไหร่เธอจะดังสักที”

หนานซูก็มุกมุกตาแล้วตอบว่า “สิ่งปรุ่งแต่งทั้งปวงล้วนเป็นมายา”

“มายาบ้าอะไร” เส้นกวางจงกลอกตา “ชื่อเสียงเหม็นโฉจนไม่รู้จะพูด ยังไงแล้ว ยังมีอารมณ์มาอ่านอะไรพวกนี้อีก เธอไปบวชเลยไป”

หนานซูพลิกหน้าถัดไป หรีตาคิดอยู่ชั่วครู่แล้วตอบไปว่า “เป็นความคิดที่ดี”

“จะบ้าตาย” เส้นกวางจงส่ายศีรษะเดินออกไป

ตกกลางวัน ชีกุ้เดินถือซองจดหมายเข้ามาหา “พี่หนานซูคะ เมื่อก็มีคนเอาสิ่งนี้มาให้พี่คะ”

หนานซูเหลือบตามอง พยักหน้า “อืม ขอบใจนะ”

แสงแดดร้อนแรงเนื่องจากดวงอาทิตย์อยู่เหนือศีรษะ ชีกุ้หยิบพิชชูลออกมาซับเหงื่อ พลังเอ่ย “เป็นพี่ชายรูปหล่อคนหนึ่งค่ะ หล่อมาก แต่เย็นชาไปหน่อย” พุดจบชีกุ้ก็ทำท่าตัวสั่น

หนานซูวางหนังสือในมือลงแล้วเงยหน้าขึ้น “ใครนะ”

ชีกุ้พยักหน้า “อืม หล่อมากเลย ฉันบอกให้เขาอยู่รอก่อน แต่เขาไม่ยอมรอ ทันหลังเดินกลับไปเลย”

“ตอนนี้เขายังอยู่หรือเปล่า”

“ฉันเห็นเขาเดินไปทางร้านขายของชำค่ะ”

บางครั้งภาพใบหน้าของคนคนหนึ่งในความทรงจำมักจะหวนคืนมา ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ แต่ก็อดพิสูจน์ไม่ได้ และความจริงก็แสดงให้เห็นแล้วว่าสัมผัสที่หกของผู้หญิงมักถูกต้องถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์

เป็นอย่างที่คาด พอเธอวิ่งตามออกไปก็เห็นแผ่นหลังกว้างอันคุ้นเคย

ภาพในความทรงจำนั้นคือหางตาของดวงตารูปดอกท้อยกขึ้นสูงคล้ายกำลังยืม
แวตาสุนัขมูมเล็ก เวลาเคร่งขรึมจึงมักทำให้คนหวาดกลัว แต่ใบหน้าหล่อเหลา
ยามอยู่ภายใต้แสงแดดที่สาดส่องนั้นกลับอ่อนโยนอย่างหาได้ยาก

ลายเส้นกล้ามเนื้อสวยงามได้รูป พอเหมาะพอเจาะ ไม่ขาดไม่เกิน

เขาถือขวดน้ำที่เพิ่งดื่มหมด ปิดฝาแล้วโยนใส่รถที่เปิดหน้าต่างเบาะหลัง
ไว้ ทว่าขณะเปิดประตูดึงคนขับก็ไม่ว่าโดนใครพาดใส่จากด้านหลังเสียงดัง
“เพียะ”

เขาขมวดคิ้วจนคิ้วแทบจะชนกัน ถึงทนไม่ไหวแต่ก็ต้องอดทน

จากนั้นก็โยนเพียงเสียงใส่ที่แผ่ไปด้วยน้ำเสียงหยอกล้อดังมาจาก
ด้านหลังว่า “หลินลู่เซียว พี่จะหนีไปไหน”

เหมือนเมื่อหลายปีก่อน...

เดือนกรกฎาคม เข้าสู่หน้าร้อนที่สุดของปี อากาศร้อนระอุไม่อาจต้านทาน
จักจั่นส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว ดวงอาทิตย์อยู่เหนือศีรษะ พื้นถนนถูกแดดเผา
ถึงจะมีลมพัดมาก็ยังร้อนอบอ้าวจนแทบจะขาดใจตาย

หลินลู่เซียวที่กำลังจับประตูดอยหันหลังกลับก็เห็นสาวน้อยคนนั้น
ยืนอยู่ด้านหลัง เธอทั้งขาวผอมสูงและสวยสะดุดตา ร่างกายสะท้อนประกาย
เมื่อแสงอาทิตย์ส่องกระทบ

“พี่จะหนีไปไหน” หนานซูเซิดหน้าถามอีกครั้ง

หลินลู่เซียวยกมือกดดอกยีนึงประตูด ขมวดคิ้วจนคิ้วชนกัน
บ่งบอกว่าเขากำลังรำคาญ เขามองหนานซู หยิบกล่องบุหรี่ปะเกว
เอาออกมาหนึ่งมวน ก้มศีรษะลงแล้วจุดไฟ ก่อนถามกลับไปว่า “เธอ
รู้จักหลินลู่ด้วยหรือ”

หนานซูพยักหน้า

เขาเขียนบุหรี่ปะเกวว่า “รู้จักกันที่ไหน”

“มิลาน”

เขาสูบต่ออีก ลูกกระเดือกขยับ สายตาเบนมองไปอีกฝั่ง พุดขึ้น
อย่างไม่สนใจ “โอเค ของส่งถึงมือแล้ว ฉันไปก่อนนะ”

หนานชูยื่นมือออกไปรั้งเขาไว้ ท่อนแขนของชายหนุ่มแข็งแรงมีพลัง
ราวกับว่าเธอจับท่อนเหล็กอยู่ แน่นปึก แถมยังอุ่นอีกด้วย

หัวใจเธอเต้นแรง

หลินลู่เซียวชักมือกลับ “มีอะไรอะไรอีก”

“เอาเบอร์มือถือพี่มา” หนานชูแบมือ

หลินลู่เซียวก้มมองฝ่ามือของหญิงสาวที่ขาวราวหิมะ เส้นลายมือชัดเจน
นิ้วเรียวยาวราวกับยอดหน่อไม้หลังฝน

เขาเบือนหน้าออก พูดเสียงเบา “ฉันไม่มีมือถือ”

“แล้วพี่จะหยุดอีกทีวันไหน” หนานชูยังคงจ้องมองเขาโดยไม่ปล่อยมือ

หลินลู่เซียวที่ยืนฟังประตูดงดูบู่หรืออยู่ เมื่อได้ยินเธอพูดดังนั้นก็
หันตามองชั่วคราว คืบบู่หรือออก ก้มตัวลงให้เท่ากับระดับสายตาของหญิงสาว
แล้วจ้องมองเธอ เครื่องหน้าของเขาเด่นชัดขึ้นในฉับพลัน คิ้วโก่งได้รูป
ดวงตาดำมืด ริมฝีปากเข้มเป็นเส้นตรง เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้ม

ไม่ได้เจอกันหลายปี กิริยาท่าทางน่ากลัวกว่าเดิมเยอะเลย

สองคนเข้ามาใกล้ชิดกันมากขึ้น

แรงกดอากาศเริ่มต่ำลง ลมหายใจของชายหนุ่มเป่ารดอยู่เบื้องหน้า
จู่ๆ เขาก็เข้ามาใกล้แบบนี้ หนานชูผงะถอยหลังไปหนึ่งก้าว ส่วนหลินลู่เซียว
ยังก้มตัวลงมาอีก สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง

เขาก็ม้วนหน้าหาวเราะหนึ่งที แววดาเยาะเย้ยก่อนหันมองไปที่อื่น จากนั้น
ก็หันหลังเปิดประตูดแล้วนั่งลงไป

ช่วงเวลายามบ่ายอันเจิบสงบ มีเสียงเครื่องยนต์และเสียงยางล้อรถ
เสียดสีกับพื้นถนน ก่อเกิดคลื่นความร้อนขึ้นระลอกหนึ่ง ทันใดนั้นรถ
ก็เคลื่อนออกจากกองถ่ายไป เหลือทิ้งไว้เพียงควันจากท่อไอเสียที่ลากเป็น
เส้นยาว

หนานชูรู้จักหลินลู่เซียวตอนเธออายุสิบหกปี

ตอนนั้นหนานชูเหวี่ยงเหวี่ยงเดินทางไปต่างประเทศบ่อย เธออยู่บ้านคนเดียว
ไม่รู้ว่าสายไฟเส้นไหนชอร์ตทำให้ไฟลุกไหม้ กว่าเธอจะตื่นเปลวเพลิงก็ลาม

ไปทั่วแล้ว เธอสลักควันไฟจนแทบจมูก หลินลู่เขียวเป็นคนช่วยชีวิตออกมาจากกองเพลิงนั้น

เมื่อเธอรู้สึกตัวก็มาอยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว

ตอนนั้นหนานซูยังไม่มีทีมผู้จัดการ พอฟื้นขึ้นมาก็โทร.หาหนานเยว่หฺูทันที

ในช่วงเวลาความเป็นความตายแบบนั้น ถึงแม้เธอจะไม่สนิทกับแม่ แต่ก็ยังอยากได้ยินเสียงแม่เป็นคนแรกอยู่ดี

“แม่คะ เมื่อกี้ไฟไหม้บ้าน แต่หนูไม่เป็นอะไรแล้ว...” เด็กสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นโทร.ออกบอกว่าตนปลอดภัยดีอย่างซื่อสัตย์ กล่าววาพูดผิดไปสักประโยคแล้วจะทำให้แม่เป็นห่วง

ฟังไม่ออกว่าเสียงหนานเยว่หฺูที่อยู่ปลายสายรู้สึกละอย่างไร “บาดเจ็บหรือเปล่า”

หนานซูก็มองข้อเท้าของตน “ไม่ค่ะ มีแผลที่เท้านิดหน่อย หมอบอกว่าอาจจะมียรอยแผลเป็น”

“ลองดูแล้วกันว่าปลุกถ่ายผิวหนังได้หรือเปล่า ฉันยุ่งอยู่ ว่างแล้วค่อยโทร.หาอะ”

เป็นแบบนี้เสมอ พูดยังไม่ถึงสามประโยคก็ตัดสายไป

หนานซูวางสายอย่างผิดหวัง เธอรู้อยู่แก่ใจว่าหนานเยว่หฺูไม่ชอบเธอขนาดไหน

ความน้อยใจที่อัดอั้นไว้หลายปีระเบิดออกมาทันที

เมื่อหัวหน้าพยาบาลรู้ว่าหนานซูหายตัวไป เวลานั้นก็มีอีกคนพุ่งเข้ามา “เร็วเข้า! รีบแจ้งตำรวจเร็ว ดาดฟ้ามีเด็กสาวคนหนึ่งกำลังจะฆ่าตัวตาย”

หัวหน้าพยาบาลตกใจ “ใครนะ”

คนคนนั้นลนลานจนนึกซื่อนักแสดงเด็กคนนั้นไม่ออก “คนที่สลับไปเพราะควันไฟที่เพิ่งถูกส่งตัวเข้ามาคนนั้น!”

หัวหน้าพยาบาลกดเบอร์โทร.หาตำรวจมือสั้น

ตอนที่หนานซูถูกช่วยลงมาจาดาดฟ้าเธอยังมีนั่งอยู่เลย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เจอเข้ากับใบหน้าอันหล่อเหลาของหลินลู่เขียว เขาใส่ชุด

พนักงานดับเพลิงสี่เข้ม สวมหมวกนิรภัย สีหน้าเย็นชา พอเห็นหนานชูก็ตกใจ “ทำไมเป็นเธออีกแล้วละ”

หลังจากที่หนานชูวางสาย เธอคิดแต่จะฆ่าตัวตายเท่านั้น แต่พอไปยืนอยู่บนขอบดาดฟ้า มือและเท้าก็เริ่มสั่น ไม่กล้าขยับ ยืนนิ่งอย่างนั้นถึงครึ่งชั่วโมง

“รบกวนคุณแล้วนะคะ” หนานชูก้มศีรษะ

หลินลู่เซียวเข้าใจสถานการณ์ทันทีว่าเจอคนเปลี่ยนใจไม่ฆ่าตัวตายอีกแล้ว เขาระตะกุกยิ้มมุมปาก “ไม่เป็นไร”

รอจนถึงเวลาแยกย้าย จู่ๆ หนานชูก็ร้องเขาไว้ หลินลู่เซียวหันมองเธอ เด็กสาวลืมหูลืมตาถาม “ที่หน่วยของพวกคุณมีที่พักสำหรับผู้ป่วยบาดเจ็บหรือเปล่าคะ หรือไม่งั้นคุณช่วยพาฉันกลับบ้านได้ไหมเดี๋ยวฉันจ่ายเงินให้”

เธอเองก็ไม่ว่าตนเอาความกล้าที่ไหนมาขอร้องผู้ชายแปลกหน้าคนนี้ แต่ตอนนั้นเธอรู้สึกได้ว่าความรู้สึกปลอดภัยเวลาอยู่กับหลินลู่เซียวนั้นเป็นสิ่งที่เธอปรารถนามาตลอด

หลินลู่เซียวคิดเพียงแค่ว่าเด็กคนนี้โง่กิดี ไม่มีความตระหนักรู้ในวิกฤตอันตรายเลย จึงงงใจพูดหยอก “ให้ฉันพาเธอกลับบ้านเนี่ยนะ เธอกำลังทำอะไร”

ใครจะไปคิด เด็กสาวยืดอกเซิดหน้าพุดตอบอย่างมั่นใจ “กล้าค่ะ!”

เพื่อนร่วมทีมหัวเราะ หลินลู่เซียวค่อยๆ หุบยิ้ม

ตอนนั้นหลินลู่เซียวอายุยี่สิบสี่ เป็นแค่คนคนหนึ่งที่ยังดูแลตัวเองได้ไม่ตื๊อนัก

วันเสาร์ รถตู้สี่เาขับมุ่งหน้าไปยังซานเมืองเปยสวิน ผ่านถนนผานซานที่คดเคี้ยววกวน ทั้งรอยล้อรถไว้เต็มผืนดิน

แปดโมงเช้า รถจอดที่ตีนเขา เธอลงจากรถ ค่อยๆ เดินขึ้นไปตามชันบันไดหิน

ยอดเขาจีวหมาง สถานที่บำเพ็ญเพียรทางศาสนา

แสงยามเช้าส่องทะลุหมอกเป็นเส้น นานชูแต่งตัวเรียบง่าย เลื้อยติด
สีขาบกางเกงขายาวสีดำ ขาเล็กเรียวยาวเป็นแท่งตรง สวมหมวกเก็บ
สีเทาปักพยัญชนะภาษาอังกฤษ เธอเดินกววนเลาะเลียบไปตามแนวภูเข
ลิกเข้าไปเรื่อย ๆ

เธอเดินผ่านป่าไผ่เขียวชอุ่ม มองเห็นชายคาสีน้ำตาลแดงอยู่รำไร
เมื่อถึงปากทางก็เจอกับป้ายสีน้ำตาลแดงห้อยอยู่หน้าประตู ลมพัดฝนตก
เนิ่นนาน ข้าวของเสียหายไม่เหลือชิ้นดี ตรงกลางป้ายมีตัวอักษรสลักเอาไว้
ตัวใหญ่

วัดชิงฉาน

เขาจี๋หมาง วัดชิงฉาน อยู่ห่างไกลผู้คน เงียบสงบไร้ซึ่งสิ่งรบกวน

ลัทธิเต๋า พุทธศาสนา และโซคชะตา

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่เป็นโซคชะตา

นานชูหิบบรูปมาจากทางเข้าสามดอกแล้วเดินขึ้นไป จนมาถึงเรือนเล็ก
ที่ตั้งอยู่หลังวัดซึ่งเป็นเรือนสี่ประสาณ แม่ชีน้อยถือถ้ำน้ำเดินผ่านและทำความ
เคารพเธอ

ตรงกลางเรือนมีกระถางรูปใหญ่สีดำตั้งอยู่ คว้นรูปลอยอวล

นานชูจุกตรูป ยกถ้ำขึ้นสูงแล้วเดินเข้าไปในอาคาร ภายในไม่มีผู้ใด
กลิ่นไม้จันทน์หอมฟุ้ง หน้าประตูทางเข้ามีเบาะรองนั่งวางไว้สามอัน เมื่อ
เงยหน้าขึ้นมองกลางตัวอาคาร ก็พบกับสายตาของพระพุทธรูปที่เปี่ยมล้น
ไปด้วยเมตตากรุณา

ปักรูปเสร็จ นานชูเดินมาถึงห้องโถงบัวห่อ มีคนนั่งอยู่บนเบาะ
แล้วหนึ่งคน

นานชูรีบก้มศีรษะค้อมตัวทำความเคารพ คนที่นั่งอยู่บนเบาะลืมหัน
ก้มมือให้นานชูแล้วยื่นเบาะรองนั่งให้

“ดูจากสีหน้าของคุณแล้ว ช่วงนี้มีความสุขดีสินะ” นักพรตหญิงเอ่ย

ภายในห้องโถงหอมอบอวลไปด้วยกลิ่นไม้จันทน์ นานชูนั่งขัดสมาธิ
ลงตรงข้ามนักพรตหญิง ตอบกลับ “ก็ดีค่ะ”

นักพรตหญิงท่านนี้อายุใกล้จะหกสิบแล้ว หน้าตาเป็นมิตร “หลับ

สหายดีไซ์ใหม่”

หนานชูพยักหน้า “ดีขึ้นมากแล้วละ”

นักพรตหญิงครองผ้าสีเข้ม สอดมือไว้ในแขนเสื้อ หลับตาลง “มีเรื่อง
กวนใจเธอ”

หนานชูส่ายศีรษะ รวากับนักพรตหญิงสัมผัสบางอย่างได้ จึงพูด
เสียงเบาทั้งที่ยังคงหลับตาว่า “ทุกครั้งที่คุณกลับมาจะมีเรื่องกวนใจตลอด”

“ฉันเอาหนังสือมาคืนละ” พูดจบหนานชูก็ยื่นหนังสือธรรมะในมือส่งให้
นักพรตหญิงเหลือบมองแวบหนึ่งแต่ไม่ได้สนใจ “พวกคนที่ทำร้าย
คุณอีกแล้วสินะ”

“ไม่ใช่ละ”

นักพรตหญิงหลับตาลงหายใจ ไม่เอ่ยคำใดต่อ

ภายในห้องโถงเงียบไปพักใหญ่ นักพรตหญิงถามขึ้นอีกครั้ง “เป็นเพราะ
ผู้กองหลินไช้หรือไม่”

คำถามนี้ทำให้หนานชูขี้ใจไป “คุณยังจำเขาได้?”

“มีโอกาสได้พบหนึ่งครา หากโชคชะตากำหนดย่อมจำได้”

เขาและเธอเคยมาจุดธูปไหว้พระด้วยกันหนึ่งหน หลินลู่เชียวไม่เชื่อ
เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว ตอนนั้นเขาไม่ได้เดินเข้ามาด้วยซ้ำ แต่นักพรตหญิงยัง
จำเขาได้

พูดจบแม่ชีน้อยก็เดินเอาน้ำชาเข้ามา รอจนอีกฝ่ายกลับออกไปและ
ปิดประตูลงแล้ว หนานชูจึงเอ่ยถามขึ้น “ในพุทธศาสนามีคำกล่าวถึง
บุพเพสันนิวาสหรือเปล่าละ”

ไฉ่ยืนดังนั้น นักพรตหญิงหันมองเธอชั่วขณะ “มีสิ”

“ว่าไว้อย่างไรหรือละ” หนานชูตั้งใจฟัง

“ความรักใดๆ ล้วนอนิจจัง ไม่ยั่งยืน เพราะรักถึงได้เจ็บปวด เพราะรัก
ถึงได้กลัว หากคนเราไม่มีรักก็จะได้เจ็บปวดหวาดกลัวเช่นเดียวกัน”

ตะเกียงน้ำมันถูกจุดขึ้น เห็นเปลวไฟสีเหลืองทอง หนานชูผล็อยจ้องมอง
อย่างไม่รู้ตัว “...ยังมีต่ออีกหรือเปล่าละ”

นักพรตหญิงกล่าวต่อ “มนุษย์เรามีความเจ็บปวดอยู่แปดอย่าง เกิด

แก่ เจ็บ ตาย เลิกรา โกรธแค้น ไม่ได้อย่างหวัง ปล่อยวางไม่ลง สีซอในนี้ ล้วนมาจากความรัก”

หนานซุ่ยกม็อกายหน้าผาก “ไม่มีข้อดีสักอย่างเลยเธอคะ”

“ความสัมพันธ์ชายหญิงเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในพุทธศาสนา คุณอยากฟัง ข้อดีจากฉันนี่หรือ”

“...”

“วันนี้มีสวดมนต์ มานั่งฟังด้วยกันเถอะ ยังคงยืนยันคำเดิม ในเมื่อ บอกคนอื่นให้หยุดพูดไม่ได้ คุณก็ต้องอดพูดตัวเองไม่ให้ได้ยิน เมื่อนั้น เสียงของคนที่ว่าร้ายคุณก็จะหายไป กรรมจะตามสนองคนชั่วเอง”

ทั้งสองคนลุกขึ้นจากเบาะรองนั่งแล้วเดินออกมา เมื่อมาถึงทางออก หนานซุ่ยที่ก้าวข้ามธรณีประตูก็ถามขึ้น “แล้วผู้กองหลินล่ะคะ”

นักพรตหญิงไม่หันมอง “คุณถามเพื่อตัวเขา หรือถามเพื่อตัวคุณเอง”

“ตัวเขาค่ะ”

นักพรตหญิงหยุดเดินแล้วหันหน้ากลับมาแล้วมองเธอ “เขาเป็นคน ดื้อดึงมากนะ”

หนานซุ่ยที่เดินตามออกไปติดๆ เจอกับผู้มาใหม่เข้าพอดี เป็นผู้หญิง สองคน คนหนึ่งผมสั้น อีกคนผมยาว คนผมยาวหน้าตาจิ้มลิ้ม รวบผม ไว้ด้านหลัง สวมชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อน มองแล้วสบตานิดหน่อยเวลา แดดส่อง

สองคนนั้นทำความเคารพนักพรตหญิง ผู้หญิงผมยาวหันมองหนานซุ่ย จากนั้นก็ถามนักพรตหญิง “ท่านนักพรตคะ วันนี้ขอปรึกษาเรื่องความรัก ได้หรือไม่คะ”

หนานซุ่ยรู้สึกคุ้นหน้าหญิงสาวคนนี้เหลือเกิน จึงมองดูอีกสองครั้ง แล้วก็ ก็ขึ้นได้ว่าเป็นหมอสาวที่โรงพยาบาลเมื่อคืนวันนั้นนั่นเอง

นักพรตหญิงพนมมือขึ้นแล้วตอบกลับ “เวลาแห่งบุญเพสันนิวาส ผ่านไปแล้ว คุณค่อยมาใหม่วันหลังเถอะ”

สองคนนั้นหันมองหน้ากันไม่ยอมกลับ “ท่านนักพรตคะ คุณพูด แบบนี้ทุกครั้งเลย!”

“ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนพึ่งโชคชะตา” ทั้งสองคนเกือบจะเข้าใจ แต่พวกเธอก็หงุดหงิด ผู้หญิงผมสั้นถลกแขนเสื้อขึ้นต้องการจะคุยกับนักพรตหญิงให้รู้เรื่อง แต่โดนผู้หญิงผมยาวรังไว้ “จะเวลาอะไรก็เถอะ ท่านนักพรตคิดเองเออเองหรือเปล่าคะ”

นักพรตหญิงยิ้มบาง “เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว”

นักพรตหญิงใจแข็งไม่ให้พวกเธอปรึกษา ทั้งสองคนจึงกลับไปด้วยความขุ่นเคือง “หมอสองคนนี่มาหลายรอบแล้ว”

“ทำไมคุณไม่ช่วยดูให้พวกเขาไปล่ะคะ”

“ธรรมะนั้น หากเราเชื่อมั่นก็มี หากไม่เชื่อก็ไร้ซึ่งความหมาย พวกเราไม่เชื่อในธรรมะ แต่กลับมาขอพรพระ คุณว่าพระท่านจะสนใจไหมเล่า”

...

หลังจากฟังบทสวดมนต์จบ นักพรตหญิงเชื้อเชิญเธอให้กินอาหารเจด้วยกัน กว๋านานฐจะลงจากเขาก็เย็นพอดี

ดวงอาทิตย์ตกดิน แสงสุดท้ายสะท้อนขอบฟ้าและก้อนเมฆ ก่อเป็นสีลันละลานตา

งานแสดงไวโอลินเริ่มตอนหกโมงเย็น นานฐมาถึงตอนงานเริ่มพอดี แสงไฟผู่ที่นั้ของผู้ชมดับลง เธอชะเง้อมองก็พบว่าหลินฉีกไวโอลินชิ้นนั้อยู่บนเวทีแล้ว

นานฐมองไปรอบด้าน สายตาจับจ้องไปยังที่นั้แถวสุดท้าย เธอกดปิกหมวกลง งอตัวค้อมหลังเดินเข้าไป พุดกับคนทีนั้อยู่ริมนอกสุดว่า “รบกวนช่วยยับเท้าหน่อยคะ”

คนคนนั้ไม่ยับ นานฐขมวดคิ้ว หันไปมองก็เห็นว่าเป็นหลินสู่เชียวทีกำลังนั้กดดอกอยู่ เขากางขาวยาวทั้งสองข้างอย่างผ่อนคลายมองเธอด้วยสายตาเฉยชา

บังเอิญชะมัด

“ผู้กองหลิน ยับเท้าออกหน่อยคะ”

เขาเหลือบมองเธอสองสามวินาที แล้วค่อยๆ ยับเท้าออก นานฐเดินเข้าไป นั้ลงด้านข้างเขา

การแสดงเริ่มขึ้น

สายตาของคนด้านข้างกลับไปจดจ้องที่เวที หนานซุ่หันข้างมองเขา เขา
สวมชุดลาลอง เลื้อยติดสีขาทางเกงสีดำ มองดูแล้วสะอาดสะอ้านสบายตา
เพียงแต่สันgramคมชัดนั้นราวกับมีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า “ไม่รู้จักอย่าเข้าใกล้”
อย่างเธอคงไม่ถือว่าเป็นคนแปลกหน้าหรอกมัง หนานซุ่ปลอบใจตัวเอง
เธอใช้ศอกดันเขา เขาไม่ขยับ หนานซุ่ดันอีกครั้ง เขาก็ยังไม่สนใจ
อยู่ดี ชายหนุ่มนิ่งไม่ขยับราวกับรูปปั้น

ครั้งที่ห้า หลินลู่เขียวขมวดคิ้วแล้วหันมองเตือนเธอด้วยสายตาที่
บอกว่า อยู่หนึ่งๆซะ แต่สุดท้ายกลับเห็นเธอดึงเสื้อของเขาไว้ พุดจาทะเล้น
อย่างได้ใจ

“ผู้กองหลิน เลื้อยคุนะคะเนี่ย”

หลินลู่เขียวก้มมอง จริงด้วย

เลื้อยติดสีขาทางเกงสีดำ หมวกแก๊ปที่หนานซุ่สวมอยู่บดบังใบหน้า
ครึ่งหนึ่งของเธอไว้ แต่บดบังรอยยิ้มมุมปากไม่มีผิด

หญิงสาวสวมกางเกงขาสั้น เผยให้เห็นรียวขาขาวาวนวล หลินลู่เขียว
ค่อยๆ ละสายตาออกจากขาของเธอ

เด็กน้อยโตขึ้นเยอะแล้ว

“อืม” ท่ามกลางเสียงดนตรีดังกึกก้อง หากไม่ตั้งใจฟังให้ดี ยากที่จะ
ได้ยินเสียงตอบรับของเขาคำนั้น

หนานซุ่รู้สึกว่าการพูดของตนได้รับการสนับสนุน สีหน้าท่าทางของคน
ข้างกายเย็นชาสบหนึ่ง ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใด เธอจึงเริ่มมองเขาอย่าง
ซุกซน

ผมสั้นสีดำลับ เขามักจะไว้ผมทรงสกินเฮดมาตรฐานเสมอ เส้นผม
ขึ้นตรงราวกับเข็มเหล็ก ดวงตากกลมโต ลูกตาดำดำสนิท หางตาตัวดขึ้น
เหมือนกำลังยิ้ม จมูกโด่งเป็นสัน สันgramคมชัด

เขานั่งดูการแสดงดนตรีอย่างสบายอารมณ์ ไม่ปรึปากพุดจา

ภายในฮอลล์จัดแสดงดนตรีแทบไม่มีแสงไฟ มีเพียงแสงสปอตไลท์
จากเวทีสาดมาบ้างเป็นระยะ เดี่ยวสว่างเดี่ยวมืด

พอสปอตไลต์ส่องผ่านเขา ทั้งตัวของเขาก็สว่างไสว ผมสีดำวาวสะท้อนแสงจนเห็นเป็นสีขาว เห็นขนตาชัดเจนจนนับเส้นได้

เมื่อแสงมีดลงก็ยิ่งพอเห็นโครงหน้าเด่นชัดนั้นอยู่ ทั้งร่างกายของผู้ชายคนนี้ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งบึกบึนราวกับเหล็กกล้า เธอคิดภาพไม่ออกเลยว่าเวลาใจเต้นเพราะผู้หญิงคนหนึ่ง เขาจะมีปฏิกิริยาแบบไหน

“เธอจ้องฉันทำไมอยู่ได้” หลินหลู่เซียวจ้องมองคนตรงหน้า เอ่ยถามขึ้นเสียงเบา

“ก็พี่หล่อ” นานซุเอียงคอจ้องเขาตอบอย่างไม่ต้องคิด

“ปัญญาอ่อน” หลินหลู่เซียวสบถ

นานซุเอนหลังฟังแก้ออย่างมีความสุข แอบหันมองเขาบ้างเป็นระยะจู่ๆ ก็เรียกเขาขึ้นว่า “นี่”

ในที่สุดหลินหลู่เซียวก็หันมองเธอ สายตาของนานซุจับจ้องไปที่เวทีพร้อมทั้งชี้นิ้วออกไป ถามเสียงค่อย “พี่กับเด็กนั่นเป็นอะไรกันหรือ”

เด็กนั่น? หลินหลู่เซียวเลิกคิ้ว พุดเสียงทุ้มต่ำ “เธออายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีเองนะ”

นานซุขมวดคิ้ว พุดจาซิงซัง “มากกว่าตั้งเยอะ”

หลินหลู่เซียวหัวเราะประชด เปิดฝาขวดน้ำที่วางอยู่ข้างกาย ยกดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง หมุนปิดฝาขวดแล้วถามกลับไปว่า “แล้วเธอคิดว่าเป็นอะไรกันล่ะ”

นานซุจ้องลูกกระตือรือร้นที่กำลังเคลื่อนไหวตาไม่กะพริบ ใจของเธอร้อนรุ่ม ทำเป็นพูดอย่างตกใจ “ไม่ใช่ลูกของพี่หรือใช่ไหม”

หลินหลู่เซียวลอกตามองเธอ “ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนสมอมเธอปกติดีนะ”

เป็นอย่างที่เธอคิด นานซุถือโอกาสพุดต่อ “ทำไมพี่ถึงย้ายบ้านล่ะ”

หลินหลู่เซียวเอนตัวฟังเบา มองเธอหน้านิ่ง

“หืม”

นานซุมองเขา แววตาของอีกฝ่ายนิ่งสงบไม่ต่างจากในอดีตมากนัก ทั่วามีความสุขุมเพิ่มเข้ามา เธอจำได้ว่าเมื่อก่อนแววตาของเขาคือร้อนกว่านี้เล็กน้อย ตอนที่นานซุรู้จักหลินหลู่เซียว หลังจากเขาคิดทบทวนอยู่

หลายครั้ง สุดท้ายก็พาเด็กสาวกลับบ้าน

เขาให้หนานซูพักอยู่บ้านตัวเอง ส่วนเขากลับไปพักที่หน่วย ผ่านไปครึ่งเดือน พอถึงวันหยุดแรกที่จะได้กลับบ้าน ก็นานจนเขาลืมไปว่าที่บ้านยังมีเด็กผู้หญิงอยู่ ตอนนั้นเกิดเหตุเครื่องบินลาดตระเวนหมายเลข 618 ติดไฟลุกไหม้ ขออนุญาตลงจอดกะทันหัน ทั้งตำรวจติดอาวุธ หน่วยดับเพลิง พยาบาล หน่วยคอมมานโดต้องไปถึงสถานที่ลงจอดอย่างเร่งด่วน ไฟลุกลามเป็นบริเวณกว้าง สถานการณ์ตกอยู่ในอันตราย เมื่อการช่วยเหลือเสร็จสิ้น หน้าตาแต่ละคนก็ตาจะมุกขมอมราวกับเพิ่งไปชุด่านหินมาอย่างนั้น

หลินลู่เชียวกลับถึงบ้านกลางดึก เขาตรงดิ่งไปอาบน้ำ อาบเสร็จก็ออกมาในสภาพที่มีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวพันรอบเอว มือถือผ้าขนหนูเช็ดผม เดินตรงไปที่เตียง พอนั่งลงก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ ใต้ผ้าห่มมีอะไรนุ่มๆ

เมื่อหันไปมองก็เห็นมือนุ่มเล็กคู่นั้นจับชายผ้าห่มอยู่ โพล่ศีรษะออกมา สายตาไร้เดียงสา กำลังจ้องมองเขา

กว่าเขาจะรู้ตัวก็สายไปแล้ว

หญิงสาวพูดเสียงอู้อี้ “คุณนั่งทับขาฉันอยู่นะคะ”

ถึงแม้หญิงสาวตรงหน้าจะยังเด็ก แต่อกเอวบนั้นทำยามีครบสมบูรณ์

หลินลู่เชียวเป็นผู้ชายทั้งแท่ง ขณะที่เขารู้ตัวว่าสมองคิดเรื่องไม่ซื่ออยู่นั้นก็รีบลุกขึ้นยืน แต่คงลุกแรงไป ผ้าเช็ดตัวที่พันเอวอยู่จึงหลุดหล่นลงบนเตียง

เขาสวมเพียงกางเกงชั้นในขาสั้นสีเข้มตัวเดียวได้ผ้าเช็ดตัว

หนานซูกะพระบิดา พยายามจะเพ่งมองให้ชัดเจน แต่มีคนลากผ้าห่มขึ้นมาปิดหน้าเธอจนมิได้มองเห็นเพียงความมืดดำ

หลินลู่เชียวหยิบเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นออกมาจากตู้ ยืนหันหลังให้เธอแล้วสวมเสื้อผ้าพรางพุดกับหญิงสาวที่อยู่ใต้ผ้าห่ม “ถ้าไม่นอนก็ยกเตียงให้ฉัน”

พอได้ยินเสียงประตูปิดลง หนานซูถึงหลับตานอนอย่างเชื่อฟัง เธอพักอยู่แบบนี้ราวเดือนกว่า

จนกระทั่งได้พบกับแฟนของหลินลู่เซียวในขณะนั้น

วันนั้นเป็นวันหยุดของหลินลู่เซียว เขากลับมาจากหน่วยได้ไม่นาน ก็มีคนเคาะประตูห้องเสียงดังไม่หยุด หนานซูถือถุงมันฝรั่งทอดเดินไปเปิดประตู

เมื่อประตูเปิดออก หญิงสาวอีกคนก็ตกใจเล็กน้อย เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและใบหน้ายิ้มแย้ม “หลินลู่เซียวอยู่ไหม”

หนานซูหยิบขนมเข้าปาก พยักหน้า จากนั้นหลินลู่เซียวก็เดินออกมาจากห้องนำพอดิ สีหน้าของหญิงสาวคนนั้นเปลี่ยนไปทันที หนานซูเป็นคนความรู้สึกไวแต่เด็ก เธอชอบสังเกตพฤติกรรมคนอื่นจึงรีบอธิบาย “ฉันเป็นแค่น้องสาวญาติห่างๆ ของเขา มาขออยู่ด้วยแค่ชั่วคราวค่ะ”

ตอนนั้นหนานซูยังเด็ก หญิงสาวคนนั้นคิดว่าหลินลู่เซียวคงไม่เลวร้าย ถึงขนาดทำกับเด็กมัธยมปลายได้ลงคอ เธอจึงค่อยผ่อนคลายลง แต่ยังไม่ไว้วางใจมองหนานซูด้วยแวตาสงสัย

อาหารเย็นมื้อนั้นผ่านไปได้ด้วยดี ก่อนที่หญิงสาวคนนั้นจะกลับยังพูดกับหนานซูอย่างเป็นมิตร “เดี๋ยวครั้งหน้าพี่พาไปเที่ยวนะจ๊ะ”

หนานซูผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง

คืนนั้นเธอได้รับสายจากผู้ช่วยของหนานเยว่หฺรู บอกว่าแม่เธอจะกลับมาพรุ่งนี้

หนานซูรีบเก็บข้าวของย้ายออกจากบ้านหลินลู่เซียว เขาขับรถมาส่งเธอที่โรงแรมแถวสนามบิน รุ่งขึ้นตอนเธอไปรับหนานเยว่หฺรูจะได้สะดวกหน่อย

หลินลู่เซียวขับรถเงียบๆ เขาเป็นคนไม่ค่อยพูดอยู่แล้ว เวลาหงุดหงิดจึงยิ่งเห็นชัด

คืนวันนั้นหลินลู่เซียวอารมณ์ไม่ดีเท่าไรนัก แต่สิ่งที่ทำให้รู้สึกแย่งกว่านั้นคือ ตอนที่กำลังจะลงจากรถ หนานซูยื่นเงินปึกหนาให้เขา “ตามที่ตกลงกันไว้ค่ะ นี่เป็นเงินค่าเช่าของเดือนนี้”

หน้าต่างรถเปิดกว้าง สายลมแห่งห้วงราตรีโบกพัด หลินลู่เซียวยื่นแขนไปนอกประตูสูบบุหรี่ หลับตาลง สุดวันเข้าปอดครั้งแล้วครั้งเล่า ควันนุหรือลอยอวล แต่ไม่ยื่นมือไปรับเงินก้อนนั้น

หนานชูเลยวางเงินไว้บนเบาะที่นั่งข้างคนขับ แล้วหันหลังลงจากรถไป เธอยืนอยู่นอกรถ โบกมือลาเขา “ผู้กองหลินคะ ที่ผ่านมาขอบคุณคุณมากเลยนะคะ!” พุดจบกี้เดินจากไป

หนานชูลาจากโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง ถึงขนาดที่หลินลู่เซียวซึ่งนั่งอยู่บนรถสูบบุหรี่หมดไปแล้วสองมวนค่อยรู้สึกตัว เขาหยิบปิกเงินบนเบาะก้าวลงจากรถแล้วทิ้งมันลงถึงขยะ

เขาหันหลังเดินกลับมาสองก้าวแล้วหยุดนิ่ง ลูบผมตัวเองครู่หนึ่งก่อนจะเดินกลับไปอีกครั้ง หยิบปิกเงินขึ้นมาแล้วโยนเข้าไปในรถ ก่อนจะสตาร์ทเครื่องยนต์ขับออกไป

คืนนั้นเขาอารมณ์เสียมากถึงมากที่สุด คิดว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกอะไรกับผู้หญิงคนนั้นแม้แต่หน่อย

เด็กน้อยที่ยังไม่โต ขนยังขึ้นไม่ครบเลยด้วยซ้ำ จะไปคิดอะไรกับเธอได้เล่า ถึงจะเป็นตอนนี้ก็ยังคงเหมือนเดิม หลินลู่เซียวคิดแบบนั้น แต่เมื่อเขาหันหน้าไปมองหนานชู เด็กสาวก็กำลังหันหน้ามองเขาตาเป็นประกายอยู่เช่นกัน

เสียงดนตรีภายในฮอลล์ดังกึกก้อง หลินฉีหลับตาตีความกับการแสดงแสงไฟสาดส่องไปมา เตียวสว่างเตียวมืด

หนานชูมองคนข้างกาย กระซิบใส่หูเขา “หลังจากวันนี้ฉันไปตามหาพี่ที่หน่วยมาด้วยนะ”

หลินลู่เซียวเหล่มอง

“ทหารยามบอกว่าพี่ย้ายไปสังกัดที่เมืองอื่นแล้ว” เขาหันกลับ ตอบอ้อมเสียงเบา หนานชูเอียงศีรษะ “ตอนนี้ยังโดนย้ายไปย้ายมาอยู่ไหมคะ”

“ต้องรอดูเบื้องบนสั่งการ”

“อ้อค่ะ” หนานชูพยักหน้า ชื่นว้ไปเบื้องหน้า “ฟังดนตรีต่อเถอะ”

หลังจากนั้นก็ไม่มีใครเอ่ยอะไรขึ้น จวบจนการแสดงดนตรีจบลง ผู้คนค่อยๆ หายย่อยออกไป ทั้งฮอลล์จัดแสดงเหลือเพียงหนานชูและหลินลู่เซียวที่ยืนนั่งอยู่

เมื่อหลินฉีกำชับทีมงานเรื่องอุปกรณ์เสร็จก็กระโดดลงจากเวที วิ่ง

กระโดดโลดเต้นมาทางที่นั่งผู้ชม พอเห็นสองคนนั่งอยู่ด้วยกันก็ตกใจ “ทำไมพวกเธอสองคนถึงอยู่ด้วยกันล่ะ”

หนานซูพูด “ฉันมาสายนะ ก็เลยหาที่ว่างนั่งๆ ไปก่อน”

หลินฉีผงกศีรษะ หนุ่มน้อยไร้เดียงสาน่ารักน่าชัง ชื่นว้ใส่หลินลู่เซียวที่นั่งอยู่ “นี่พี่ชายฉันเอง” หลินฉีหันมองหลินลู่เซียว แล้วชี้ไปที่หนานซู “ส่วนพี่สาวคนสวยคนนี้เป็นนางแบบ ชื่อหนานซู”

หนานซูทำท่าตกใจ ร้องอ้อหันไปทางหลินลู่เซียวแล้วพูด “เสียมารยาทแล้ว ขอโทษด้วยนะคะ”

หลินลู่เซียวไม่สนใจพลางกลอกตา หลินฉีนี่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย ดูไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้น แถมยังช่วยปกป้องพี่ตัวเองอีก “พี่ชายฉันก็แบบนี้แหละ นิสัยไม่ค่อยดี เธออย่าไปสนใจเขาเลย”

หนานซูหัวเราะเสียงค่อย “ทำไมจะ...”

“ไปกันเถอะ พี่หวานน่าจะมาแล้ว” หลินฉีพูดจบก็เดินนำออกไป

ทั้งสามคนเดินลงมาจากชั้นบน หลินฉีกับหนานซูเดินอยู่ข้างหน้า หลินลู่เซียวมีมือล้วงกระเป๋าเดินตามอยู่ข้างหลัง ระหว่างที่เดินออกจากฮอลล์นั้น ที่อีกฝั่งถนนก็มีรถออโต้สีขาวเพิ่งหยุดจอดพอดี

หลินฉีตาดีเห็นเป็นคนแรกก็ชี้ไปยังผู้หญิงที่เพิ่งลงจากรถคันนั้น แล้วบอกให้หนานซูฟังว่า “ผู้หญิงคนนั้นชื่อเซียวหวาน เป็นหม่อ”

ถ้าเป็นแฟนกัน หลินฉีคงแนะนำว่า...นี่พี่สะใภ้ผมเองครับ จั๊นแสดงว่าเธอเป็นแค่เพื่อนสินะ

หนานซูเห็นอีกฝ่ายมาในชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อน สองขาเรียวยาว ยังคงเป็นเสียงรongsเท้าสั่นสูงที่คุ้นเคยซึ่งเธอได้ยินเมื่อคืนนั้น

เซียวหวานถือกล่องใบหนึ่งเดินมาตรงหน้าทั้งสามคน ยกมือจัดผมหน้าม้า แล้วพูดเสียงหอบ “เมื่อกี้วิ่งไปเอาเค้กมานะ ไม่จันฉันอาจจะมาทันนายเล่นเพลงสุดท้าย...”

พูดไปได้ครึ่งเดียวก็ได้ยินเสียงหนานซูที่ยืนอยู่ข้างกายหลินฉีกระแอมหนึ่งครั้ง หลินฉีรีบยื่นมือไปรับเค้กจากเซียวหวาน แล้วพูดแนะนำ “นี่เพื่อนที่ผมรู้จักที่มีลานครับ ชื่อหนานซู”

เซี่ยหว่านมองเธอชั่วคราวแล้วยิ้มกว้าง “ฉันรู้จักคุณ คุณสวยกว่าในโทรทัศน์อีก หุ่นดีมากเลย”

คำพูดชื่นชมตามมารยาทของผู้หญิงพูดเท่าไรก็ไม่เคยพอ

หนานซูกำลังจะพูดว่าคุณก็สวยมากเลยเหมือนกัน แต่โดนหลินฉีลากตัวให้เดินต่อ “ไม่ต้องพูดชมกันไปชมกันมาแล้ว ฉันยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย หิวจะแย่แล้วเนี่ย!”

หลินฉีเป็นคนตัวเล็ก แต่แรงเยอะกว่าหนานซูมาก อยู่ๆ โดนฉุดลากแบบนี้เธอก็เซเหมือนกัน เธอเหลียวไปเห็นว่าเซี่ยหว่านซึ่งสวมกระโปรงสั้นเดินเข้าไปหาคนที่อยู่ด้านหลัง

สี่คน สองคู่ คู่หนึ่งเดินอยู่หน้า คู่หนึ่งเดินอยู่หลัง หนานซูโดนหลินฉีลากตัวไป แต่ใจยังสนใจคนด้านหลังอยู่

จันทร์เสี้ยวส่องแสงสว่างกลางคำคืน เงาคนทอดยาว ลมพัดผ่านข้างหู ไม่หยุด

เซี่ยหว่านเดินเข้าไปหาหลินฉีเซียว “วันนี้คุณเลิกงานไวหรรระคะ”

“วันหยุดนะ” ลมพัดแรงเลยได้ยินเสียงไม่ค่อยชัด

หลินฉีเดินไปสองก้าว เห็นว่าหนานซูตามไม่ทันจึงหันไปพูดว่า “เธอก็ยาวว ทำไมเดินช้าจัง”

หนานซูไม่สนใจเขา เดินทอดน่องต่อ เสียงจากด้านหลังดังขึ้นอีก

“วันนี้หมอกที่แผนกของฉันคนหนึ่งโดนญาติผู้ป่วยทำร้ายด้วย ตอนนั้นฉันตกใจแทบตายเนะ”

เซี่ยหว่านเหมือนนกขมิ้นที่ร้องเจี๊ยะแจ้ว มีเรื่องให้พูดไม่รู้จบ เฝียดเรื่องอันตรายนี้นี่พื้นที่ไม่หยุดหย่อน แต่ผู้ชายข้างกายกลับไม่รู้ว่าการต้องการจะสื่ออะไร

อย่างเช่น...เซี่ยหว่านพูดว่า “วันนี้ตอนฉันกินยา ฉันอ่านเจอข่าวหนึ่งด้วย คุณอย่ากลัวไหมคะ”

หลินฉีเซียวพูด “ข่าวอะไร”

เซี่ยหว่านเล่าต่อ “มีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งออกกำลังกายตอนกลางคืนแล้วหายตัวไป วันหลังฉันคงไม่กล้าวิ่งตอนกลางคืนแล้ว หรือครั้งหน้าเราไป

วิ่งด้วยกันดีไหมคะ”

หลินลู๋เซียวตอบ “ฉันไม่ชอบวิ่งตอนกลางคืน”

เซียว่าน “คืนนี้หนาวจังเลย”

“...” เงียบไว้ซึ่งเสียงตอบรับ

เซียว่านพูดขึ้นอีกว่า “คืนนี้ทำไมถึงได้หนาวจังเลยนะ”

หลินลู๋เซียวพูด “ไม่หนาวนะ”

หลินฉีหันมองหนานซูที่อยู่ด้านข้าง “ทำไมอยู่ๆ ถึงหัวเราะขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลล่ะ”

“งั้นเหรอ”

“ฉันเห็นพนักงานของเธอหมดแล้วเนี่ย!”

“อยู่ๆ ฉันก็คิดว่าวันนี้เหนื่อยล้ามากเลย”

“เธอบ้าหรือเปล่า!” หลินฉีว่าเธอ

โรงแรมที่หลินฉีจองไว้อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน เมื่อทั้งสี่คนเดินเข้าไปในร้านก็มีพนักงานเดินมาต้อนรับ หลินฉีส่งเค้กให้พนักงานพลางบอกพวกเขา “เดี๋ยวกินอาหารเสร็จค่อยเสิร์ฟนะคะ” พูดจบก็ลากหนานซูเดินเข้าห้องส่วนตัวในร้าน

หนานซูแกะมือเธอออก ถ้ามองอีกฝ่าย “วันเกิดนายเหรอ”

เธอเพิ่งรู้จักเขาเมื่อปลายปีที่แล้ว ไม่เคยได้ยินอีกฝ่ายพูดถึงวันเกิดมาก่อน

พอเข้ามาในห้องส่วนตัว เด็กหนุ่มลากเก้าอี้ออกแล้วนั่งลง ตบเบาเก้าอี้ด้านข้าง เชื้อเชิญให้หนานซูมานั่ง สีหน้าท่าทางของเขาเหมือนพี่ชายอย่างกับแกะ

หนานซูนั่งลง หลินฉีหยิบแก้วตรงหน้าเธอแล้วรินน้ำให้ เขารินน้ำไปพูดไป “เธอไม่ต้องกอดฉันนะ ฉันไม่ได้หวังของขวัญจากเธออยู่แล้ว แค่ว่าทุกคนมากินข้าวพร้อมหน้ากันก็ถือว่ามาฉลองวันเกิดให้ฉันแล้วละ”

รินน้ำเสร็จก็ดันแก้วส่งให้ “ดื่มสิ ไม่มียาพิษหรอก”

หนานซูยกมือสัมผัสแก้วน้ำ หลินฉีพูดเสริมต่อ “เธอไม่รู้หรือว่าพี่ชายฉันนัดยากแค้น ลีบกว่าวันถึงจะได้เจอกันสักครั้ง เธอลองเดาดูว่า

เขาทำงานอะไร”

หนานซูกุมแก้วแล้วส่ายหน้า

“ดับเพลิงนะ” หน้าของหลินฉีเต็มไปด้วยความนับถือและภูมิใจ
“เป็นไง อึ้งเลยละสิ!”

“...” จิ้งเงา หนานซูกิด ระหว่างที่ทั้งสองพูดคุยกัน อีกสองคนก็เดิน
เข้ามาดูจอยทากเรื่องซ้าสองตัว

หลินฉีหันไปมองหลินลู่เซียวแล้วชี้ไปยังที่นั่งฝั่งตรงข้าม “พี่ พี่นั่ง
ตรงนี้!”

หลินลู่เซียวล้วงกระเป๋าเดินตรงไป ส่วนเซี่ยหว่านที่เดินตามหลังมา
โมโหฮึดฮัด “หลินฉี ทำไมนายไม่เรียกฉันนั่งล่ะ”

หลินฉีลืมตาโตทำท่าไร้เดียงสา “ก็พี่ไม่ใช่พี่ชายผมสักหน่อย”

เซี่ยหว่าน “...”

หนานซูกอดเห็นใจเซี่ยหว่านไม่ได้ พี่น้องสองคนนี้อีกตัวพอกันเลย
จริง ๆ พอหลินลู่เซียวนั่งลง หลินฉีจึงหันกลับมามองหนานซูกู “เมื่อไหร่
เล่าถึงไหนแล้วนะ”

“นายบอกว่าพี่ชายของนายเป็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิง แล้วถามฉันว่าอึ้งเลย
ใช่ไหม”

หนานซูกูพุดพลางเหลือบมองหลินลู่เซียว อีกฝ่ายคว้าปากอย่างที่น้อยนัย
จะได้เห็น

“...”

หลินฉีพยักหน้า “ใช่ ๆ ๆ! ฉันนะ มีความฝันอยากเป็นเจ้าหน้าที่
ดับเพลิงมาตั้งแต่เด็กแล้ว”

หนานซูกูพุด “ฉันจำได้ว่านายเคยให้สัมภาษณ์ บอกว่าความฝันตั้งแต่
เด็กของนายคือนักไวโอลินนี่”

หลินฉีตอบ “ฉันยังเคยให้สัมภาษณ์ว่าอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ด้วย
คำพูดพวกนั้นเชื่อได้ที่ไหนกัน” พุดจบถึงค่อยรู้สึกตัว ตบขาแล้วพุด “โ
หว่าแต่เธอไปคันตุ้สัมภาษณ์ของฉันด้วยเธอ นี่แอบรักฉันหรือเปล่าเนี่ย”

แอบรักกับฝันนะสิ หนานซูกูลอกตาใส่เขา หลินฉีเห็นว่าคุยไปก็มีแต่

จะแย่ง “ไม่คุยกับเธอแล้ว เดี่ยวมีคนปล่อยข่าวลือเรื่องเราสองคน เธอจะโดนคนตำหนิ”

ภาพลักษณ์ของหลินฉีในวงการบันเทิงถือว่าเป็นที่รักของผู้คน ชอบพูดจาขำขันล้อเล่นบ้างบางครั้ง เขาอายุน้อย แถมยังหน้าตาน่ารัก ประกอบกับมีฝีมือสะอาดเรียบร้อยอย่างกับผู้หญิงเลยมีคนชอบเยาะพอสสมควร แม้วงการไวโอลินจะค่อนข้างแคบ มีคนรู้จักหลินฉีไม่มากนัก แต่ไม่กี่คนนั้นก็แฟนพันธุ์แท้ทั้งหมด คະแนนนิยมสูงมากเลยทีเดียว

การจะฉีกทิ้งหนานซูให้เหลกลาญยอมทำได้ทุกเมื่อ

หลินฉีมองหลินลู่เชียวก่อนจะพูดขึ้นอย่างเสียดาย “ร่างกายของฉันไม่ได้แข็งแรงเหมือนพี่ชาย เลยสอบไม่ติดโรงเรียนทหารนะ สมัยเขาเรียนอยู่ในโรงเรียนทหารมีแต่คนเรียกเขาว่า ‘หมาป่าเหล็ก’ เพราะกล้ามเนื้อเขาแข็งแรงกว่าคนอื่นนะ”

พูดถึงตรงนี้ หลินลู่เชียวส่งสายตาเตือนหลินฉีไปหนึ่งครั้ง แต่หลินฉีกลับยิ้มกว้างอย่างไม่รู้ความ “พี่ครับ พี่ถลกเสื้อโชว์ซิกซ์แพ็กหน่อยสิ”

“...”

หนานซูส่งสายตาบอกหลินฉีเป็นนัยว่าสุดยอดมาก

เชียว่านหูแดง “หลินฉี มีใครที่ไหนทำให้พี่ชายตัวเองขายขี้หน้าอย่างนายบ้าง”

หลินฉีพูด “ผมเปล่าสักหน่อย พวกดาราในวงการบันเทิงชอบโชว์ซิกซ์แพ็กโพสต์ลงไอจีกันนี่ ดัดต่อเนียนมาก ตอนอยู่มิลานผมกับพี่หนานซูเจอคนอเมริกันที่บาร์ เขาจะโชว์กล้ามเนื้อให้เราดูใหญ่เลย ทำให้ผมกินข้าวไม่ลงไปครึ่งเดือนแหละ พูดถึงกล้ามเนื้อ จะมีใครที่ไหนกล้ามสวยไปกว่าพี่ชายผมอีกล่ะ”

หนานซูจำได้ว่าตอนนั้นหนุ่มใหญ่ชาวอเมริกันยั่วหลินฉี จะลากเขาไปเปิดห้องให้ได้ ทำเอาหลินฉีตกใจกลัวจนไม่กล้านัดเธอไปเจอที่บาร์นั้นถึงครึ่งเดือน

หลินฉีพูดจบกำลังเหยียดมือออกไป แต่โดนหลินลู่เชียวจับยึดไว้แล้วสะบัดกลับมา “อย่าทำอะไรบ้าๆ”

ปกติหลินลู่เขียวไม่ค่อยใส่ใจอะไรเท่าไร ล้อเล่นบ้างก็ไม่ใช่ไร แต่เวลาจริงจังขึ้นมา ดวงตามักไร้อารมณ์ ทำให้คนที่เห็นแล้วกลัวไม่เบา หลินลู่ไม่กล้าทำอีกจึงเปลี่ยนเรื่องคุยอย่างเคอะเขิน

พนักงานเริ่มยกอาหารมาเสิร์ฟ บรรยากาศเงียบงัน อย่างไรก็ตาม หลินลู่ก็กลัวหลินลู่เขียว โดนสั่งห้ามก็ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ทำให้แค่แลบลิ้นใส่หนานซู แล้วนั่งหน้าเคร่าเบะปากอยู่ข้างๆ

เขียวหันมองหลินลู่เขียว อีกฝ่ายกำลังก้มหน้ากินอาหาร หญิงสาวเรียกเขา “หลินลู่เขียว”

หลินลู่เขียวยังคงก้มหน้า “หืม”

เขียวหันหลังเลอยู่นาน ก้มหน้าพูด “ช่วงนี้นั้นเจอเรื่องมาเรื่องหนึ่งนะ”

หลินลู่เขียวตอบ “อืม”

เขียวหันถือตะเกียบเขี่ยข้าวในชามไปมาไม่หยุด หนานซูมองหลินลู่เขียว จู่ๆ ก็รู้สึกว่ตานั้นไอคิวต่ำแบบนี้ก็ถือเป็นเรื่องดีเหมือนกัน

เขียวหันพูดหยั่งเชิงอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง “คนใช้คนนั้นของฉันนะ ช่วงนี้เอาแต่ส่งดอกไม้มาให้ที่แฟนก จนคนอื่นคิดว่าเขาเป็นแฟนฉันแล้ว ตอนนีเวลาฉันไปทำงานก็รู้สึกไม่ค่อยดีเลย คุณว่าฉันควรทำยังงี้ดี”

หลินลู่หัวเราะเสียงดังพลางตอบโต้ะ “พี่ถามพี่ชายผมหรือ พี่หมายความว่ายังงั้นแน่เนี่ย!”

หนานซูมองหลินลู่ หรือว่าเจ้าเด็กนี้มองออกแล้วสินะ

เขียวหันคิดว่าตัวเองโดนจับได้อย่างง่ายดาย รีบพูดขึ้น “ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...ฉันแค่อยากปรึกษาปัญหานี้กับทุกคนเฉยๆ หนานซูก็อยู่ด้วยนี่ เธอสวยมากขนาดนี้คงเจอเรื่องพวกนี้บ่อยแน่ นายอย่าคิดเลยเถิดเชียวนะ!”

หลินลู่พูด “ผมไม่ได้คิดเลยเถิดสักหน่อย พี่ชายผมหรือ เขาจะไปรู้เรื่องอะไร! ส่วนหนานซู พี่ก็คิดมากเกินไป ในวงการบันเทิงไม่มีคนกล้าจับเธอสักคน”

เด็กบ้า หนานซูคิดในใจ

เขียวหันค่อยสบายใจขึ้นหน่อย หันหน้ามองหลินลู่เขียว เขากลับ

ไม่แสดงสีหน้าอาการ เอาแต่ก้มหน้าก้มตากินข้าว

เชียว่านเคาะโต๊ะ “นี่ คุณจะไม่พูดอะไรสักหน่อยหรือว่าฉันควรจัดการกับเรื่องนี้ยังไงดี!” พูดจบก็ย่ำอีกรอบ “มีคนจิบฉัน! ส่งดอกไม้มาที่ห้องทำงานฉันทุกวัน! จนคนอื่นคิดว่าฉันมีแฟนแล้ว! ฉันต้องทำยังไง”

คำว่ามีคนจิบฉัน สักพยางค์นี้พูดย่ำเสียงดังหนักแน่นมาก! หนานซูคิดว่าถ้าหลินลูเชียวยังไม่สนใจอีก เชียว่านคงพูดต่อไปว่ามีคนบังคับขืนใจเธอแน่ๆ

หลินลูเชียวกินข้าวไว้มาก แค่อสองสามคำก็หมดชามแล้ว เขาเอื้อมมือหยิบกระดาษทิชชู “ก็ดีแล้วนี่”

เชียว่านหันมองเขาอย่างเหลืออด “อะไรนะ”

เมื่อหลินลูเชียวเซ็ดปากเสร็จก็โยนกระดาษทิชชูทิ้งลงถังขยะ มือล้วงกระเป๋ากางเกง เอนหลังพิงเบาะ นั่งอย่างสบายอารมณ์แล้วพูดขึ้น “คุณก็ยังไม่แฟนไม่ใช่หรือ”

เชียว่านกำตะเกียบเคาะลงบนโต๊ะสองที “แต่คุณก็ยังไม่แฟนเหมือนกันไม่ใช่หรือคะ!”

หลินลูเชียวไม่ตอบ หนานซูอดพูดแทรกขึ้นไม่ได้ว่า “ผู้กองหลินยังแก้ปัญหาชีวิตตัวเองไม่ได้เลยนี่”

เชียว่านพูดอย่างตื้อตึง “ใช่ นิสัยแบบนี้จะมีใครที่ไหนดอมแต่งงานกับเขา!”

หนานซูยิ้มให้เชียว่าน พูดเอื่อยๆ “ฉันว่ามีเยอะเลยนะคะ”

เชียว่านหุบยิ้ม มองเธอด้วยท่าทีระแวงระวัง หลินลูเชียวยืนขึ้น

หลินลูรีบพูดรี้งเขา “พี่ พี่จะไปไหน”

“สูบนูหรี” เขาเดินไปโดยไม่หันมามองสักนิด หลินลูเชียวเดินออกไปแล้ว ในห้องเหลือแค่พวกเขาสามคน ไม่นานนักหนานซูก็ลุกขึ้นยืน

เชียว่านมองเธอ “คุณจะไปไหน”

นี่คือข้อแตกต่างระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ความรู้สึกเป็นภัยของผู้หญิงเพียงแค่มองแววตาก็มารู้ หนานซูยิ้มบางๆ พูดเชิดชวนเธอเสียงเป็นมิตร “ไปห้องน้ำค่ะ ไปด้วยกันไหมคะ”

เซียหว่านยืนขึ้นอย่างสง่างาม “ไปสิ ฉันเต็มเยอะมากเหมือนกัน”

ทั้งสองคนเดินออกไปพร้อมกัน หลินฉีมองแผ่นหลังของพวกเธอ แล้วเอ่ยพึมพำ “บ้าหรือเปล่า ไปห้องน้ำยังต้องไปด้วยกัน”

...

หนานซูไม่ได้เดินไปห้องน้ำพร้อมกับคนอื่นแบบนี้นานแล้ว

พอเดินมาถึงประตูก็เห็นหลินลู่เซียวยืนสูบบุหรี่อยู่ แผ่นหลังเหยียดตรง ทุกครั้งที่เขายืน แผ่นหลังมักจะยืดตรงเสมอ ลมระลอกหนึ่งพัดผ่านเสื้อยืดตัวนั้นที่เขาสวมใส่ ช่วงเวลาที่เสื้อแนบกับแผ่นหลังก็ยิ่งทำให้มองเห็นรูปร่างชัดเจนยิ่งขึ้น

หุ่นของเขาไม่ใช่หุ่นแบบนักเพาะกาย แต่สมส่วนได้รูป จุดไหนควรมิกล้ามก็มีครบไม่ขาด

เหมือนอย่างคำที่กล่าวไว้ว่า...

ใส่เสื้อดูพอม แต่ถอดแล้วมิกล้าม

เซียหว่านมองหนานซู เธอเป็นคนความรู้สึกไว เป็นเด็กดีเชื่อฟัง ตั้งแต่เล็ก ได้รับโควตาให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยแพทยทหาร พ่อแม่เป็นพนักงานเงินเดือนทั้งคู่ อดออมทุ่มเทความพยายามทั้งร่างกายและแรงใจ ผูกมิตรเชื่อมสัมพันธ์ไปทั่วเพื่อให้เธอได้อยู่ในโรงพยาบาลที่ทำงานอยู่ตอนนี้

เซียหว่านรู้ดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอได้มานั้นมาจากน้ำพักน้ำแรงล้วนๆ

เธอจึงเข้มงวดกับตัวเองตั้งแต่ยังเล็ก ทุกสิ่งทุกอย่างห้ามผิดพลาด แม้แต่ก้าวเดียว ความรักก็เช่นกัน เธอรู้ดีว่าตัวเองต้องการอะไร รู้ดีมาตลอด

เธอจะสมหวังกับหลินลู่เซียวไม่ช้าก็เร็ว เธอคิดแบบนั้น บนโลกนี้ไม่มีใครคู่ควรกับหลินลู่เซียวเท่าเธออีกแล้ว

แต่หนานซูไม่คิดแบบนั้น

ทั้งสองคนยืนขนานข้างอยู่หน้าอ่างล้างมือ เซียวหว่านทำที่เป็นถาม “คุณสนิทกับนักพรตหญิงวัดชิงฉานหรอคะ”

หนานซูหม่นก้อหน้า “เคยไปฝึกสมาธิภาวนามาช่วงหนึ่งนะค่ะ”

“บทสวดภาวนาของที่นี่น่ายอดเยียมมากเลยคะ ท่านนักพรตหญิงแห่งวัดชิงฉานเป็นคนมองคนเก่ง” เซียวหว่านเห็นด้วย

หนานชูเจียบ รออีกฝ่ายพูดต่อ

“ท่านนักพรตหญิงบอกว่า ดวงชะตาของฉันมีผู้ช่วยเหลืออุปถัมภ์
ซึ่งคนคนนั้นเป็นทหาร”

จิ้งเง่า นักพรตหญิงไม่เคยกล่าวคำพูดแบบนี้ แต่หนานชูไม่เปิดโปง
อีกฝ่าย เธอหมุนปัดก๊อกรน้ำ ดึงกระดาดออกมาเช็ดมือเจียบๆ

เชียว่านมองหนานชู “ฉันได้ยินมาว่าคุณมีข่าวลือเยอะเลยนี่คะ”

หนานชูเหลือบมองเธอครึ่งหนึ่ง ยืนฟังเคาน์เตอร์แต่งหน้า ล้วงกล่อง
บุหรีและไฟแจ็กออกมาจากกระบะเป่า หยิบออกมาหนึ่งมวน “อย่างเช่น...”

เชียว่านมึนงง รู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้ไม่อาจต่อกรง่าย ๆ

“ลือบันเทิงเขาเมาท์กันเต็มเลยว่าคุณเป็นมาเฟีย”

หนานชูคาบบุหรีไว้ในปาก ก้มหน้าแล้วจุดไฟจนควันบุหรีลอยอวล
เธอหรีตา พูดต่อด้วยเสียงเย็นชาถึงขั้นสุดว่า “พูดต่อสิ...”

เชียว่านรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก “บอกว่าคุณมีแฟนหลายคน”

หนานชูคาบบุหรีไว้แล้วหัวเราะเยาะ หोंงน้ำเติมไปด้วยควันบุหรี
คละคลุ้ง เมื่อเชียว่านมองทะลุผ่านควันสีขาวนั้นก็รู้สึกว่หนานชูเหมือน
ปีศาจสาว

หญิงสาวสองคนจ้องหน้าอีกฝ่ายผ่านกระจกตรงหน้า เชียว่านพูด
เปิดประเด็นตรงไปตรงมา

“หลินลู่เชียวหน้าตาดี นิสัยตรงไปตรงมา ผู้หญิงหลายคนชอบเขา
แต่พวกคุณไม่มีทางครอบครองเขาได้ เพราะฉะนั้น ห้ามคิดอะไรกับเขา
ทั้งนั้น”

หนานชูตีบบุหรีออก จ้องเชียว่านแล้วพ่นควันออกมาเป็นวงใส่
หน้าเธอ

“แล้วถ้าคิดไปแล้วล่ะ จะทำยังไง หืม”

เชียว่านสะอึก เธอประเมนหนานชูในใจ ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้ต่อกร
ได้ง่ายๆเหมือนหน้าตาที่อ่อนหวานนั้นแน่ๆ

เวลาทำอะไรเธอจะวางแผนเสมอ เมื่อเผชิญหน้ากับคู่แข่งแบบนี้ เธอ
ต้องการเวลาคติวิเคราะห์ ควันบุหรีจางลง ใบหน้าของหญิงสาวเริ่มชัดเจนขึ้น

หน้าตาของหนานซูไม่ใช่คนที่หาเรื่องใครได้เลย

ในวงการบันเทิงมีนักแสดงหญิงหลายคนที่มีหน้าตาหาเรื่อง โดยเฉพาะเวลาแต่งหน้าเสร็จยิ่งใหญ่ แต่นิสัยท่าทางกลับงองแงเหมือนเด็กน้อย

ส่วนหนานซูนั้นกลับกัน คิ้วและตาของเธอสวยเป็นธรรมชาติ ผิวพรรณเนียนนุ่ม รูปร่างสวยดูแล้วเป็นมิตร เป็นความสวยแบบธรรมชาติ จะรู้สึกว่างถูกเธอโจมตีก็ต่อเมื่อเธอแสดงอำนาจออกมาเท่านั้น

เหมือนอย่างเมื่อครู...

ขนาดเชื่อว่ามองผ่านควันขาวที่คั่นกลางอยู่ยังรู้สึกได้ถึงสายตาของหนานซู แวตานั้นคล้ายนกλάที่เห็นเหยื่ออยู่ที่ไม่ปาน ทั้งเย็นชา เจ้าเล่ห์ และกระหายชัยชนะ

“พวกคุณรู้จักกันตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ” ปิศาจสาวหนานซูถาม

“ปีที่แล้ว” เชี่ยวหวานไม่คิดปิดบัง แถมยังพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจถึงแม้หนานซูจะสวยหุ่นดี แต่อย่างน้อยเธอก็ชนะในเรื่องเวลา เธอมาก่อน

บรรยากาตเจียบบังไปชั่วครู่ เชี่ยวหวานมองท่าทีหนานซู เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่บนโต๊ะแต่งหน้าอย่างสบายใจเฉิบ นิ้วเรียวยาวคืบบุหรี ดวงตาและคิ้วอ่อนโยน มุมปากยกขึ้นเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้ม

มีเสียงตะโกนดังเข้ามาจากภายนอก “พวกพี่สองคนตกส้วมแล้วหรือไง!”

หลินฉินนั่นเอง

หนานซูสูบบุหรี่อีกเฮือกแล้วขี้กับเคาน์เตอร์ล้างมือ ก่อนจะโยนลงถังขยะด้านข้างแล้วหันมาล้างมือ หนานซูพูดกับเชี่ยวหวานในกระจกว่า “คุณหมอเจียคะ ฉันรู้จักเขาตั้งแต่อายุสิบหกแล้ว”

พูดจบก็ดึงกระดาดหิซซูมาเช็ดมือให้สะอาดแล้วเดินจากไป ปล่อยให้อีกฝ่ายที่ยืนอยู่ด้านหลังอิงราวกับโดนสายฟ้าฟาด

เมื่อหนานซูเดินออกมาก็เห็นว่าด้านนอกมีคนยืนอยู่สองคน

หลินลู่เชียวยืนกอดอกฟิงผนัง งอขาข้างหนึ่ง หันข้างมองเธอแล้วหันกลับอย่างรวดเร็ว

หลินฉินปีเข้ามาอยู่ตรงหน้าเธอภายในก้าวเดียว ท่าทางชวนอย่างกับลิง

ทำจมูกฟุดฟิดซ้ายที่ขวาที “สิงห์อมควันเข้าสิงอีกแล้วหรือ”

หนานซุหล่งลักเขาออก พุดอย่างเหลืออด “นายจู้จี้ยิ่งกว่าเส้นกวางจงอีกนะเนี่ย”

หลินฉีพุดใส่หูเธอต่อไม่หยุด “ครั้งก่อนที่มีลานก็บอกเธอแล้วนี่ เธอลืมอีกแล้วหรือ! เธอจะร่างกายไม่แข็งแรง ยังจะสูบบุหรี่อีก!”

หนานซุหล่งมวดคิ้ว “...”

“ผู้หญิงอย่างเธอเนี่ยนะ! จะไปมีเรื่องอะไรให้ปวดหัวเยอะเยาะกันเสีย!”

“...”

“หรือว่าไปอ่านเว่ยปั๋วอีกแล้ว”

“เปล่า”

“คนพวกนั้นพุดอะไรก็ปล่อยพวกเขาพุดไปเถอะ สนใจเรื่องพวกนั้นจนโมโหแบบนี้ มันคุ้มกันทีไหน รีบเลิกบุหรี่ซะ!”

หนานซุหล่งอยากเอาสก็อตซ์เทปปิดปากเขาซะจริงๆ “เส้นกวางจงสิงร่างนายอยู่หรือไงฮะ!”

หลินฉีหวังให้หนานซุหล่งเลิกบุหรี่จริง ๆ เขาหยิกแขนเธอหนึ่งที่ “ถ้าเธอไม่เลิก ฉันไม่ให้เธอกินเค้กวันเกิดฉันนะ!”

หลินฉีรักเค้กเยี่ยงชีวิต คนที่มีสิทธิ์กินเค้กของเขามีแค่ไม่กี่คน หนานซุคือหนึ่งในนั้น เด็กน้อยตรงหน้าจึงลงไม้ลงมือไม่ยั้ง เขาหยิกอีกครั้ง “จะเลิกหรือเปล่า!”

หนานซุปิดมือเขาออก นิ่งเงียบสักระยะไม่สบอารมณ์

หลินฉีรู้จักหนานซุดี เวลาปกติพุดอะไรก็ได้หมด เป็นคนโกธอยากแต่ถ้าทำให้เธอโมโหละก็ ความเย็นชาไร้เสียงจะแผ่ซ่าน ภายในระยะเวลาอย่างน้อยสิบห้าวันอย่าอ่านไปหาเธอเลยทีเดียว

หลินฉียิ้มแล้วจนหยุดมือ แต่ปากบ่น “แค่นี้เองจะไม่ไหว”

เช้าวันดินตามมาด้านหลังสุด หลินฉีเดินนำอยู่ข้างหน้ากับหนานซุ หลินฉีเหี่ยวเอาสองมือล้วงกระเป๋าเดินตามอยู่ด้านหลัง เขาตัวสูงใหญ่ สูงกว่าสองคนนั้นมากนัก แผ่นหลังตรง ขาวาว แต่ไม่เรียวเล็ก กางเกงสีดำตัวยาว ตัวนั้นที่เขาสวมใส่ดูเข้ากันพอดีพอดี ดูแข็งแรงแต่ไม่บึกบึน

ตอนที่หลินฉีคุยกับหนานซู สายตาของเขาดูผ่อนคลาย มุมปากยกขึ้น เธอจึงรีบเดินตามเข้าไป เรียกเขาเสียงเบา “หลินลูเซียว”

เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจ “อืม”

“คุณรู้จักกับหนานซูมาก่อนนั้นหรือคะ” ตอนเช้าหว่านถาม เธอเหล่มองด้วยหางตา สังเกตสีหน้าของเขา หลินลูเซียวที่ก้มหน้าอยู่ เมื่อได้ยินคำพูดนั้นรอยยิ้มบนหน้าก็ค่อยๆ หายไป แล้วตอบอึมหนึ่งคำ

เช้าหว่านถามต่อ “รู้จักกันได้ยังไงหรือคะ”

“เหตุการณ์บังเอิญนะ” หลินลูเซียวไม่อยากต่อความยาว

“อ้อ” เช้าหว่านถอนหายใจ

หลินลูเซียวหันมองเช้าหว่าน “เธอพูดอะไรกับคุณนั้นหรือ”

เช้าหว่านยิ้มบาง “จากที่ฟังเธอพูดแล้วดูพวกคุณสนิทสนมกันดี ฉันเลยคิดว่าพวกคุณสองคน...”

พูดได้ครึ่งหนึ่ง เช้าหว่านก็ตั้งใจไม่พูดต่อ แล้วแอบเหลือบตาขึ้นมองเขา หลินลูเซียวยิ้มเยาะ

เช้าหว่านพูดขึ้นอีก “เธอเป็นคนสวยนะคะ แต่สับสนหรือจืด ถ้าคุณสนิทกับเธอก็ต้องบอกเธอแหละว่าสับสนหรือไม่ดีกับร่างกาย”

หลินลูเซียวพูด “ไม่ค่อยสนิทหรอก”

“อ้อ”

ทั้งสี่คนกลับมาที่ห้องอาหารอีกครั้ง เมื่อจุดเทียนตัดเค้กแบ่งกันเสร็จ ส่วนหนึ่งก็ถูกโปะลงบนหน้าหลินฉี พอทำทุกอย่างเรียบร้อยก็เตรียมตัวเก็บของกลับบ้าน

เช้าหว่านถามหลินลูเซียว “คุณขับรถมาหรือเปล่านั้น ถ้าไม่ได้ขับมาเดี๋ยวฉันไปส่งไหม”

แต่หลินฉีที่กำลังเดินไปห้องน้ำได้ยินเข้าเลยพูดว่า “พี่หว่านครับ พักกลับไปก่อนเลย ผมเรียกให้คนขับรถมารับแล้ว”

เช้าหว่านมองหนานซูอีกครั้ง “แล้วคุณหนานล่ะคะ ให้ฉันไปส่งไหม”

ไม่ต้องรอให้หนานซูตอบ หลินฉีพูดขึ้นอีกครั้งว่า “ผมบอกให้คนขับรถมารับแล้วเหมือนกันครับ”

เชี่ยหว่าน “...”

พอเชี่ยหว่านกลับไป หลินฉีจึงไปล้างหน้าในห้องน้ำ

ด้านนอกฟ้าเริ่มมืดลง ดวงจันทร์เสี้ยวลอยเด่นอยู่กลางนา

แสงสีละลานตาส่องระยิบระยับ ฝั่งตรงข้ามโรงแรมคือแม่น้ำหลินของเมืองเป่ย์สวิน แม่น้ำสายนี้มีประวัติเป็นร้อยปี มีเรือประมงลำเล็กใหญ่ลอยล้าอยู่กลางแม่น้ำเต็มไปหมด สองฝั่งแม่น้ำติดตั้งดวงไฟหลากสี แสงไฟสะท้อนลงบนผิวน้ำให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดาย

ภายในห้องอาหารส่วนตัวเหลือเพียงพวกเขาสองคน ทั้งคู่หันหน้าเข้าหากัน

อยู่ดี ๆ บรรยากาศก็เงียบลง อีกฝ่ายต่างจ้องหน้ากันและกัน จะว่ายังไงดีล่ะ...

แปลกจัง

หลินลู่เชียวเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เขานั่งกางขาข้ามหน้าหมอนไฟแช็กในมือเล่น หนานซูตัดเค้กมาหนึ่งชิ้น ถามเขาว่า “กินไหม เมื่อกี้พี่ไม่ได้กินเลยสักชิ้นนี้”

หลินลู่เชียวไม่ชอบกินของหวานมาแต่ไหนแต่ไร เขาปฏิเสธโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้า “ไม่กิน”

หนานซูพยักหน้า ไม่ฝืนเขา เธอตั้งกลับมาวางไว้ตรงหน้าแล้วกินเอง

“พี่เกิดวันที่เท่าไรเธอ” หนานซูใช้ส้อมตัดเค้กกินแล้วมองเขา

หลินลู่เชียวไม่ตอบ

“เรื่องนี้คงไม่เป็นความลับด้วยใช่ไหม”

หลินลู่เชียวเก็บไฟแช็กลงในกระเป๋ากางเกง เงยหน้ามองอีกฝ่าย “กำลังหาชม”

หนานซูนับเวลา “งั้นก็เดือนหน้าแล้วนี่”

“อืม” หลินลู่เชียวพูดต่ออีก “แต่ฉันไม่ฉลองวันเกิดตัวเองหรอก”

“ฉันก็ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าจะฉลองให้พี่” หนานซูกะพริบตาใส่เขา

“...”

ถ้าตันหฺวังเถียงต่อไป ยังไงก็เถียงไม่ชนะเธออยู่ดี รู้ตั้งนั้นเขาก็ไม่สนใจ

หนานซูอีก ค่ะปากแล้วหยิบกล่องบุหรี่บนโต๊ะ ใช้ปากกับบุหรี่ออกมาหนึ่งมวน แล้วหยิบไฟแช็กในกระเป๋าทางแกออกมา ทำมือป้องปาก ส่งสายตามองหนานซูราวกับว่ากำลังขออนุญาตเธออยู่

หนานซูผายมือบอกเป็นนัยว่า “เชิญเลย”

แสงไฟแช็กสว่าง บุหรี่ถูกจุด หลินลู่เซียวสูดหายใจเข้าลึก ควันบุหรีลอยอวล เขาโยนไฟแช็กลงบนโต๊ะ แล้วหันไปมองบรรยากาศนอกหน้าต่าง

หนานซูกินเค้กไปมองเขาไป

ในวงการบันเทิงมีเด็กหน้าใหม่ที่หล่อกว่าเขาตั้งเยอะ แต่ไม่มีใครที่น่ามองอย่างเขาเลย

หลินลู่เซียวหุนตีโครงร่างชัดเจน เครื่องหน้าก็ไร้ที่ติ เวลาสูบบุหรีก็ว่าจะเลิกขึ้นเล็กน้อย ไหลกว้างสะโพกแคบ ไม่เล่นเวดแต่มักล้าม เขาเอนทั้งตัวพิงผนังเก้าอี้ ห่อไหล่ หน้าท้องแอ่นขึ้น เสื้อยืดแนบเนื้อทำให้แอบเห็นซิกซ์แพ็คอยู่บ้าง แต่ไม่ชัดมากเท่าไร

ถ้าถลกเสื้อขึ้น ภาพตรงหน้าคงน่าดูไม่น้อยเลยทีเดียว

หมอกควันสีขาวแผ่กระจายราวกับมีพ่นกัน หนานซูคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้

เธอเอื้อมมือไปป้ายครีมบนเค้ก แต่งตัวลุกขึ้นยืน เอนไปด้านหน้า ในขณะที่มีโต๊ะคั่นกลางอยู่ เตรียมป้ายครีมลงบนหน้าหลินลู่เซียว

หลินลู่เซียวตอบสนองว่องไว เขาเห็นอะไรบางอย่างกำลังพุ่งเข้ามาทางหางตา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามก็ได้ได้อย่างแม่นยำ

นี่มันแซนดี้หญิง แซนเรียลเล็กน้อย

ความคิดแรกของเขาคือทำไมถึงเล็กขนาดนี้ ถ้าเขาออกแรงมากกว่านี้ หน่อยคงจะหักได้ง่ายๆ

ฝ่ามือของชายหนุ่มหนาใหญ่ อุณหภูมิเย็นเยียบกร้าน ข้อมือของหญิงสาวผอมบาง แคมยงลิ้นด้วยนิตหน้อย ความคิดแต่ละฝ่ายเตลิดเปิดเปิง

“เธอทำอะไรนะ” หลินลู่เซียวพูดเสียงแหบเล็กน้อย หนานซูเห็นสีหน้าเขาแล้วรู้สึกราวกับว่าจะโดนตักทั้งก้อนโปะลงใส่ศีรษะได้ตลอดเวลา

“ป้ายเค้กเป็นประเพณีมาแต่ไหนแต่ไร เป็นการอวยพรให้กับผู้ที่เกิด

ในวันนั้น”

“พูดต่อสิ” หลินลู่เซียวรั้งข้อมือของเธอไว้แล้วมองประชิด

หนานซูยีนมือไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ “ลองดูไหม”

แรงที่กำลังข้อมือนั้นไว้เริ่มมากขึ้น หลินลู่เซียวลากเธอไปด้านข้าง พูดเสียงเบา “นี่ว่างมากเธอ”

หนานซูยีนลากมาจนตัวงอไหล่ห่อ ปกคอเสื้อเผยออกเล็กน้อย เธอเป็นคนพอม ปกติแล้วหากเลื่อนสายตามองต่ำจากกระดูกไหปลาร้าลงไป ก็จะเห็นทรวงทรงอันงดงามของผู้หญิง

ปกติหนานซูยีนมีเสื้อชั้นในหลากหลายรูปแบบ ทั้งแบบผูก แบบลูกไม้ แบบदनทรง...

แต่วันนี้เธอเพิ่งไปปิ่นเขามากี่เลยใส่สปอร์ตบรา หน้าอกจึงแบนราบ

พอหนานซูยีนสักตัวก็รีบยกมือดึงเสื้อชั้นในปิด หลินลู่เซียวเลิกคิ้ว สีหน้านั้นราวกับกำลังบอกว่า...มีอะไรให้ฉันดูงั้นเธอ

แน่นอนว่าที่หนานซูยีนปิดเสื้อไว้ ไม่ใช่เพราะกลัวว่าจะโดนมอง ถ้าวันนี้เธอใส่เสื้อชั้นในเซ็กซี่ เธอคงเปิดโชว์ให้เขาชื่นชมสักหน่อยแล้ว

“พี่ทำหน้าที่แบบนั้นหมายความว่าไง” หนานซูพูด

“เปล่านี้”

เขาปล่อยมือออก ฟิงพนักเก้าอี้แล้วสูบบุหรี่เข้าปอดอีกเชือก

“ซี้ซลาดนี้”

“...”

“มองก็บอกว่ามองสิ”

“...”

หลินลู่เซียวเหล่มองเธอ “อืม มองไปแล้วละ”

หนานซูเงิบ “...”

หลินลู่เซียวพนมทรวงอกออกมา พูดเสียงค่อย “ฉันคิดว่าเธอยังอายุสิบหกอยู่ชะอีก”

“...”

นี่มันหยามกันชัดๆ!

บทที่

2

หลินฉีล่างหน้าเสร็จ เดินกลับเข้ามา เห็นทั้งสองคนกำลัง
ลืมหูลืมตาจ้องมองหน้ากัน จึงสับัดมือพลงพุดขึ้น “สองคนได้กันแล้วหรือ”

หลินลู่เซียว “...”

หนานซู “...”

ได้กันแล้วบ้างอะไรละเจ้าเด็กนี่!

หลินลู่เซียวเดินออกไปก่อน แวดตาของหนานซูกลับมาเย็นชา
เหมือนเคย เดินเอื่อยเฉื่อยตามอยู่ด้านหลัง

ทั้งสามคนขึ้นรถ หนุ่มน้อยหลินฉีนั่งบนเบาะที่นั่งข้างคนขับ หนานซู
หันหน้ามองหลินลู่เซียว รวากับบังเอิญที่เขาหันมองเธออยู่เหมือนกัน
เขาเป็นคนตัวสูง ดังนั้นสายตาก็ทอดมองลงต่ำ ก่อนจะเชิดหน้าขึ้นไป
ทางประตูรถ หนานซูปรายตามองเขา แล้วเปิดประตูที่นั่งเบาะหลังเข้าไป
ด้านใน

หลินลู่เซียวก้มหน้ายิ้มขึ้นรถตามไป

ทั้งสองไม่ได้คุยกันตลอดทาง หนานซูเอาแต่มองออกไปนอก
หน้าต่าง รวากับว่าตกอยู่ในภวังค์ของบรรยากาศแสงสีด้านนอกกระจกรถ
ส่วนหลินลู่เซียวก็หาเรื่องคุยกับหลินฉี หลินฉีพูดไม่หยุดปากราวนกกระจอก
แตกรัง เหมือนว่าเขาจะวางใจหลินลู่เซียวมาก

หนานซูลดกระจกลง ลมโซ่ยเข้ามา ต้นไม้ที่อยู่ด้านนอกสั่นไหว

รุนแรงมาก เมื่อเธอหันหน้ากลับมาก็เห็นหลินลู่เซียวมองเธออยู่พอดี ภายในแวตานั้นมีความรู้สึกเอ้อลันจนเธออดคิดมากไม่ได้

เธอเบนศีรษะออก แล้วอยู่ๆ ก็คิดถึงเรื่องในอดีตเมื่อห้าปีก่อน ตอนเธอไปพักที่บ้านของเขา

ตอนนั้นหนานซูอายุสิบหกปี เธอไปอาศัยที่บ้านของหลินลู่เซียว อยู่หนึ่งเดือน ระหว่างนั้นเขากลับมาสองสามครั้ง แต่ละคร้งก็พักอยู่ประมาณหนึ่งวันครึ่ง ส่วนเวลาที่เหลือพักอยู่ที่หน่วย พอดคิดแบบนี้แล้ว ทั้งสองคนเองก็ไม่นับว่าสนิทกันนัก

ห้องที่หลินลู่เซียวเช่าอยู่ตอนนั้นเป็นห้องที่กันแบ่งเป็นสามห้องและอีกหนึ่งห้องรับแขก นอกจากห้องนอนหนึ่งห้องแล้ว อีกสองห้องที่เหลือเขาดัดแปลงเป็นห้องหนังสือกับห้องเก็บของ ภายในห้องนั้นเต็มไปด้วยอุปกรณ์ออกกำลังกายกองพะเนิน

หนานซูทำอาหารไม่เป็นจึงสั่งเดลิเวอรี่ทุกวัน มีครั้งหนึ่งเดินทางไปรับอาหารแล้วเจอเขาโดยบังเอิญพอดี หลังจากที่คนส่งอาหารทอนเงินให้ หนานซูก็รีบเก็บเข้ากระเป๋าแล้วเดินตามเขาขึ้นไป

เมื่อขึ้นมาบนตึกแล้ว หลินลู่เซียวเปลี่ยนรองเท้า หนานซูถือข้าวแกงกะหรี่ไว้ในมือ เธอลำบากใจเล็กน้อย คิดอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายก็ยื่นให้เขา “ฉันไม่รู้ว่าคุณจะมาวันนี้ ฉันคุ้นชินของคุณก่อนนะ เดี่ยวฉันสั่งใหม่”

หลินลู่เซียววางถ้วยแจไว้บนตู้ พุดพลางเดินเข้าไปโดยไม่แม้แต่หันมามอง “ฉันกินจากที่หน่วยมาแล้ว”

“อ้อ ค่ะ” หนานซูนั่งลงตรงโต๊ะอาหารแล้วกินข้าวเย็น

หลินลู่เซียวเข้าไปเปลี่ยนชุดลาลอง เขากวาดสายตามองไปรอบห้อง ถึงแม้ความสามารถในการทำอาหารของเด็กสาวคนนี้จะเป็ญญ์ แต่ภายในบ้านก็ยังสะอาดสะอ้านไม่สกปรกเลย ตอนนั้นเขาเป็นแค่เด็กหนุ่มที่ยังไม่รู้จักโต ดูแลใครไม่ค่อยเป็น เรื่องอื่นยังพอคุยกันได้ เว้นเสียแต่ว่าเมื่อเห็นเตียงนอนในตอนนั้น เขาพลันตาขวางขึ้นมาทันที

เขาเป็นโรคย้าคิดย้าทำ ไม่ว่าจะเวลาไหนก็ตามจะต้องพับผ้าห่ม

ให้เป็นก้อนเต้าหู้¹ เสมอ

เมื่อเจอคนที่ไม่คิดแม้แต่จะพับผ้าห่ม แถมยังม้วนเป็นก้อนทิ้งไว้ อยู่บนเตียงแบบนี้ ทำให้เขาอยากหัวตัวคนคนนั้นขึ้นมาตีเสียจริงๆ

ภายในห้องเปิดฮีทเตอร์ไว้ หลินหลู่เสียวเปลี่ยนมาใส่เสื้อไหมพรม ตัวโคร่งสีเทากับกางเกงขายาวสีดำเดินออกมาจากห้องนอน ลากตัวเด็กสาวที่กำลังกินข้าวเย็นเข้าไปในห้อง แล้วกดเธอให้นั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง

“ดูซะ” เขาพูด

ปากของหนานซูยังมีข้าวติดอยู่หลายเม็ด

จากนั้นหลินหลู่เสียวก็สะบัดผ้าห่ม เริ่มพับผ้าห่มไปพลงตามเธอ ไปพลง “แม่เธอไม่เคยสอนพับผ้าห่มเธอ”

“...”

ตอนนั้นรูปร่างของหลินหลู่เสียวยังไม่บึกบึนเท่าไร เป็นหุ่นแบบเด็กวัยรุ่น ค่อนข้างผอมด้วยซ้ำ หน้าตาไม่ได้เจ๋งคมเหมือนทุกวันนี้ ที่มองยังไงก็ไม่เบื่อ ผิวก็ขาวกว่าตอนนี้มาก ดวงตาชี้ขึ้นแฝงความซุกซน เจ้าเล่ห์ นิสัยก็ไม่ได้เย็นชาเหมือนตอนนี้ ตอนนั้นเขาเอาแต่ใจและใจร้อนกว่าเยอะ

แต่อย่างน้อยน้ำเสียงเวลาพูดจาก็นุ่มนวลอยู่พอสมควร

เขาก็มัวลงไปที่เตียง พูดจาใจเย็นอย่างน้อยนักที่จะได้ยิน “ปูผ้าห่มให้เรียบก่อน จากนั้นแบ่งออกเป็นสามส่วน แล้วพับลงไปตามแนวยาว” เขาอธิบายเป็นขั้นเป็นตอน “ทำเหมือนเมื่อกี้ พับส่วนหัวและส่วนท้ายเข้ามา จากนั้นพับทั้งสองด้านเข้าหากัน ใช้นิ้วมือสอดเข้าไปข้างในให้ขอบมีความหนาสิบเซนติเมตร”

ตอนนั้นเขาน่าจะผอมยาวกว่าตอนนี้ ภายใต้อสงไฟ ผมดำนุ่มสลวย เทบอดย่นมือเข้าไปลูบไม่ได้

เขาตั้งใจทำให้ช้าลง จับจีบผ้าห่มให้ขึ้นมุ่ม “ตรงนี้ ยกเป็นมุ่มตั้งฉาก”

¹วิธีการพับผ้าห่มแบบกองทัพที่ทบกันจนเป็นทรงสี่เหลี่ยมดูคล้ายเต้าหู้

น้ำเสียงของเขาสดใสหนุ่มนวลแบบที่มีเฉพาะในเด็กวัยรุ่นเท่านั้น ไม่เหมือนกับตอนที่เขายืนซาแต่มีเสน่ห์เย้ายวน

ตอนที่เขาก้มตัวลงนั้น คอเสื้อเฝ้าล่ง มองผ่านไพล่าร้างลงไปเห็น มัดกลั้วสวยงามน่ามอง กลั้วไม่ถึงขนาดแน่นตึง แต่กลับล่งตัวพอดิ เบื้องล่างเป็นหน้าท้องแบนราบของเด็กหนุ่ม ยังแอบมองเห็นเส้นวิคตอยู่รางๆ

ทำให้คนที่มองเห็นหัวใจเต้นเร็วไม่หยุด ซ้ำยังเต้นยิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ

หนานชูโตไวกว่าเด็กปกติ เธอรู้ว่าการรู้สึกนี้คืออะไร และรู้ด้วยว่าเป็นปฏิกิริยาตอบสนองทางสรีรวิทยาแบบไหน เธอไม่คิดว่ามันแปลก เพราะตอนนั้นเธอก็อายุสิบหกแล้ว

เสียงของชายหนุ่มเปลี่ยนมานุ่มนวลในช่วงข้ามคืน ซ้ำมีเสน่ห์เย้ายวนใจเหลือเกิน

“ส่วนตรงนี้ก็ใช้วิธีเดียวกัน ยกเป็นนมตั้งฉาก”

ระหว่างที่พูดอยู่ หลินหลู่เซียวเงยหน้ามองหนานชูเล็กน้อย เด็กสาวจ้องมองเขาไม่ขยับ วินาทีต่อมาก็กลืนน้ำลายลง เห็นชัดเลยว่าไม่ได้ฟังแม่แต่เน็ด เขาขมวดคิ้ว ยืนตรง มือเท้าเอว

“นั่นน้ำดูมากเธอ”

“...” เธอพยักหน้าหงิกๆ

เขากระตุกมูมปาก “พับเป็นหรือยัง”

“...” เธอส่ายหน้าไปมา

“ถ้าพับไม่ได้ เย็นนี้ไม่ต้องกินข้าว” เขามองเธอแล้วพูดทิ้งท้าย

“...” ระหว่างกินข้าวกับพับผ้าห่ม หนานชูเลือกหลินหลู่เซียวอย่างไม่ลังเล

ไม่แนถ้าหนานเยว่หยุกกลับมา เธออาจไม่มีโอกาสได้เจอเขาอีกเลยเมื่อคิดแบบนั้นแล้ว ค่าคืนวันนี้ก็เหมือนเป็นคืนแห่ง “ความรักครั้งแรกในวัยสิบหกปีของหนานชู” ที่สวรรค์ประทานให้เลยก็ว่าได้

คืนวันนั้น หลินหลู่เซียวยืนสูบบุหรี่อยู่ริมหน้าต่าง หนานชูยืนอยู่ข้างเตียงมอง “ก้อนเต้าหู้” ครั้งแล้วครั้งเล่า ภายในใจเต็มเปี่ยมไปด้วย

“เรื่องปวดใจ”

เด็กสาวเป็นคนหัวไว พับแต่ละครั้งก็พัฒนาขึ้นจนเห็นได้ชัด บางครั้งพับได้ดีก็ตีพลงหันไปมองเขาอย่างภูมิใจด้วยใบหน้าที่ยิ้มรับคำชื่นชม

หลินลู่เซียวฟังผนัง เคาะซี่บูหรี ปรายตามอง “บ๊วยแล้ว”

เด็กสาวหันหน้ากลับมา แล้วจัดผ้าห่มให้พับทบกันเป็นก้อนเต้าหู้ ทรงสี่เหลี่ยมมาตรฐาน ขณะนี้เองหลินลู่เซียวถึงค่อยพยักหน้าอย่างพึงพอใจ จากนั้นขยับบูหรีแล้วเดินออกไป

ข้าวแกงกะหรืบนโต๊ะกินไม่ได้แล้ว อีกอย่างหนานซูก็ไม่หิว เลยเทข้าวทิ้งแล้วมานั่งบนโซฟา หยิบบทภาพยนตร์เรื่องแรกที่เธอจะต้องร่วมแสดง มาอ่านทำความเข้าใจ ในตอนที่อ่านไปได้ครึ่งหนึ่งก็เห็นว่าบนโต๊ะเล็กมีถุงพลาสติกสีขาวเพิ่มขึ้นมา

หนานซูเหยหน้าขึ้น อาหารที่เพิ่งซื้อมายังร้อนจนควันโขมงอยู่เลยด้วย เธอหันหน้าไปตามสัญชาตญาณก็เห็นหลินลู่เซียวโยนถุงบรรจุลงบนโต๊ะ แล้วนั่งลงข้างเธอ

“นี่คืออะไรเธอคะ” หนานซูถาม

หลินลู่เซียวตอบ “เธอยังกินไม่อิ่มไม่ใช่หรือไง”

“คุณออกไปซื้อมาให้ฉันโดยเฉพาะเลยเธอคะ”

เขาขมวดคิ้ว เอนตัวฟังโซฟา พูดอย่างเอื่อยเฉื่อยว่า “ไม่มันเธอคิดว่ามันหล่นมาจากสวรรค์หรือ”

“ขอบคุณนะคะ” หนานซูบอก แต่เขาไม่แสดงท่าทีอะไรมาก ทำท่าว่าให้เธอรีบกิน จากนั้นหยิบรีโมตขึ้นเปิดโทรทัศน์ดู หนานซูวางเบาะหมีไว้บนโต๊ะ แล้วลงไปนั่งกินที่พื้น

หลินลู่เซียวปรายตามอง แล้วหยิบเบาะรองนั่งบนโซฟาโยนให้เธอ “อย่านั่งบนพื้นด้วยกันเปล่าแบบนี้สิ”

หนานซู “...” นี่เธอก็ใส่กางเกงอยู่นะ

เขาเป็นคนพูดตรงไปตรงมามาตั้งแต่ไหนแต่ไร แถมยังไม่เป็นสุภาพบุรุษอีกต่างหาก แต่หนานซูฟังแล้วกลับรู้สึกสบายใจมาก

ภาพบนหน้าจอโทรทัศน์เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา หลินลู่เซียวไม่รู้จะดูอะไร

เลยเอ่ยปากถามหนานชูอย่างไม่คิดอะไรมากกว่า “อยากดูอะไร”

หนานชูเงยหน้าขึ้น ภาพตรงหน้าฉายภาพยนตร์ชื่อดังเรื่อง *ตำนานสิบลวด* ฝีมือดี เธอสูดบะหมี่เข้าไปหนึ่งคำแล้วพูด

“เรื่องนี้ก็ได้ ฉันยังไม่เคยดู”

หลินหลู่เซียวเลิกคิ้ว “เธอแน่ใจนะ”

หนานชูสูดบะหมี่เข้าไปอีกคำ อมไว้ในปากไม่เคี้ยว แล้วพยักหน้าหงิกๆ

“คุณเคยดูแล้วหรือคะ”

หลินหลู่เซียวส่ายศีรษะ จุกหูหรี แล้วเช็ดคางขึ้นไปโทททัศน์ “ไม่เคยดูเลย”

หนังเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ฮ่องกงนำมาถ่ายทำใหม่ ฉากส่วนใหญ่โดนตัดทิ้งออกไปหมด ส่วนที่เหลือก็ไม่มีอะไรที่ไม่ควรดู แต่เรื่องเล่าวนเวียนเกี่ยวกับพนักงานบริการทางเพศ เลยมีบางฉากที่ทำให้คนดูหน้าแดงเขินอายได้เหมือนกัน

หนานชูทำเป็นก้มหน้ากินบะหมี่ พลังแอบมองหลินหลู่เซียวด้วยหางตา เขาอนอกรอกเอนกอยู่บนโซฟา วางศอกไว้บนที่เท้าแขน นิ้วคืบหูรีขาเรียวยาวสองข้างกางอ้าสบาย คิ้วหนูลอยอวล เวลาเขาสูบบุหรี่มักจะหรี่ตาลงแล้วค่อยๆ อ้าปากพนคิ้วออกมาเป็นรูปวงแหวน ทำทางเหมือนเด็กวัยรุ่นไม่เอาไหนไม่มีผิด

ผู้ชายกับเด็กผู้ชายนี้ไม่เหมือนกันจริงๆ

เมื่อหนานชูนึกถึงตอนที่เธอคุยเรื่องพวกนี้กับเพื่อนผู้ชายในห้องกลับรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก แต่กับหลินหลู่เซียว เธอไม่รู้สึกลับแบบนั้นเลยแม้แต่หน่อย

ตอนนั้นเขายังอยู่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นกับผู้ใหญ่เต็มวัย ว่านอนสอนง่ายเหมือนเด็กและหนักแน่นแบบลูกผู้ชาย

สูบบุหรี่ไปได้ครึ่งมวน หลินหลู่เซียวก็ขี้ทิ้งแล้วลุกขึ้นยืน หนานชูถือถ้วยบะหมี่นั่งอยู่บนพื้น สองตาส่องมองภาพบนจอที่กำลังฉายถึงประโยคพูดคลาสสิกอยู่พอดี

“แม้เต็มเหล่าแต่ไม่ลุ่มหลง แม้จะเต็มดำในความอยากกระหายแต่ก็ไม่กระทำจนเกินควร”

เมื่อรถจอดที่ใต้ตึกของหมู่บ้าน นานชูรีบดึงสติกลับมา หลินลูเซียเปิดประตูรถก้าวลงไป เธอหันไปมองรอบด้าน สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นตกใจ เพราะสถานที่แห่งนี้มันอยู่ข้างๆ กองถ่ายหนังรักวัยใสในรั้วโรงเรียนเรื่องนั้นเลยนี่

มิน่าวันนั้นหลินฉีถึงได้วานให้เขาเอาบัตรมาให้

นานชูลดกระจกหน้าต่างลง มองไปยังแผ่นหลังตรงของหลินลูเซียแล้วพูดกับหลินฉีว่า “รอเดี๋ยวนะ ฉันไปสูบบุหรี่สักมวน” หลินฉีหันมองเธอและกำลังจะไวยวาย แต่เห็นสีหน้าเย็นชาของนานชูแล้วจึงไม่พูดอะไร

บุหรี่หมดไปหนึ่งมวน นานชูมองหลินลูเซียเดินเข้าไปในตึกไม่กี่นาทีให้หลัง หน้าต่างบานหนึ่งบนชั้นสี่ก็สว่างขึ้น

เธอขยับบุหรี่ทิ้ง พูดกับหลินฉีว่า “ไปกันเถอะ”

...

หนึ่งเดือนให้หลัง ในที่สุดหนังรักวัยใสเรื่องนั้นก็ถ่ายทำเสร็จ เดิมยังมีฉากร้องให้อีกหลายฉากที่ยังไม่ได้ถ่าย แต่ผู้กำกับโบกมือปิด “เลิกกองๆ”

ยังไงเสียเขาก็ไม่มีความมั่นใจที่จะถ่ายทำต่อไปแล้ว นักแสดงหญิงพวกนั้นร้องไห้อย่างกับผีบ้า ถ้าเขาตั้งต้นถ่ายต่อคงเป็นบ้าตายไปก่อนแน่

หากนับตามแผนการเดิม นานชูจะมีเวลาว่างหนึ่งเดือน แต่ใครจะไปคิดว่าเส้นกวางจงกลับรับงานโฆษณาแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังจากอิตาลีให้เธอ ทางนั้นเจาะจงว่าต้องเป็นนานชูเท่านั้น อีกอย่างเวลาก็กระชั้นชิดมาก คืนฟุ้งนี้เธอต้องเดินทางแล้ว

นานชูนับวัน ฟุ้งนี้เป็นวันที่เก่าพอดี

ซีกุกำลังจัดกระเป๋าให้เธอ นานชูวางสายแล้วเริ่มแต่งหน้า ยืนทำเอวเลือกเสื้อผ้าในตู้นานครึ่งชั่วโมง สุดท้ายใส่ชุดกระโปรงยาวสีดำตัวคอลึก ทาลิปสติกอยู่หน้ากระจก ซีกุเพิ่งสังเกตเห็นถึงความผิดปกติ จึงเอ่ยถามเธอ

“พี่จะออกไปข้างนอกเหวอะ”

หนานชูเฒ่าปาก “อืม”

“พี่จั่งสั่งให้ฉันจับตาดูพี่ อย่าปล่อยให้พี่ไปเถลไถล”

หนานชูตอบโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ามอง สองกระจกปิดชนตา “แล้วถ้าเขาสั่งให้เธอไปตาย เธอจะไปเหวอะ”

“...”

หนานชูแต่งหน้าเสร็จแล้ว ชูดกระโปรงสีดำคว้านคอลึกตัวนี้เห็นทรวดทรงชัดเจน ผู้หญิงในกระจกคนนั้นนั่งดงามสะสวย เธอเองก็ไม่ได้เห็นตัวเองที่เป็นแบบนี้มานานแล้วเหมือนกัน

ก่อนจะออกเดินทาง เธอหยิกแก้มซิกู “ไปก่อนนะจ๊ะ เธอก็เป็นเด็กดีนะ อย่าสร้างปัญหาให้ฉันล่ะ รู้ไหม”

ซิกูมองแผ่นหลังของเธอแล้วตะโกนถาม “พี่จะไปทำอะไรกันแน่!”

“ไปปลาล้างมลทิน” หนานชูตอบพลางสะบัดกระเป๋าลือดีดออร์ในมือ

ณ หน่วยดับเพลิงพิเศษ เมืองเป่ย์สวิน ผังตะวันตกเขตสอง

ตกบ่าย ทหารทุกคนยี่สิบชุดเครื่องแบบทหารพร้อมเพรียงยืนอยู่ในสนาม ท่าทางเคร่งขรึมขึงขัง แสงแดดร้อนแรงสาดส่องลงบนใบหน้าของพวกเขา เหงื่อไหลเปียกชุ่มราวกับตากฝนมา

หลินลู่เซียวใช้แขนข้างหนึ่งหนีบแผ่นกระดานเอาไว้ ยืนหลังตรงกวาดตามองใบหน้านิ่งขรึมของแต่ละคน หน้าผากมีเหงื่อผุดเล็กน้อย จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นเสียงทุ้ม “แถวตรง!”

ทุกคนอกผายไหล่ผึ่ง ไม่กล้าแม้แต่หายใจแรง

“วันนี้พอแค่นี้ แยกย้าย!” ทุกคนต่างรู้สึกโล่งอก ยกแขนเช็ดเหงื่อ

หัวหน้าหน่วยพาลูกทีมไปกินข้าวเย็นที่โรงอาหาร ผู้ฝึกสอนวิ่งเข้ามาหยุดลงตรงหน้าหลินลู่เซียว จากนั้นยืนตัวตรงวันทยหัตถ์ทำความเคารพลดมื่อลงแล้วพูดว่า “หัวหน้าเรียกให้นายไปพบที่กองทหาร”

หลินลู่เซียวขานตอบรับพลางถอดถุงมือยื่นให้ผู้ฝึกสอนคนนั้น จากนั้นหันหลังจะไปขึ้นรถ แต่กลับโดนรั้งตัวเอาไว้ ผู้ฝึกสอนเป็นคนหัวไว

ตอนที่ได้รับโทรศัพท์สายนั้น ได้ยินน้ำเสียงของอีกฝ่ายก็รู้แล้วว่าต้องมีข่าวดีแน่นอน เลยรีบหลินสู่เซียวไว้บอกเขาล่วงหน้าก่อนสักหน่อย ถึงแม้จะรู้นิสัยของเขาดีอยู่แล้วก็ตามว่าเป็นพวกฟังคำพูดเหล่านี้ไม่เข้าหู

ทั้งสองคนเดินออกไปด้วยกัน ผู้ฝึกสอนกระชับข้างหูเขาขณะกำลังลงบันได

“ไม่ว่าหัวหน้าพูดอะไร นายตอบรับเขาไปอย่างเดียวก็น่าพอนะ ไม่ว่าเขาจะทรมารยาให้ หรือบอกให้นายย้ายตำแหน่งก็เถอะ ตอนนี้นายเองก็อายุเยอะไม่ถือว่าเด็กแล้ว ต้องวางแผนจัดการเรื่องอนาคตให้มั่นคง คนอื่นเขามีแต่อยากจะทำตำแหน่ง ส่วนนายนี่อยากจะบุกเบิกคนเดียว ทำไปเพื่ออะไร ถึงขั้นที่ไม่มีนายคอยอยู่ หน่วยดับเพลิงพิเศษของเราก็ยังมีความแกร่งอีกหลายคน ได้รับรางวัลทุกปีเชียวนะ! เวลาออกปฏิบัติภารกิจแต่ละทีพวกนั้นก็แข็งแกร่งเหมือนนายทุกคนแหละ เอาเป็นว่าที่พูดไปทั้งหมดนี้ จะบอกว่านายต้องหัดคิดถึงตัวเองบ้าง!”

ผู้ฝึกสอนคิดว่าตัวเองน่าจะพูดออกไปชัดเจนหมดแล้ว หลินสู่เซียวหันมองเขาหนึ่งที แต่ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่บดหลังอีกฝ่ายเบาๆ ลงบันไดแล้ววิ่งไปที่ลานจอดรถ

เขามองแผ่นหลังหลินสู่เซียวแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

เมื่อหลินสู่เซียวมาถึงกองทหาร เขาไม่ได้ขึ้นไปหาหัวหน้าในทันที แต่สูบบุหรี่อยู่ที่ระเบียงทางเดินก่อนสองมวน ระหว่างหิรต่านึกถึงชีวิตของตัวเองอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีคนเดินเข้ามาตบหลังเขาเบาๆ หลินสู่เซียวหันไปมองโดยที่กำลึงมือคิบบุหรี่คาอยู่ยังไม่ได้สูบ ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งสวมชุดทหารและหมวกทหารเต็มยศยืนตัวตรงอยู่ด้านหลังของเขา

หลินสู่เซียวเหลือบมองแล้วหันหน้ากลับมาสูบบุหรี่ ฟันคั่นออกมา

หลินเหมยไม่สบอารมณ์เท่าไร เดินเข้าไปตรงหน้าอีกฝ่าย “หัวหน้าเรียกให้ไปหา ทำไมยังมาสูบบุหรี่อยู่อีก”

หลินเหมยเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งพ่อของหลินสู่เซียว

ตอนนั้นพวกเขาสองคนเข้าเรียนโรงเรียนทหารพร้อมกัน คนหนึ่งพอเรียนจบก็ถูกส่งตัวไปหน่วยดับเพลิงพิเศษ อีกคนพอเรียนจบก็ถูกส่งตัว

มาทำงานที่แผนกธุรการของกองทหาร ตำแหน่งข้าราชการพลเรือน หากนับดูแล้วตอนนี้ยศทหารของหลินเหมยถือว่าสูงกว่าหลินลู่เซียวอยู่หนึ่งขั้น

หลินลู่เซียวขยับขึ้นหรี สวมหมวก แล้วพูดกับหลินเหมยว่า “จะไปแล้ว”

“เมื่อไม่กี่วันก่อนพ่อพี่มาหาฉันด้วยนะ!” หลินเหมยตะโกนไล่หลังเขา หลินลู่เซียวไม่หันมอง แต่โบกมือขึ้นบ๊ายบายไปมา

...

หน้าประตูห้องทำงาน หลินลู่เซียวเอ่ยขออนุญาต คนด้านในมองเขาหนึ่งทีแล้วพูดว่า “เข้ามา”

เขาเดินเข้าไป หันกลับไปด้านหลังปิดประตู

“นั่งสิ” ผู้บัญชาการชี้ไปที่เก้าอี้ตรงหน้า หลินลู่เซียวจึงถอดหมวกออก วางลงบนโต๊ะอย่างเรียบร้อย ยืนตัวตรงลากเก้าอี้ออกมาแล้วนั่งลง

ชายด้านหลังโต๊ะคนนั้นอายุสี่สิบกว่าปีแต่ยังไม่ถึงห้าสิบ กรอบหน้าเหลี่ยมชัด มีผมขาวที่จอนเล็กน้อย ดวงตามีชีวิตชีวา พูดขึ้นด้วยใบหน้าที่เปี่ยมรอยยิ้มว่า “ลู่เซียว ปีนี้อายุสี่สิบเก้าแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

ผู้บัญชาการพยักหน้า เปิดประตึ้นตรงไปตรงมาอย่างไม่อ้อมค้อม “นายเอาแต่อยู่ด้านหน้าแบบนี้ไปตลอดไม่ได้หรอกนะ ฉันทำหนังสือยื่นเรื่องขอย้ายนายไปกองพันกับเบื่องบนแล้ว สอบเดือนหน้า สอบข้อเขียนผ่านก็สอบสัมภาษณ์ต่อ ช่วงนี้นายอ่านหนังสือเยอะๆ หน่อยนะ อย่าทำให้ฉันขายหน้าล่ะ”

“...” หลินลู่เซียวไม่ตอบ

พอเขาเรียนจบจากโรงเรียนทหารตอนอายุสี่สิบสามก็เข้าทำงานในหน่วยดับเพลิงพิเศษทันที น้อยคนนักที่เมื่อเรียนจบแล้วจะถูกเรียกตัวเข้าทำงานแบบนี้ หน่วยดับเพลิงพิเศษเรื่องเยอะก็จริง แต่สวัสดิการดี อุปกรณ์ดับเพลิงที่เพิ่งส่งมาจากอากาศก็แบ่งให้หน่วยดับเพลิงพิเศษเลือกใช้ก่อน จากนั้นถึงค่อยแบ่งให้นายทหารกองร้อยชั้นประทวนที่หลัง อีกอย่างกฎระเบียบของหน่วยดับเพลิงพิเศษเข้มงวดมาก ปกติจึงมักจะเลือกแต่คนระดับหัวกะทิจากหน่วยกู้ภัยดับเพลิงต่างๆ มาเข้าร่วม สำหรับคนที่จบจาก

โรงเรียนทหารแล้วได้รับเลือกนั้นจะต้องเป็นที่เอ็นดูของหัวหน้า หรือมีความสามารถแข็งแกร่งจริง ๆ ถึงจะมีสิทธิ์

หลินลู่เซียวมีครบทั้งสองอย่าง

ผู้บัญชาการเห็นเขาไม่ตอบจึงเคาะโต๊ะ “คิดเห็นอย่างไรก็พูดมา”

หลินลู่เซียวไม่ได้มีความคิดเห็นอะไร ถ้าเขาปฏิเสธการเลื่อนตำแหน่งครั้งนี้ ผู้บัญชาการคงคิดว่าที่เขียบหรือบนโต๊ะหุบเขาจนตายแน่นอน

ในพจนานุกรมของคนเป็นทหารไม่มีคำว่าปฏิเสธ “ครับผม!”

ผู้บัญชาการโบกมือ “ช่วงนี้นายก็ส่งต่องานให้ผู้ฝึกสอนเขาหน่อยแล้วกัน แล้วนิสัยแบบนี้ของนายพอไปอยู่กองพันต้องแก้หน่อยนะ พรุ่งนี้วันเกิดแล้ว อายุอานามก็ยี่สิบเก้าแล้ว ถึงเวลาแต่งงานได้แล้วนะ! ดูดี ๆ สอดส่องหาคนที่ดูแลครอบครัวได้เอาไว้ล่ะ”

พูดจบก็ไล่เขาออกไป หลินลู่เซียวทำความเคารพ สวมหมวกให้เรียบร้อยแล้วเดินจากมา เขาเองคุ้นชินกับการถูกเรียกมาคุยเรื่องเดิม ๆ ซ้ำไปซ้ำมาทุกปีแบบนี้แล้ว

คืนนี้เขาไม่ต้องเข้าเวร เลยขับรถจากกองทหารตรงกลับบ้านทันที โดยที่ยังไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า

มหานครแห่งนี้พอตกดึกก็ครึกครื้นขึ้นมาทันตา รถเลี้ยวเข้าไปในหมู่บ้าน พอจอดเสร็จเขาก็ถือกุญแจเดินขึ้นไปบนตึก

ในขณะที่กำลังจะไขกุญแจนั้น ก็ได้กลิ่นควันที่ไม่คุ้นเคยเท่าไรลอยโชยมา จึงเงยหน้าหันไปมองอย่างลึมตัว เห็นร่างผอมบางของคนคนหนึ่งยืนอยู่ตรงบันไดหนีไฟ

หนานซูยีนึงผ่อง มีมือคิบบูหรี แสงสว่างดวงเล็ก ๆ ส่องประกายขึ้นในความมืด บันไดตรงนั้นเต็มไปด้วยควันจากบุหรี่ของเธอ

หญิงสาวใส่ชุดกระโปรงสีดำคว้านคอลึก เผยให้เห็นทรวงทองของเธองดงาม ผิวขาวผ่องในคำคืนอันมืดมิดยิ่งน่าลุ่มหลง ชุดกระโปรงยาวมากจนปิดข้อเท้ามิดพอดี หลินลู่เซียวกะพริบตาสองสามที เห็นว่าตรงนั้นมีกลิ่นหอมกวนใจอยู่ รองเท้าหุ้มส้นสีเทายิ่งเสริมให้กระดูหน้าเท้าของเธอเด่นชัดขึ้นไปอีก

เธอพอมมากจริง ๆ

หน้าต่างตรงบันไดหนีไฟเปิดแง้มไว้เล็กน้อย เมื่อลมโชยพัดเข้ามา กระโปรงสีดำก็สะบัดไปตามแรงลม รวากับควันดำถูกพัดเข้าพื้นผนัง งงมามยิ่งกว่าภาพวาด

หนานชูยี่บุหรีทั้ง เดินตรงไปหาเขา

“เธอมาทำไม” หลินลู่เซียวเปิดประตู ถ้ามขึ้นอย่างไรอารมณ์

“ฉันมาฉลองวันเกิดให้พี่ไง”

หนานชูหยุดฝีเท้าลงอยู่ข้างกายเขา ตอนที่ชายกระโปรงบิดไปโดนขาอีกฝ่าย เขาก็มองลงเล็กน้อย บนข้อเท้าขาวผ่องเรียวเล็กนั้น มีรอยสักรูปผีเสื้อสีดำกำลังสยายปีกอยู่

รอยสักแปลกกับผู้หญิงประหลาด

หลินลู่เซียวโยนกุญแจไว้บนตู้ เปลี่ยนเป็นรองเท้าแตะแล้วเดินเข้าห้อง หนานชูยืนอยู่ด้านนอก นึกถึงสมัยก่อนเวลาเขาเข้าบ้านก็เอาแต่เปลี่ยนรองเท้าโยนกุญแจแบบนี้ทุกครั้ง

เธอเดินตามเข้าไป เอื้อมมือไปด้านหลังปิดประตู ก้มหน้าหารองเท้าแตะแต่ก็ไม่เจอสักคู่ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นชายหนุ่มถอดเสื้อนอกออกเดินเข้าไปในห้องนอนแล้ว เสื้อทหารตัวนอกนั้นพับไว้อย่างเรียบร้อยวางอยู่บนโซฟา

“มีรองเท้าแตะอีกไหม!” หนานชูตะโกนถาม

ไม่นานหลังจากนั้นก็มียเสียงเอื่อยเอื่อยจากด้านในตอบว่า “ไม่มี”

ถูกลมรองเท้าก็ไม่มี หนานชูเลยตัดสินใจถอดรองเท้าออก แล้วเดินเท้าเปล่าเข้าไป

หลินลู่เซียวเปลี่ยนมาใส่เสื้อยืดสีขาว แต่ท่อนล่างยังใส่กางเกงทหารอยู่ สวมรองเท้าแตะนั่งอยู่บนโซฟา วางศอกบนต้นขา เอื้อมมือข้างหนึ่งไปหยิบกล่องบุหรี่บนโต๊ะ หยิบออกมาจุดไฟมวนหนึ่ง แล้วนั่งสูบบนโซฟาอย่างสบายใจ

หนานชูหันมองไปรอบด้าน พบว่าที่นี่กว้างกว่าห้องเมื่อก่อน อีกอย่างเขามีของไม่เยอะ และอาจเป็นเพราะไม่ได้พักอยู่เป็นประจำ เลยไม่ให้

ความรู้สึกถึงร่องรอยการใช้ชีวิตอยู่เท่าไร มีแต่หน้าพิกาบนผนังขยับเสียงดัง ตึกตอก ๆ

“ห้องพี่ขาดคนดูแลที่เป็นผู้หญิงนะ” หลังจากพินิจทั่วทุกซอกมุม ราวลิบนานี้ นานชูจึงได้ข้อสรุปแบบนั้น

หลินลู่เซียวโดนพูดใส่แบบนี้ก็แทบจะอีก เขาชายตามองเธอเล็กน้อย กระตุกมุมปาก หันกลับมาสูบบุหรี่ต่ออย่างไม่สนใจ

นานชูเดินเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าเขา ทั้งสองคนประจันหน้ากัน คนหนึ่งยืน อีกคนหนึ่งนั่งไขว่ห้าง ชายกระโปรงของนานชูปลิวพลิ้วไม่หยุด บางครั้งก็ปลิวไปโดนขาของเขา ชวนให้จิกจี้เล็กน้อย

เขาสูบบุหรี่ ก้มลงมอง

ผู้หญิงคนนั้นยื่นเท้าเปล่า ขนาดนิ้วเท้ายังเรียวยาวขาวผ่องราวกับ รากบัวอ่อน ยิ่งเสริมให้รอยสักรูปผีเสื้อเด่นชัดขึ้นไปอีก ราวกับว่ามัน กำลังโอบบินไปตามชายกระโปรงที่ขยับอยู่

“พี่คิดว่าฉันเป็นยังงี้” หลินลู่เซียวเงยหน้าสบดวงตากลมโตคูนั่น นัยน์ตาดำยิ่งกว่าน้ำหมึกสะท้อนประกายแวววับ

เขาเบือนสายตาลื่อนมองลงต่ำ

นานชูกัดดอก ค่อมตัวลงมองเขา ก้อนเนื้อมนหน้าอกถูกบีบอัด จนแน่น ชุดกระโปรงสีดำตัวนี้ได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว ต่ำลงไปจากกระดุก ไหลปลาร้านั้นคือทรวดทรงโค้งเว้าอันสวยงามของหญิงสาว ช่างต่างจาก ไม่กระดานเมื่อครั้งก่อนลิบลับ

หลินลู่เซียวคิดในใจ โอ้โฮ สุดยอดเยี่ยม

คำคินนี้พิเศษกว่าที่เคยเป็น เธอมองไปยังความเงิบงันนอกบาน หน้าต่าง รู้สึกว่าพลังงานของผู้ชายตรงหน้าเพิ่มขึ้นอย่างไม่รู้ตัว หญิงสาวเอง ก็ดูย้วยวนมากเป็นพิเศษ ทำให้คนคิดจินตนาการไปไกลไร้ที่สิ้นสุด

“เธอไปหยิบรองเท้าตรงประตูใส่ซะ” หลินลู่เซียวพูด เห็นเธอแล้ว หงุดหงิด

นานชูไม่ขยับ หลินลู่เซียวจึงถอดรองเท้าของตัวเองออก เตะไปให้เธอ “ใส่ซะ”

หนานชูสวมรองเท้าอย่างพึงพอใจ รองเท้าผู้ชายไซส์สี่สิบสามยังอุ่น
อยู่นิดๆ

“เท้าพี่ใหญ่จัง เหมือนว่าจะใหญ่กว่าผู้ชายปกติอีก” หนานชูพูดขึ้น
หลินลู่เซียวแค้นหัวเราะ สุกนุหรี เลิกคิ้วปรายตามอง “เธอเจอคน
มาเยอะเลยสินะ”

“...”

จู่ๆ เสียงโทรศัพท์ของหลินลู่เซียวก็ดังขึ้น หนานชูชี้ไปยังกระเป๋
ทางเกงที่ก้างส่องแสงสว่าง เขาก็มองมอง ใช้มือที่คืบนูหรืออยู่ลากแขน
ดึงตัวเธอไปด้านข้าง “เธอยืนเฉยๆ อย่าขยับ” พุดจบก็จ้องชายกระโปรง
ของเธอเขม็ง

เมื่อมันใจแล้วว่ามันจะไม่โดนเขาอีก จึงล้วงกระเป๋ทางเกงหยิบ
โทรศัพท์มือถือออกมา

ชายกระโปรงนั้นสละบัตไปมาจนน่ารำคาญ

เมื่อกดรับ เสียงปลายสายตะโกนดังลุดออกมา “เปิดประตูให้ฉัน
เดี๋ยวนี้ละ!”

หลินลู่เซียวหันมองเธอทีหนึ่ง แล้วพุดตอบคนในสายว่า “ไม่เปิด”

“...ฉันอุตส่าห์มาฉลองวันเกิดให้นายนะ!”

หลินลู่เซียวขมวดคิ้ว ดูท่าหน้าจะรำคาญพอสมควร “ฉันนอนแล้ว

“พอไม่เปิดให้ก็ไม่ยอมวางสาย พอวางสายใส่ก็เอาแต่โทร.มาไม่หยุด
พอปิดเครื่องก็บุกมาถึงห้องนี่นะ!”

หลินลู่เซียวกัดน้ด้า โยนโทรศัพท์มือถือไปอีกฝั่งของโซฟา แล้วเดิน
ไปเปิดประตู พอประตูเปิดออก

“สุขสันต์วันเกิด! แถ่นแท่นนน!”

มือข้างหนึ่งที่ถือไวน์แดงอยู่สองขวดยื่นเข้ามาด้านใน ตามด้วยร่าง
อ้วนท้วน ใบหน้ากลมอวบอ้อมเหมือนบัวลอย

นายอ้วนเห็นหนานชูที่ยืนอยู่กลางห้องรับแขกทันที “แม่เจ้าไวย์!!!”

ในระหว่างที่เขาตะโกนออกมาก็มีคนชะงักหน้าเข้ามาพร้อมกัน
จากนั้นเสียงก็ดังสนั่นขึ้นพร้อมเพรียง “แม่เจ้าไวย์!!!”

หลินลู่เซียวพูด “บ้าไปแล้วหรือไง”

นายอ้วนชี้ไปที่หนานซูที่ยืนอยู่ด้านหลังหลินลู่เซียว ร้องอ้ออย่างเพ่ง
เข้าใจ “ก็ว่าทำไมบอกให้เปิดประตูแล้วไม่ยอมเปิด บอกว่านอนแล้ว! หรือว่า
เรามาบกรวนพวกนายแล้วสินะ!”

หลินลู่เซียวคาบบุหรีไว้ที่ปาก มองหน้าอีกฝ่ายแล้วไม่พูดไม่จา นายอ้วน
เดินเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าหนานซู ยื่นมืออ้วนหนาออกไป “คนสวยจ๊ะ พี่ชื่อ
ต้าหลิว เป็นเพื่อนสมัยเด็กของหลินลู่เซียวจ๊ะ”

ยังไม่ทันรอให้หนานซูพูด เขาก็เอ่ยขึ้นอีก “ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณหน้า
คุ้น ๆ จัง”

หนานซูยื่นมือออกไป “สวัสดีค่ะ”

นายอ้วนจับมือ คิดในใจ โห มือโคตรนุ่มเลย

นายอ้วนทำตัวเป็นกันเองมาก พอได้จับมือแล้วก็ไม่ยอมปล่อยสักที
“ขอโทษด้วยนะจ๊ะ ลู่เซียวเขาไม่ได้บอกว่าเธออยู่ด้วย ถ้าพี่รู้ว่าเธออยู่ ดี
ให้ตายพวกพี่ก็ไม่มาหรอกจ๊ะ...”

หลินลู่เซียวดึงบุหรีออกจากปาก ตะก้นต้าหลิวไปหนึ่งที “พูดจา
ซี้ซั้วอยู่ได้!”

ในที่สุดต้าหลิวก็ยอมปล่อยมือ หัวเราะเขินแล้วพูดว่า “นายหึงสินะ!
ฉันโคตรดีใจเลยที่ได้เจอหน้านาย!”

“...”

“เป็นเพื่อนกับเขามาตั้งหลายปี ไม่มีใครเคยเห็นเขาอยู่กับผู้หญิงเลย!
จริง ๆ นะ!” ต้าหลิวขุ่นสามนิ้วแล้วพูดต่อ “ฉันสาบานได้ เมื่อก่อนเขาไม่เคย
มีแฟนเลยด้วยซ้ำ!”

หนานซูถาม “จริงหรอคะ”

ต้าหลิวแทบจะสารถาพออกมา “จริงซะยิ่งกว่าจริงอีก พวกเราคิดว่า
เขาไม่ชอบผู้หญิงด้วยซ้ำ ทำให้มีช่วงหนึ่งไม่กล้าเข้าใกล้เขาเลยละ...”

“...”

ต้าหลิวยังพูดไม่จบก็ถูกหลินลู่เซียวหัวค้อนเสื้อออกจากตรงหน้าหนานซู
ระหว่างถูกกลากตัวออกมาปากก็ยังขยับไม่หยุด “โธ่...ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณ

หน้าคั่นจ้ง”

เพื่อนคนที่เหลือมานั่งเรียงกันอยู่บนโซฟา หลินหลู่เซียวทำเอวถามหนานซูว่า “เธอกลับไปก่อนไหม”

ต้าหลิวรีบตะโกนขึ้น “อย่าเพิ่งสิ ถ้าจะกลับให้พวกเรากลับเถอะ ใครจะไปกล้าไล่คุณผู้หญิงของนายกลับเล่า!”

หลินหลู่เซียวทำหน้าดู ถลึงตาโตมองต้าหลิว “นายหุบปากซะ”

หนานซูพยักหน้า หยิบกระเป๋าที่วางอยู่บนโซฟา ถอดรองเท้าคีน หลินหลู่เซียวแล้วเดินไปที่ประตู

ขณะที่กำลังเปิดประตู จู่ ๆ กลับถูกฝ่ามือหนานอบอุ้มคว้าข้อมือเอาไว้ หนานซูหันกลับมา หลินหลู่เซียวปล่อยมือออกแล้วซุกลงในกระเป๋ากางเกง มองเธอด้วยแววตานิ่งสงบ

“หรือว่าเธอรอก่อน เดี๋ยวเสร็จแล้วฉันไปส่ง”

หนานซูมองเขาเงิบ ๆ ไม่พูดจา แววดาสงสัยแปรเปลี่ยนเป็นนึกสนุก สนุกสนใจ

หลินหลู่เซียวล้วงกระเป๋ากางเกงทหาร เช็ดหน้าไปยังด้านนอก สีหน้าของเขาเตือนเธอว่า “มันตึกแล้ว”

หนานซูเลิกคิ้วขึ้น ตอบรับคำเชิญชวนนั้นอย่างเต็มใจ เธอจึงอยู่ที่บ้านหลินหลู่เซียวต่อ

หลินหลู่เซียวพยักหน้า “ปิดประตูด้วย”

เขาก็ม้วนลงเปิดตู้รองเท้า หยิบรองเท้าแตะคู่ใหม่ให้เธอ หนานซูปิดประตู ก้มหน้ามองเขา “...เมื่อกี้พี่บอกไม่มีนี่”

หลินหลู่เซียวหันหลังเดินเข้าไปด้านใน พุดทิ้งท้ายไว้ประโยคหนึ่งว่า

“ฉันหมายถึงไม่มีของผู้หญิง”

“...”

หนานซูเดินตามหลังเข้าไป หลินหลู่เซียวเดินไปหาด้าหลิว เตะซาอีกฝ่ายบอกเป็นนัยว่าให้เขาเขิบ “เขิบไป”

ต้าหลิวกำลังคุยกับคนที่นั่งอยู่ริมสุดพอดิ เขาหันมองหลินหลู่เซียว แล้วเขิบเข้าไปนั่งด้านในแต่โดยดี ก่อนจะปรายตามองหนานซูอีกครั้ง

แล้วมองหลินลู่เซียวด้วยสายตากรุ้มกริ่ม ประเมินทั้งสองคนด้วยแววตาคลุมเครือสลบไปมา แสดงสีหน้าท่าทางว่าตัวเองเข้าอกเข้าใจ ไม่พอยังยู่ให้เพื่อนที่เหลียวข้างๆ รวบรวมกำลังใจด้วย

“โธ่ ๆ...คินนี้ลูกพี่เซียวของพวกเราอุตสาหภาพใส่ไถ้มาเปิดตัวครั้งแรก อย่าเจียบกัณสี คึกคักกันหน่อย เตี่ยวพีสะไ้ของเราดกใจหมด...”

หลินลู่เซียวนั่งลงพร้อมกับกอดศีรษะเขาอย่างแรงจนศีรษะของต้าหลิวแทบจะถึงพื้นจึงค่อยคลายมือออก พุดเสียงทุ้มต่ำว่า “อย่าพุดชู้ชั่ว”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความผ่อนคลาย พุดจบก็หันไปมองหนานชูบอกเป็นนัยว่าให้เธอนั่งลง

โซฟาแคบมาก พอหนานชูหย่อนก้นนั่งลงชิดตัวหลินลู่เซียว ชายกระโปรงสีดำก็ปลิวไปโดนขาของเขาจนเขารู้สึกจ๊ากจ๊าม

เขาเริ่มหงุดหงิด ปรายตามองเธอพลางพุดขึ้นเสียงเรียบ “แม่เธอไม่เคยสอนเธอว่าต้องนั่งยังไ้”

หนานชูยิ้มเล็กน้อย พุดน้ำเสียงจริงจัง “กัณฉัณใหญ่ ขอโทษด้วยนะ”
“...”

คนที่มาในคินนี้ล้วนเป็นเพื่อนสมัยเด็กของหลินลู่เซียว นายอ้วนหัวใจคนนั้นชื่อต้าหลิว ชอบวิ่งตามกัณหลินลู่เซียวมาตั้งแต่เด็กๆ ใครกล้าพุดคัดค้านหลินลู่เซียวแม้เพียงนิดเดียว เขาก็จะไปต่อยคนคนนั้นจนพันหักทันที ส่วนคนข้างๆ ที่หน้าแดงไปถึงคอ แถมในมือยังถือขวดเหล้าอยู่นั้นคือซุนหมิงหยาง เป็นพวกบ้าพลังเหมือนกัน ตอนเด็กๆ เคยทะเลาะกับหลินลู่เซียวด้วย หาเรื่องเขาตลอดเวลา แต่พอโตขึ้นถึงได้รู้ว่าพวกเด็กในหมู่บ้านที่อยู่ด้วยกันตอนนั้น มีแค่พวกเขาสองคนที่สมัครมาเป็นทหาร ส่วนคนที่สามสรว้อยลูกประคำบนข้อมือ สิบบุหรืหนึ่งเล่นมือถืออยู่บนโซฟาเดี่ยวคนเดียววนั้นชื่อเสิ่นฉู่

ต้าหลิวเข้ามาตีสันทิ แนะนำเพื่อนทั้งกลุ่มให้รู้จักอย่างกระตือรือร้น

หนานชูขาดมิตรภาพและความอบอุ่นจากคนในครอบครัวมาตั้งแต่เด็ก เธอไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนและไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกนั้นอย่างไร แต่

เธออิมเอมใจอย่างยิ่ง รวากับว่ามองเห็นคนอยู่ปลายทางแสงสว่างกำลัง
กวักมือเรียกแล้วพูดกับเธอว่า

...ยินดีต้อนรับสู่โลกของพวกเขา

ถึงแม้เจ้าของโลกใบนั้นกำลังนั่งสูบบุหรี่อย่างไม่สนใจและไม่แสดง
ท่าทีอยู่ก็ตาม

ระหว่างที่ตำหลิเว้าเรื่องพวกนี้ แวดตาของเขาส่องประกาย “หมิงหยาง
กับลู๋เซียวเป็นทหารเหมือนกัน อย่าเห็นว่าสองคนนี่ตอนเด็ก ๆ เอาแต่
ทะเลาะกันเชียวนะ ที่จริงหมิงหยางนะแอบชอบลูกพี่เซียวด้วยซ้ำ ชอบ
เลียนแบบเขาทุกอย่างเลย”

เมื่อเขาพูดจบ ซุนหมิงหยางก็ป้าหมอนใส่ แต่ตำหลิรวกับว่ามีตา
ขึ้นอยู่ตรงท้ายทอยก็ไม่ปาน เขาป้องกันตัวเองไว้ได้แต่เนิ่น ๆ ขยับไปหลบ
อยู่อีกฝั่งอย่างคล่องแคล่ว สุดท้ายหนานซูจึงโดนหมอนใบนั้นปาใส่เข้าอย่างจัง
หลินลู๋เซียวปรายตามองซุนหมิงหยาง

ซุนหมิงหยางความรู้สึกไว รีบขอโทษขอโพยหนานซู “ขอโทษครับ!
ขอโทษครับ! พอดีมีมันลั่นโยนไปเองนะ!”

ตำหลิหยิบหมอนปากกลับไปอย่างรุนแรง ปากพูดพึมพำไม่หยุด
“กล้าปาใส่พี่สะใภ้ไหนหรือ! คอยดูเถอะว่าลูกพี่เซียวจะจัดการนายยังไง!”

หนานซูรู้สึกดีสุดๆ กับคำว่าพี่สะใภ้ที่ตำหลิใช้เรียก เธอมองไปยัง
นายอ้วนตำหลิคนนั้นด้วยความรู้สึกที่รื้นเริงมากกว่าเดิม จากนั้นชายตา
มองหลินลู๋เซียวที่สูบบุหรี่เจียบ ๆ อยู่ด้านข้าง เธอตัดสินใจแล้วว่า จะยอมรับ
คำเรียก “พี่สะใภ้” นี้อย่างเต็มใจ จึงยิ้มแล้วพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกค่ะ
แค่เล่นกันเฉย ๆ เอง”

หนานซูเป็นคนสวย โดยเฉพาะคำคินนี้ยิ่งสวยเป็นพิเศษ พอเธอ
ยิ้มขึ้นมา ดวงตาก็โค้งมนเป็นเลี้ยวดวงจันทร์ ตำหลิมองจนปากอ้าตาค้าง
ไปนาน คิดในใจว่า โห ลูกพี่เซียวไปหาแม่นางคนงามคนนี้น่ามาจากที่ไหน
กันเนี่ย!

ตั้งแต่เด็กตำหลิเห็นผู้หญิงสวยเป็นไม่ได้ แต่ก็เพราะแบบนี้ เขา
ถึงไม่มีดวงความรักเอาเสียเลย

ในสถานที่ที่พวกเขาพักอยู่ตอนนั้น ตรงปากซอยซานทูต²บนถนนเหิงเจียมีหมอดูตาบอดอยู่คนหนึ่ง เขาดังมากในละแวกนั้น ทุกบ้านพ่อแม่เด็กเกิดใหม่ก็ชอบเอาวันเดือนปีเกิดของเด็กไปให้เขาช่วยดูดวงชะตาให้

พอหลินลู่เสียชีวิตกับพวกเขาเกิด พ่อแม่ก็เอาวันเดือนปีเกิดไปให้หมอดูช่วยทำนายดวงให้เหมือนกัน

คนเป็นพ่อเป็นแม่จะนำไปคำทำนายเหล่านั้นกลับบ้าน เก็บเอาไว้เป็นธรรมเนียมเฉยๆ ส่วนจะแม่นหรือไม่ในใจของแต่ละคนต่างก็รู้ดี

พอหลินลู่เสียชีวิตกับเพื่อนๆ โตขึ้น ตอนนั้นพวกเขาทั้งดื้อและชนเมื่อได้ยินว่ามีธรรมเนียมความเชื่อแบบนี้ วันๆ ด้าหลิวก็เอาแต่ไปเกาะแข่งเกาะขาลามหมอดูเรื่องดวงชะตาของตัวเองทั้งวัน แต่หมอดูสายศีระจะไม่ยอมบอกเขา

ส่วนหลินลู่เสียไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องนี้ จะดวงชะตาหรือเทพเจ้าธรรมอะไรก็แล้วแต่ เขาไม่เชื่อมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

แต่ด้าหลิวกลับอ้าปากถามว่า “ช่วยดูให้ผมทีสิครับ ว่าผมจะมีภรรยากี่คน”

ทำเอาทุกคนวิ่งไปตามๆ กัน

ตอนนั้นหลินลู่เสียมีสไตล์มาก เขายืนพังกำแพง สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง เท้าข้างหนึ่งเตะกันด้าหลิวกลางหัวเราะด้าอีกฝ่าย “กฎหมายให้นายมีได้แค่คนเดียว! ยังคิดอยากมีหลายคนอีกนะ!”

ทุกคนหัวเราะเฮฮา หมอดูสายศีระอย่างปลงๆ และพูดกับพวกเขาว่า ฉันจะพูดกับพวกนายคนละหนึ่งประโยคนั้นนะ

ถึงตอนนี้ด้าหลิวยังจำคำที่หมอดูคนนั้นบอกเขาไว้ได้แม่นยำ

...มีตาแต่ไม่มีแวว ลำบากแค่ครึ่งชาติ มองคนไม่ออก ลำบากไปชั่วชีวิต

แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ก็ตาม ตอนนั้นเขาก็ยังไม่เข้าใจประโยคนั้นอยู่ดี

²ทูต คือชุมชนโบราณที่แบ่งออกเป็นตรอกซอยเล็ก ๆ แหล่งรวมบ้านเรือนย่านเมืองเก่าของกรุงปักกิ่ง

คิดว่าหมอดูจงใจหลอกเขาไปอย่างนั้น

ต้าหลิวถึงสติกลับมา หันมาพูดกับหนานซูต่อ “จริง ๆ นะ ตอนที่ลู๋เซียวสอบเข้าโรงเรียนทหารได้ เจ้าซุนก็รีบไปสมัครตามเลย สุดท้ายไอ้คนที่นิสัยดีแต่ชอบทะเลาะกับเขาไม่หยุดอย่างหมอนี้ก็เข้าหน่วยรบพิเศษได้เฉยเลย”

หนานซูเอ่ยถามด้วยความสงสัย “แล้วเขากับลู๋เซียว ใครต่อสู้เก่งกว่ากัน”

“เขาไม่เคยสู้ชนะลู๋เซียวสักครั้งเลย” พูดถึงตรงนี้ต้าหลิวก็นึกเรื่องสมัยก่อนขึ้นได้อีก มีครั้งหนึ่งหลินลู๋เซียวโมโหมาก ห้ามยังงี้ก็ห้ามไม่อยู่ “ลู๋เซียวโคตรดุเลย ฉันจำได้ว่ามีครั้งหนึ่ง น้องชายของเขาที่ชื่อหลินฉีนะ เธอรู้จักใช่ไหม”

หนานซูพยักหน้า “รู้จัก”

เมื่อต้าหลิวได้ยินว่าแม้แต่้องชายก็ยังรู้จัก แสดงว่าพี่สะใภ้คนนี้ใช้ได้ทีเดียว คิดว่าต่อให้ตอนนี้ความสัมพันธ์ของเธอกับลูกพี่เขาจะยังไม่สำเร็จดังหวัง แต่ดูท่าว่าคงอยู่ในขั้นพัฒนาไปในทางที่ดีแน่ ต้าหลิวเลยทำตัวเป็นกันเองกับหนานซูยิ่งขึ้นกว่าเดิม พูดอย่างตื่นเต้นดีใจว่า “ตอนนั้นน้องชายเขาเลี้ยวจี้ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง เวลาไปเรียนมักจะถูกเพื่อนแกล้งอยู่บ่อย ๆ มีครั้งหนึ่งถูกเพื่อนต่อยจนจมูกบวมกลับบ้าน ตอนนั้นลู๋เซียวเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น พอเห็นน้องชายตัวเองถูกต่อย ก็พุ่งออกไปต่อยไอ้หมอนั้นจนกระตุกหัก ขนาดฉันกับหมิงหยางแล้วก็เสียมุ่สามคนยังรังเขาเอาไว้ไม่ได้เลย สุดท้ายพอเขากลับมาถึงบ้านก็โดนพ่อักกับบริเวณ แถมยัง...”

เล่าไปได้ครึ่งหนึ่ง ต้าหลิวก็โดนเตะเข้าอีกครั้ง

หลินลู๋เซียวที่นั่งอยู่ระหว่างพวกเขาสองคนกำลังเขี่ยขี้บุหรี่ทิ้ง เขาจ้องต้าหลิวเขม็ง พูดประซดว่า “มีปัญญามาเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังแบบนี้ ทำไมนายไม่ไปเป็นนักเล่านิทานซะล่ะ”

ต้าหลิวไม่ยอม “ฉันกำลังดูแลพี่สะใภ้อยู่นี่ไง นายเอาแต่สูบบุหรี่ไม่สนใจเธอเลย ฉันก็เลยช่วยดูแลให้ นายยังมาไล่ให้ฉันไปเป็นนักเล่านิทานอีก นายนี่โง่ซะมด หาแฟนได้ยังไงกันเนี่ย”

พูดถึงตรงนี้ จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้จึงหันมองหลินลูเซียว “โอ๊ะ...หรือว่า นายหิง”

หลินลูเซียวกลอกตา “ไล่หัวไป”

“ครับผมๆๆ ผมจะไปเดี๋ยวนี้ ไม่รบกวนพวกคุณสองคนแล้ว”

จากนั้นต้าหลิวก็ลุกออกไปเล่นเป่ายิ้งฉุบกับซุนหมิงหยาง ซุนหมิงหยาง เอือมระอาอย่างเห็นได้ชัด ตบศีรษะไล่เขาให้ไล่หัวไปอีกคน ต้าหลิวหันไปบนกับเส้นมู่ที่เพ่งสายตาลเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่พร้อมกับสูบบุหรี่ไปพลางกระดกไวน์ไปพลางว่า “เฮียมู่ ทำไมพวกทหารสองคนนี้หยาบคายแบบนี้ เอะอะก็จะให้คนอื่นไล่หัวไปอยู่ได้”

เส้นมู่ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น “ไล่หัวไปซะ”

“...” ต้าหลิวหนึ่งไปชั่วขณะ “พี่เชื่อเรื่องธรรมะธัมโมไม่ใช่เหรอ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่าห้ามพูดคำหยาบนะ”

พอต้าหลิวลุกไป โซฟาตัวนั้นก็กว้างขึ้นทันตา หลินลูเซียวเขยิบตัวไปนั่งชิดริมโซฟา

หนานซุมองช่องว่างระหว่างเขากับเธอที่ค่อยๆ กว้างขึ้น แล้วถามเขาว่า “ทำไมพี่ไม่อธิบายให้เขาฟังล่ะ”

หลินลูเซียวหันมองเธอ “อธิบายอะไร”

“อธิบายว่าฉันไม่ใช่แฟนพี่ไง”

หลินลูเซียวคลุกคลีกับพวกนั้นมาตั้งแต่เด็ก รู้จักนิสัยเจ้าพวกนี้ดี หากพูดมากเกินไปก็หาว่าเขามีพิรุณ อีกอย่างเขาไม่ใช่คนที่จะมานั่งอธิบายอะไรให้ใครฟังอยู่แล้ว ปล่อยเวลาให้ผ่านไปเดี๋ยวก็เข้าใจกันเองนั่นแหละ

อีกอย่างตอนนั้นเขาคิดว่า นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้เจอกับหนานซุ พอส่งเธอกลับบ้านพูดคุยให้รู้เรื่องชัดเจน บอกหนานซุว่าอย่ามาหาเขามาก วันหลังพวกต้าหลิวไม่เจอเขาก็รู้เองว่าเข้าใจผิด จะไปเสียเวลาอธิบายทำไมกัน

เขาคาบบุหรี่ที่ยังไม่จุดไฟไว้ในปาก ยิ้มแต่ไม่พูดอะไรพลางโน้มตัวไปข้างหน้า กำลังจะหยิบไฟแช็กบนโต๊ะ แต่กลับโดนหนานซุที่ตาไว้มือไวแย่งไปก่อน

ไฟแช็กโลหะทรงสี่เหลี่ยมถูกมือชาวผ่องเรียวกเล็กข้างนั้นหยิบไป
หนานซูหมื่นตั้งไฟแช็กให้ตรง กดลงเบาๆ ให้ไฟแดงเปิดออก พอใช้นิ้วโป้ง
รูตลง เปลวไฟก็ส่องสว่างขึ้น

มือหลินลู่เซียวยังคงค้างอยู่กลางอากาศ ส่วนตัวเขาหันไปมองเธอทั้งที่
คาบнуหรืออยู่ในปาก ถึงแม้ห้องรับแขกเปิดไฟสว่าง แต่กลับรู้สึกวุ่นวายไฟนั้น
สว่างยิ่งกว่า

“เร็วเข้าสิ มันร้อนนะ” หนานซูพูดเร่งเบาๆ

หลินลู่เซียวก้มหน้าแล้วยืมก่อนโน้มตัวเข้าไปจุดนุหรือด้วยไฟแช็ก
ในมือเธอ จากนั้นกลับไปเอนตัวพิงโซฟาพนักว้นออกมา แล้วหันมองผู้หญิง
ที่นั่งอยู่ด้านข้าง

สะสวยจนไม่อาจละสายตา งดงามจับใจเหลือเกิน

ไม่รู้ว่เพราะอะไร จู่ๆ เขาก็นึกถึงสมัยที่สอบติดโรงเรียนทหาร แล้วต้องย้าย
ออกจากถนนเหิงเจียขึ้นมา

หมอดูคนนั้นพูดกับเขาว่า “นายเป็นเด็กกล้าหาญ กระทบความ
สำเร็จ ความเข้มแข็งในตัวนายจะส่งเสริมให้อาณาเขตภายหน้าได้เป็นวีรบุรุษ
แน่นอน” พูดจบก็ถอนหายใจออกมา

ถึงแม้เขาจะไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ก็คิดว่าน่าสนใจดี จึงถามว่า
“คุณถอนหายใจทำไมหรือครับ”

หมอดูคนนั้นตอบ “ตั้งแต่โบราณกาลวีรบุรุษล้วนพ่ายแพ้แก่หญิงงาม”
จะว่ไปเขาก็ไม่ได้กลับไปถนนเหิงเจียนานแล้วเหมือนกัน

วันเวลาที่พวกเขาวิ่งเล่นกันอยู่ทีปากซอยซานหูทงนั้นสบายใจและมี
ความสุขมากจริง ๆ

ตอนที่หลินลู่เซียวเพิ่งเกิด พ่อเขายังดำรงตำแหน่งเป็นรองหัวหน้า
ของสถานีดับเพลิงเท่านั้น ครอบครัวนับได้ว่ามีฐานะอยู่ดีกินดีพอสมควร
แต่หลังจากที่ให้กำเนิดหลินฉี แม่ของเขากลับตงงานพอดี ทำให้ฐานะ
ทางบ้านแย่งกว่าเดิมมาก ในความทรงจำของเขา ถึงชีวิตในช่วงเวลานั้น
จะต้องประหยัดอดออมอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยก็ยังมีความสุขอย่างแท้จริง

หลังจากนั้นพ่อเขาก็ได้เลื่อนตำแหน่ง ทำให้ฐานะทางบ้านดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็มีเรื่องให้กังวลมากขึ้นตามกันจึงทำให้รู้สึกไม่มีความสุขเหมือนเก่า

ช่วงที่ใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัย พวกเขาเ็นล้อมวงสูบบุหรี่พูดคุยกัน
อยู่ริมกำแพง

ต้าหลิวอยากตามหลินลู่เซียวไปโรงเรียนทหาร แต่น่าเสียดายที่
คะแนนไม่ถึง หลินลู่เซียวแนะนำให้เขาฟังคำของทางบ้านที่บอกให้เรียน
บริหารธุรกิจ พอจบออกมาก็ไปสอบข้าราชการ แต่เขาไม่ยอม ต้าหลิว
ที่น้ำหนักกว่าร้อยละสิบในตอนนี้ ขยับพุงบิตตัวไปมาแล้วพูดว่า
“ฉันอยากไปกับนายนี้!”

ตอนนี้พ่อหลินลู่เซียวย้อนกลับไปคิดถึงต้าหลิวในเวลานั้นก็ยังความรู้สึก
ชุลลุกไม่หาย

ตอนนั้นซุนหมิงหยางกับเสิ่นมู่ยังพูดเยาะเย้ยต้าหลิวว่าเป็นพวกชอบ
เพศเดียวกันด้วยซ้ำ

แต่ใครจะไปคิด ต้าหลิวกลับพูดขึ้นว่า “หมอดูตาบอดหลี่พูดไว้ว่า
ฉันนะเป็นพวกมองคนไม่ออก เลยต้องลำบากไปชั่วชีวิต ฉันไม่รู้หรอกนะว่า
คนอื่นเป็นยังไง แต่ถ้าคอยติดตามลูกพี่เซียวนะไม่มีทางพลาดแน่นอน”

“นายหมายความว่าพวกเราเป็นตัวประกอบบังหน้าหรือ” ซุนหมิงหยาง
กับเสิ่นมู่ได้ยินเข้าก็อยากตัดเพื่อนกับต้าหลิวเดี๋ยวนั้นเลย

หมอดูที่ปากซอยซานหูทุ่งคนนั้นแซ่หลี่ ส่วนชื่อถึงตอนนี้ก็ยังไม่
ใครรู้ พอเวลาผ่านไปนานเข้า เขาเองก็สนิทกับผู้คนแถวนั้น ทุกคนเลยเรียก
เขาว่าหมอดูตาบอดหลี่ไปโดยปริยาย ซึ่งเขาก็ไม่ถือสาว่าอะไรเช่นกัน

ตอนนั้นหมอดูตาบอดหลี่พูดกับพวกเขาสี่คนคนละหนึ่งประโยค
ขณะที่เขาหันไปหาหลินลู่เซียวกลับโดนอีกฝ่ายยกมือขึ้นโบกไปมาแล้ว
พูดปฏิเสธว่า “ไม่ต้องบอกผมหรอกครับ ผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้”

ตอนนั้นหมอดูตาบอดหลี่แค้มแล้วสายตาสีเทา ไม่ได้พูดอะไรออกมา
ต่อมาเมื่อเขาสอบเสร็จ เตรียมตัวจะย้ายเข้าโรงเรียนทหาร ก็ได้พบ
หมอดูตาบอดหลี่ที่ปากซอยซานหูทุ่งอีกครั้ง อีกฝ่ายอดทักเขาก่อนไม่ได้

หลินลู่เซียวแปลกใจพอสมควร คิดไม่ถึงว่าหมอดูจะรู้ว่าเป็นตัวเอง

เลยยกมือโบกไปมาตรงหน้า หมอดูตาบอดหลิปัตมือเขาแล้วพูดว่า “เลิกโบกไปมาได้แล้ว ถ้าแค่นี้ฉันยังไม่รู้ แผลงที่ฉันตั้งไว้คงโดนโยนทิ้งไปนานแล้วละ”

ตอนนั้นหลินลู่เซียวสวมชุดสีดำสนิท เรียบง่ายสะอาดสะอ้าน สะพายเป้เดินป่า เขาคิดว่าเรื่องนี้ น่าสนใจดี เลยยืนฟังกำแพงพูดคุยกับชายคนนั้นอย่างเนือกสนุก

“คุณรู้ได้ยังไง”

“ฉันบอกนายไปแล้วฉันจะได้อะไร”

หลินลู่เซียวก็มึนศีรษะแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ แต่สุดท้ายหมอดูตาบอดหลิก็พูดออกมา

“ลม ฝึเท้า ลมหายใจของนายต่างจากเด็กสามคนนั้น ลมหายใจของนายสม่ำเสมอ ฝึเท้าหนักแน่น ของเจ้าตำหลิวนั้นนะ หอบหายใจมากไป แถมยังกลืนตัวแรง”

ถึงแม้หมอดูจะพูดเรื่องพวกนี้ออกมาก็ทำได้แค่รับฟัง เอาไปเล่าต่อไม่ได้

หลินลู่เซียวพยักหน้าไม่พูดอะไร หมอดูตาบอดหลิพูดต่อ “ก่อนที่จะตำหลิจะไปเขามาหาฉัน มาถามฉันว่าประโยชน์นั้นหมายความว่ายังไง”

หลินลู่เซียวยืนกอดดอกฟิงเบ้เดินเขาเข้ากับผนัง งอขาข้างหนึ่งแล้วยกริมฝีปากขึ้นเล็กน้อย “เขาน่ะซี้ซลาด ประโยคนั้นที่คุณพูดทำซะเขาตกใจมากเลยละ”

“นายไม่ยากฟังประโยชน์นั้นของตัวเองจริงๆ เหรอ”

หลินลู่เซียวมองเขา “คุณว่ามาสิ”

หมอดูตาบอดหลิไม่ได้พูดอะไรมาก พูดไปพูดมาก็มีแค่ข้อความนั้น

“นายเป็นเด็กกล้าหาญ กระทบความสำเร็จ ความเข้มแข็งในตัวนาย จะส่งเสริมให้อนาคตกายหน้าได้เป็นวีรบุรุษแน่นอน

“แต่ว่าตั้งแต่โบราณกาลวีรบุรุษล้วนพ่ายแพ้แก่หญิงงาม”

หลินลู่เซียว “พูดจบแล้วเหอครับ”

“นายจำคำพูดของฉันเอาไว้ให้ดี! มันไม่เป็นภัยกับนายแน่นอน!”

หลินลูเซียวยืนตัวตรง เก็บสีหน้าทะเล้นนึกสับสนนั้นกลับไป ริมฝีปากไม่เผยให้เห็นรอยยิ้มอีก น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำ “ในเมื่อคุณดูแม่นขนาดนี้รู้หรือเปล่าว่าทำไมพ่อแม่ของผมหย่ากัน”

หมอดูตาบอดหลีไม่พูด

ตอนนั้นคงเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายของพวกเขา เมื่อหลินลูเซียวกลับไปแถวนั้นอีกครั้งก็ได้ยินว่าหมอดูตาบอดหลีไม่อยู่แล้ว ไม่มีใครรู้ด้วยว่าเขาไปที่ไหน

กลางดึก เข็มนาฬิกาชี้ไปที่เวลาห้าทุ่มกว่า

ตำรวจปรายตามองหลินลูเซียวที่อยู่บนโซฟา ส่งสายตาให้ขุนหมิงหยางกับเลิ่นมู่ แล้วค่อยหันไปถามความเห็นหลินลูเซียวอย่างสองจิตสองใจว่า “ถ้านั่นคือนั่นพ่อแม่แน่นอนแล้วกัน”

หลินลูเซียวคาบหูหรี พยักหน้าให้เบาๆ

ตำรวจลากอีกสองคนให้ลุกขึ้น แล้วบอกลาหนานชูด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม “พี่สะใภ้! วันนี้ดีใจมากเลยที่ได้รู้จัก ถ้าว่างก็มาเยี่ยมบ่อยๆ นะ พวกเราแลกเปลี่ยนกันหน่อยดีไหม”

พูดพลางล้วงโทรศัพท์ออกมา แตะกลับโดนหลินลูเซียวปิดมือออก “รีบไปได้แล้ว”

ตำรวจยิ้มแหย “ครับผม ไปแล้วครับ ไปแล้ว”

สภาพภายในห้องเมื่อทั้งหมดจากไปนั้นสกปรกและเหว่ ทั้งกระป๋องทั้งขวดวางสะเปะสะปะไปทั่ว แคมยังมีก้นบุหรี่หล่นอยู่เต็มพื้น หลินลูเซียวไปส่งพวกตำรวจกลับเข้ามาก็ยืนกอดอกฟังผนังตรงประตูแล้วบอก “เดี๋ยวฉันไปส่งเธอกลับบ้าน”

หนานชูเอ่ยขึ้นอย่างหวัดโตโดยไม่แม้แต่กะพริบตาว่า “หรือว่าให้ฉันนอนที่นั่นดีคะ พี่จะได้ไม่ต้องไปส่งฉันด้วย เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าฉันกลับไปเอง”

ตอนนั้นห้องฟ้ามืดมากแล้ว ไฟที่ห้องรับแขกก็ไม่ได้เปิด มีแต่ไฟตรงหน้าประตูที่ยังสว่างอยู่ ไฟสีเหลืองนวลส่องแสงอบอุ่น หลินลูเซียวยืนฟังผนัง มองแล้วรู้สึกเหมือนกับตัวเขาซบด้วยทองไปครึ่งหนึ่ง ภายหลัง

หนานชูยังคิดถึงปฏิกิริยาตอบสนองของเขาในคืนนั้นอยู่บ่อย ๆ

ตอนนั้นหลินลู่เชียวแลบลิ้นเลียริมฝีปาก แล้วก้มหน้าหัวเราะออกมาเบา ๆ

หนานชูคิดว่าเขาล่อมากจริง ๆ ไม่ได้ล่อแบบปกติทั่วไป แต่ความล่อแบบนั้นให้ความรู้สึกเป็นลูกผู้ชายมากเหลือเกิน

“ไปกันเถอะ” เขายืนอยู่สักพักแล้วพูดขึ้น หลินลู่เชียวหยิบกุญแจรถอีกมือหนึ่งก็โยนเลื้อยคลมสีดำให้เธอ เลื้อยตัวนั้นสะอาดสะอ้านราวกับว่าเพิ่งหยิบออกมาจากตู้ หนานชูสังเกตอย่างละเอียด เลื้อยคลมตัวนี้น่าจะเป็นเลื้อยสำหรับใส่ในฤดูใบไม้ผลิของเขา

“ใช้คลุมไปก่อน”

หนานชูคลุมเลื้อยเรียบร้อยก็ก้มลงมองตัวเองในชุดกระโปรงสีดำ คำนวณคอลลีกับเลื้อยคลมล่าลงสีดำของผู้ชาย เลื้อยตัวหลวมโคร่งปิดน่องของเธอไว้ได้พอดี ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นผู้หญิงที่ได้รับการปกป้องจากผู้ชายอย่างบอกไม่ถูก หนานชูมองตัวเองจนเพลิน

“สวยไหม” เธอถามหลินลู่เชียว

หลินลู่เชียวเปิดประตुरถ หันมองเธอแวบหนึ่งแล้วเบนสายตาออกมุดตัวเข้าไปในรถอย่างรวดเร็ว “จุดประสงค์ของการใส่เลื้อยคือความสวยหรือไง”

หนานชูเดินอ้อมผ่านหน้ารถไปเปิดประตูที่นั่งข้างคนขับ มุดตัวเข้าไปนั่ง “ถ้าไม่สวย ฉันสู้ไม่ไหวดีกว่า”

“...”

“ฉันไม่ใส่เลื้อยผ้าสวยกว่าอีกนะ”

“...”

หลินลู่เชียวคร้านจะสนใจเธอ “เธอพักอยู่ที่ไหน”

“ชิงสุย”

เวลาหลินลู่เชียวขับรถเขาเงียบมาก ไม่ค่อยพูดเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิดระหว่างรอสัญญาณไฟขอบจับพวงมาลัยไว้ด้วยมือข้างเดียว ส่วนอีกมือหนึ่งก็ยกขึ้นเท้าขอบหน้าต่างรถดูวิวด้านนอก

ไม่นานนักรถก็มาจอดที่ใต้ตึก ก่อนหน้านั้นจะลงเธอถอดเสื้อคลุมคืนให้เขา หลินหลู่เชียวรีบไปแล้วโยนไว้ที่เบาะหลัง นั่งรอให้เธอลงจากรถ

หนานชู่ยืนอยู่ด้านนอก เอนตัวพาดขอบหน้าต่างแล้วพูดกับเขาว่า “อาทิตย์หน้าเรากินข้าวกันนะ เดี่ยวฉันไปหาพี่เอง หรือไม่ว่าพี่ทิ้งเบอร์ไว้ให้ฉันหน่อยสิ”

เพียงแค่เธอก็มัวตัวลงมาก็มีอะไรให้ดูมากพอแล้ว แม้ไม่ได้เปิดให้เห็นทั้งหมด แต่ความรู้สึกที่เหมือนจะไขว่แต่ก็ไม่ได้ไขว่ นั่นช่างเย้ายวนเหลือเกิน

หลินหลู่เชียวนั่งฟังเบาะอยู่ในรถ มือข้างหนึ่งวางอยู่บนขอบหน้าต่าง มองอีกฝ่ายอย่างสบายใจ เวลาเขาเงยไม่พูดอะไรนั้น ใบหน้าเย็นชา เครื่องขี้นมทำให้ยากจะคาดเดาได้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ผ่านไปชั่วครู่เขาก็หยิบบุหรี่ออกมาจากที่เก็บของตรงกลางรถ จุดไฟเสร็จก็โยนไฟแช็กกลับเข้าไป เอ่ยถามเธอเสียงเรียบเฉยว่า “เธอว่างมากหรือ เอาแต่มายุ่งกับฉันแบบนี้ ต้องการอะไรล่ะ”

แต่ถึงเขาจะเป็นแบบนี้ก็ยังทำอะไรหนานชู่ไม่ได้

คำคืนอันตึกดิน บรรยากาศรอบข้างเงียบสงบ แววดาของหญิงสาวตรงหน้ากลับระยิบระยับ ส่องสว่างยิ่งกว่าแสงจันทร์ เธอถามเขากลับว่า “แล้วพี่คิดว่าพี่มีอะไรที่ฉันต้องการล่ะ”

หลินหลู่เชียวยิ้มเย็นชา สูดบุหรี่ไปได้ครึ่งคำก็พนควันออกมา เขายื่นมือออกไปนอกหน้าต่าง หรีดตาลงตี๋มด้ากับควันบุหรื้นั้น แล้วตอบประชิดว่า “ก็นั่นสินะ เธออยากได้อะไรก็ต้องได้อยู่แล้ว ตอนนั้นที่เอาเงินให้ฉันก็เดินจากไปอย่างสง่างามดีไม่ใช่หรือ”

“พี่ใช้เงินนั้นไปแล้วหรือ”

“ใช้หมดไปตั้งนานแล้ว”

“ใช้ไปกับอะไรบ้าง”

ที่จริงตอนที่หนานชู่ให้เงินเขาตอนนั้น เขาก็ไม่ชอบใจสักเท่าไร บวกกับท่าทางอะอะไรทำอะไรโดยไม่มีเหตุผลของเธอด้วย พอพูดถึงขึ้นมาก็โมโห เดิมทีเขาอยากจะทิ้งเงินก้อนนั้นไปด้วยซ้ำ แต่ในฐานะที่เขา

เป็นชายชาติทหาร จะทิ้งท่านهما³ลงได้อย่างไร เมื่อเดินออกมาสองก้าว ก็รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมสักเท่าไรจึงเดินกลับไปเก็บคืนมา วันรุ่งขึ้นก็ไปหาต้าหลิว บอกให้ช่วยติดต่อและบริจาคเงินทั้งหมดให้สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า

ไม่ว่าอย่างไรจะเก็บเงินก้อนนั้นเอาไว้ไม่ได้

“เธอสนด้วยเหรอ” หลินลู่เซียวถาม แล้วพูดต่ออย่างตรงไปตรงมาว่า “วันหลังเธอไม่ต้องมาหาฉันแล้ว เรื่องเมื่อครั้งนั้น ไม่ว่าจะเปลี่ยนเป็นใครคนไหนฉันก็ดูแลอยู่ดี ยังไงซะฉันก็พักอยู่ที่หน่วย บ้านก็ปล่อยว่างไว้แบบนั้นอยู่แล้ว ปล่อยเช่ายังได้เงินมาใช้อีกตั้งหนึ่งก้อน”

หนานซุ่ยมองอีกฝ่ายเย็บๆ กลอกตาไปมา “แต่ระหว่างนั้นพี่กลับมาที่บ้านตั้งสามรอบนะ”

หลินลู่เซียวส่ายตา “ตอนนั้นฉันไม่ชิน ลืมไปว่ายังมีคนอื่นอยู่ที่บ้าน”

“ครั้งแรกพี่ลืม ครั้งที่สองพี่ก็ลืมมันเธอ แล้วครั้งที่สามล่ะ”

“...เหอะ เธอคงไม่คิดหรอกนะว่าฉันจะคิดอะไรกับเด็กน้อยที่ยังไม่ได้มันนะ”

หนานซุ่ยยกไหล่ ทำหน้าว่าจะไปรู้ได้ไงว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่

“...” ค่อยต่อไปไม่ได้แล้ว หลังเย็บกันไปสักพัก หลินลู่เซียวตัดสินใจไม่คุยต่อให้มากความ จึงเอ่ยไล่เธอให้ขึ้นไป “นี่มันก็โหม่งก็ยามแล้ว รีบขึ้นไปซะ”

“แล้วเรื่องกินข้าวด้วยกันอาทิตย์หน้าล่ะ” หนานซุ่ยยังไม่ลืมเรื่องนี้

หลินลู่เซียวจ้องมองอีกฝ่าย ค้นพบว่าหญิงสาวคนนี้จะเอาให้ได้เลยตอบส่งๆว่า “ไม่รู้ว่ามีวันหยุดไหม ถึงตอนนั้นค่อยว่ากัน”

หนานซุ่ยทำราวกับว่าถ้าไม่ได้คำตอบจากเขาก็จะไม่ยอมขึ้นไป หลินลู่เซียวหมดคิว แล้วตอบอย่างจริงจังว่า “ก็ได้ๆๆ”

“เอาโทรศัพท์พี่มา” หนานซุ่ยยื่นมือออกไป

³ ปรธานาธิบดีเหมาเจ๋อตงแห่งประเทศจีน ซึ่งบรรณบัตรจีนทุกใบจะมีรูปของท่านอยู่

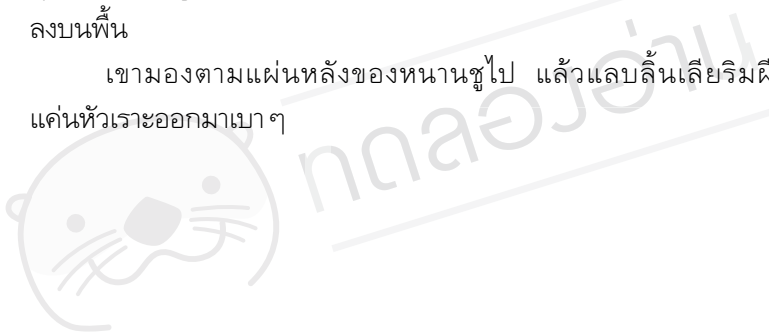
“พอได้แล้วมั้ง”

“ถ้าพี่หนีไปเหมือนครั้งก่อนอีก ฉันจะไปหาพี่ที่ไหนล่ะ”

หลินลู่เซียวมองเธอแวบหนึ่ง หยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า
กางเกงแล้วโยนให้ นานซูรับไว้ได้อย่างแม่นยำ จากนั้นรีบกดโทร.เข้า
เครื่องตัวเอง เมื่อมั่นใจว่าโทร.ติดแล้วถึงโยนคืนให้เขา ก่อนจะยิ้มแล้ว
ยกมือขึ้นโบกลาเขาอย่างพึงพอใจ พร้อมทั้งเอ่ยเสียงเบาว่า “ผู้กองหลิน
ฝันดีนะค่ะ!”

หลินลู่เซียวเอนตัวพิงพนักเบาะ มือหนึ่งจับพวงมาลัยเอาไว้ ส่วน
อีกมือหนึ่งคืบบุหรีพาดแขนออกนอกหน้าต่าง บุหรีที่ไม่ทันได้สูบไหม้
หายไปเกือบครึ่งมวน ควันยังคงลอยขึ้นอยู่เรื่อยๆ แต่เมื่อลมพัดเข้ามา
บุหรีที่เหลืออยู่นั้นก็โดนพัดจนดับไปกลายเป็นเศษซากเขม่าควันร่วงหล่น
ลงบนพื้น

เขามองตามแผ่นหลังของนานซูไป แล้วแลบลิ้นเลียริมฝีปาก
แค้นหัวเราะออกมาเบาๆ

บทที่

3

หนานชูทิวกระเป๋าดิ้นขึ้นตึก ในขณะที่ชีกู่กำลังโดน
เส้นกวางจงสั่งสอนอยู่

เส้นกวางจงยกสองมือขึ้นทำเอว ก่นด่าจนน้ำลายแตกฟอง ส่วนชีกู่
ยืนหวาดกลัวหัวทอคอยู่ตรงหน้า

“ดึกตื่นป่านนี้ยังปล่อยให้เขาออกไปได้อีก! ฉันเตือนเธอแล้วไม่ใช่
หรือไงให้จับตามองดูเขาเอาไว้ให้ตึน่ะ! เขาบอกจะไปก็ปล่อยเขาไปเหียนะ
ถ้าเขาออกไปก่อเรื่องอะไรเข้าใครจะรับผิดชอบ หรือถ้าประธานหานถามถึง
เรื่องนี้ขึ้นมา เธอจะอธิบายว่ายังไง ฉันบอกเธอแล้วไงว่าหนานชูเป็น
โรคประสาท นี่ถ้าไปอาละวาดอยู่กลางถนนแล้วโดนตำรวจจับ พรุ่งนี้เธอ
จะเป็นคนไปถ่ายแฟชันนิตยสารแทนเขาเหอะ!”

ชีกู่ก้มศีรษะ “หมอบอกว่าเขาเป็นแค่โรคซึมเศร้าระยะเริ่มต้นเท่านั้น
ไม่ได้...เป็นโรคประสาทสักหน่อยนี่คะ”

เส้นกวางจงรู้อยู่แล้ว แต่ยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห ใช้นิ้วจิ้มศีรษะต่อว่าชีกู่
ไม่หยุด “เธอมีสมองไว้ประดับเฉยๆ หรือไงชะ! ทำไมฉันถึงได้รู้สึกว่
ความละเอียดรอบคอบของสมองเธอนั้นน้อยกว่าหน้าตาของเธออีก! เธอรู้
หรือเปล่าว่าเมื่อก่อนเขา...”

“เส้นจิ้งปิง...”

นั่นเป็นชื่อเดิมก่อนที่จะเส้นกวางจงจะเข้าวงการ หลังจากที่ย้ายไปแล้ว

ก็ไม่มีใครเรียกเขาด้วยชื่อนี้อีก มีแต่ตอนหนานซูโมโหเท่านั้นถึงจะเรียกเป็นอย่างที่เคย เมื่อหันไปมองก็เห็นผู้หญิงสีหน้าเย็นชาท่าทางเขี้ยววนเข็ญคนนั้น สองมือถือดอก คล้องกระเป๋ไว้บนแขนยืนฟังประตูอยู่

เขากำลังโมโหอาละวาด แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินทอดน่องเข้ามา เอบางร่างเล็กนั้นช่างดึงดูดสายตาจริง ๆ

ไม่ว่าอย่างไรเส้นกวางจงก็เป็นผู้ชาย เขามองตาข้าง ทำเป็นปิดปากกระแอมไอ จากนั้นพูดอย่างดุตันว่า “ตึกดินป่านี่เธอใส่ชุดแบบนี้ไปที่ไหนมาซะ!”

หนานซูเดินเข้าไป โยนกระเป๋าลงบนโซฟา เดินผ่านหน้าต่างไปนั่งอยู่หน้าบานกระจก พูดกับเส้นกวางจงที่สะท้อนอยู่ในกระจกว่า “ก็หิวนะสิออกไปหาอะไรกินไม่ได้หรือไง”

หนานซูมีนิสัยเสียอย่างหนึ่ง เธอชอบส่องกระจกมาก แม้ในห้องรับแขกก็มีกระจกสองบาน ทั้งกระจกแต่งหน้าและกระจกเต็มตัว กระจกสองบานนี้เธอสั่งทำขึ้นมาเป็นพิเศษ ทำให้ขนาดวางลงได้เหมาะสมพอดี

หญิงสาวในบานกระจกนั้นค่อย ๆ เช็ดเครื่องสำอางออกจากใบหน้า เมื่อเส้นกวางจงเห็นเธอไม่รู้ร้อนรู้หนาวก็โมโหหัวพัดหัวเหวี่ยงขึ้นมา “ประธานหานบอกเธอแล้วไงว่าช่วงนี้ให้ซ้อมอ่านบทละครเยอะ ๆ หน่อย เธอนี่พอวางก็ออกไปข้างนอกอยู่ได้ รีบเก็บของแล้วรีบเข้านอนได้แล้ว พรุ่งนี้ประธานหานจะบินไปอิตาลีกับพวกเรานะด้วย!”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น รถของหานเป่ย์เหยาจอดรออยู่ใต้ตึกแต่เข้า

เมื่อประตูรถเปิดออกก็เห็นคุณชายคนหนึ่งใส่แว่นกันแดด นั่งเอนหลังพิงเบาะเล่นวีแชทอยู่ตามคาด เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เขาก็หันมอง กดแว่นกันแดดลงต่ำเล็กน้อย แล้วจ้องมองหญิงสาวสองคนที่ยืนอยู่ด้านนอกรถ

นี่เป็นครั้งที่สองที่ซีกุได้พบหานเป่ย์เหยา ครั้งแรกคือตอนสัมภาษณ์ตอนนั้นหานเป่ย์เหยานั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ประธาน สั่งให้เธอลองแสดงวิธีการลากกระเป๋าดูทางสองใบด้วยมือเดียวให้เขาดู เมื่อเธอแสดงเสร็จ

นิ้วเรียวยาวของเขาก็จีมาที่เธอ “คนนี่แหละ”

จากนั้นเขาก็โบกมือ สั่งเธอว่าวันรุ่งขึ้นเริ่มงานได้ทันที
หนานซุถอดแว่นกันแดดออก แล้วก้มตัวขึ้นไปนั่งบนรถ
หนานเปี่ยเหยาพูดทักทาย “สวยอีกแล้วนะ”
“ใช่ว่าจะไม่เคยเห็นนี่”

“...” หนานเปี่ยเหยาหันข้างทันที อดปราชญ์ไม่ได้ว่า “ใครที่ไหนเขาคู่กับเจ้านายแบบนี้กันซะ”

ซีกุ้เก็บกระเป๋าเดินทางเสร็จเตรียมจะขึ้นรถ หนานเปี่ยเหยา มองเธอทางหางตา คิดอยู่นานแต่ก็คิดไม่ออกว่าผู้หญิงคนนี้จะชื่ออะไร สุดท้ายก็ยอมแพ้ ซีกุ้ก้มศีรษะแล้วรีบขึ้นไปนั่งลงข้างๆ หนานซุ

หนานเปี่ยเหยาเรียนจบด้านออกแบบ เขาลงทุนให้เบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังหลายเบรนด์ รวมถึงเบรนด์ที่หนานซุจะไปถ่ายแบบที่อิตาลีครั้งนี้ด้วย เกือบครึ่งก็เป็นเพราะคอนเนกชันของหนานเปี่ยเหยาทั้งนั้น แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าหนานซุเป็นนางแบบที่สมบูรณ์แบบขึ้นกล้องมาก ถ่ายทอดสีหน้าและอารมณ์ได้เป็นอย่างดี แม้แต่เจสสิก้า ช่างภาพสุดเขี้ยวจอมเจ้ากี้เจ้าการที่เอาแต่ตำหนิแบบว่าหน้าใหญ่บ้าง ถ่ายไม่ขึ้นกล้องบ้าง หรือไม่กี่หุ่นไม่ดี ไม่มีอินเนอร์บ้างคนนั้น ยังยอมรับว่าหนานซุเป็นคนเก่งหัวไว แค่นี้ก็ดีแล้ว ก็รู้แล้วว่าเธอต้องการแบบไหน อีกอย่างผลงานที่ออกมายังสมบูรณ์แบบมาก ตรงตามที่ต้องการเลยทีเดียว

มีหน้าซ้ำหนานซุยังเอาอยู่ทุกสไตล์ เวลาเซ็กซี่แววดาคู่กันยั่ววน ยิ่งกว่าแมว เวลาร่ารักก็อ่อนโยนไร้เดียงสา ยิ่งกว่ากระต่ายขาวตัวน้อย เก่งกว่านางแบบที่บริษัทเคยเรียกใช้เมื่อก่อนหลายเท่าตัว เวลางานแบบคนนั้นถ่ายแบบมีแค่สีหน้าเดียว พอบอกให้เธอส่งสายตามาหน่อย ทำทางที่ทำออกมาก็แปลกและเหยาเกมมาก จนทำให้ผู้ช่วยที่ถือแผ่นสะท้อนแสงอยากเอาแผ่นนั้นตีเธอเดี๋ยวนั้นเลย

วันนี้เจสสิก้าส่งรูปตัวอย่างมาให้เธอดู เป็นรูปบิกินีเซตใหม่ที่ถ่ายริมชายหาดเมื่อวันก่อน ด้านนอกคลุมด้วยเสื้อเซตสีขาวบางๆ เส้นผมกับลำตัวเปียกทั้งหมด ให้ความรู้สึกเหมือนเพิ่งขึ้นจากน้ำ หน้าม้าเปียกปรก

บังใบหน้าเล็กน้อย เลื้อยเซ็ดชุ่มน้ำจนแนบเนื้อเห็นทรวดทรงชัดเจน ส่วนช่วงล่างเผยให้เห็นสองขาเรียวยาว หาดทรายสีทองอร่ามกับหญิงสาวที่อยู่ใต้แสงแดดคนนั้นยิ้มยั่วชวน แววดาเปล่งประกายระยิบระยับ

หนานชูดูแล้วก็รู้สึกว่ามันเลวเลยจริงๆ จึงส่งภาพนั้นต่อให้หลินลู่เซียว

ตอนที่หลินลู่เซียวเห็นรูปภาพนั้นก็พาเข้าไปสามวันให้หลังหลังจากที่เธอส่งมาแล้ว วันนั้นเขาออกเวอร์พอดี เพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองแล้วขับรถกลับบ้าน ในระหว่างที่รอสัญญาณไฟ เขาก็หยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกง พอเปิดเครื่องก็เห็นข้อความภาพดังขึ้นมา

ความรู้สึกแรกของเขาตอนนั้น คิดว่าโทรศัพท์มือถือติดไวรัส ทำไม่ถึงมีโฆษณาภาพโป๊ส่งมาได้ แต่เมื่อสังเกตดีๆ ก็พบว่าหญิงสาวในรูปนั้นหน้าคุ้นๆ

พอเขารู้ว่าเป็นใครก็เอนกายพิงเบาะลงไป เท้าแขนไว้ที่ขอบหน้าต่างรถ แล้วกุมขมับ รู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก จนพลาดไฟจราจรตรงหน้า สุดท้ายโดนรถคันข้างหลังบีบแตรไล่ เขาจึงโยนโทรศัพท์มือถือลงแล้วขับรถออกไป

นอกจากภาพนั้นแล้ว ไม่ต้องพูดถึงหนังสือลับดาห์ให้หลัง แม้จะผ่านไปหนึ่งเดือนแล้วหนานชูก็ยังไม่ได้เอ่ยปากชวนเขาไปกินข้าวเลย

ตกตึกหลินลู่เซียวโทร.หาต้าหลิวถามว่าเขาอยู่ไหน ต้าหลิวกำลังกินข้าวอยู่กับพวกเล่นมู่ ปากเคี้ยวลูกชิ้นตุ๋นๆ พลังพูดตอบเขาเสียงอู้อี้ “โห แปลกมาก ลูกพี่เซียวอุตส่าห์โทร.มาหาเองแบบนี้! ฉันกำลังกินข้าวกับเฮียมู่แล้วก็พวกเพื่อนๆ อยู่ นายจะมาไหม”

หลินลู่เซียวถือสายคางไว้ แค้นหัวเราะหิๆ แล้วถามสถานที่จากอีกฝ่าย เมื่อไปถึง ต้าหลิวก็เข้ามาทักทายเป็นคนแรกพลังดิงเก้อ้อด้านข้างออกมา “หายากแฮะ วันนี้หยุดเธอ”

หลินลู่เซียวกวาดสายตามองหนึ่งรอบ นอกจากใบหน้าอันคุ้นเคยพวกนั้นแล้ว คนที่เหลือก็รู้จักเกือบทั้งหมด เขาเดินล้วงกระเป๋าเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ตัวเดียวที่ว่างอยู่ ซึ่งเป็นตำแหน่งเจ้าภาพพอดี ต้าหลิวรู้ว่าเขาจะมาเลยสั่งให้เว้นที่นั่งตรงนั้นเอาไว้ให้เป็นพิเศษ

เล่นมู่สูบบุหรี่เอ่ยถามเขา “อารมณ์ไม่ดีหรือไง”

หลินลู่เซียวเหลือบมองเขา ในบรรดาพวกพ้องทั้งสี่คน ต้าหลิวเป็นพวกดั่งต้นมะทะลุ ชุนหมิงหยางเป็นพวกเรียบง่ายไม่คิดอะไรมาก มีเพียงเลิ่นมู่คนเดียวที่นิสัยใกล้เคียงกับตนมากที่สุด อย่างน้อยคลั่นสมองยังอยู่ในระดับเดียวกัน อารมณ์ดีไม่ตีเมื่อไหร่ แค่มองก็รู้แล้ว

หลินลู่เซียวถือขวดเบียร์เอาไว้ด้วยมือข้างเดียว นิ้วโป้งออกแรงกดลงบนฝา แล้วเอापากขวดเข้าไปเกยขอบโต๊ะ ออกแรงเล็กน้อยฝาชุดก็เปิดออก จากนั้นรินลงแก้วให้ตัวเอง แหงนหน้ากระดกหมดรวดเดียว เข้มปากเล็กน้อย แล้วตอบว่า “ก็สบายดี”

ในที่นี้มีบางคนเพิ่งเคยเจอหลินลู่เซียวครั้งแรก แต่ที่ผ่านมادت้าหลิวเคยพูดถึงไว้แล้ว ทุกคนต่างเคารพนับถือเขา ขอชนแก้วด้วยไม่หยุด หลินลู่เซียวในสภาพว่านอนสอนง่ายแบบนี้ไม่ค่อยมีให้เหินนัก ใครเข้ามาขอชนแก้วก็ไม่ปฏิเสธที่จะดื่มจนหมดแก้วเลยสักครั้ง

หลินลู่เซียวมีความคิดแบบผู้ชายเป็นใหญ่มาตั้งแต่เด็ก ทำให้เวลามีเรื่องอะไรมักเก็บงำเอาไว้คนเดียว ไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้าเท่าไร ถึงแม้จะอารมณ์ไม่ดีก็ยักยิบหรือคุยหยอกเล่นกับเพื่อนได้อย่างสบายอารมณ์ ขนาดเลิ่นมู่เป็นเพื่อนกับเขามาตั้งหลายปี แต่เหมือนยังไม่เคยเห็นเขาร้องไห้เลย จิตใจเขาเข้มแข็งหนักแน่นมาก

ตอนเด็กๆ พวกเขาดื้อกันทุกคน ก่อเรื่องวุ่นวายในหมู่ที่ไม่เว้นวัน ทุกครั้งที่โดนตี ต้าหลิวกับชุนหมิงหยางร้องไห้ไววาย ขอร้องอ้อนนอนพ่อแม่ตลอด มีแต่หลินลู่เซียวคนเดียวเท่านั้นที่ต่อให้โดนพ่อตีจนซีโครงหักก็ยังไม่ส่งเสียงร้องสักแอะ

เขาอดทนกว่าคนอื่นมาก

เลิ่นมู่เอนพิงเบาะเก้าอี้ ลูกประคำไข่มุกในมือสะท้อนแสงวาววับ นั่งกอดอกมองหลินลู่เซียวแล้วพูดว่า “นายเกลียดบรรยากาศแบบนี้ที่สุดเลยไม่ใช่หรอ ฉันจำได้ว่าครั้งก่อนตอนที่นายมา ครั้งนั้นพ่อนายผิมนัด วันนี้พ่อนายผิมนัดอีกแล้วหรือไม๊”

วันที่เขาเรียนจบชั้นมัธยมหก สอบติดโรงเรียนทหารได้รับใบตอบรับจากสถาบัน เป็นเวลาที่เขาเห็นพ่อกับแม่เพิ่งกลับมาจากไปยื่นใบหย่าที่

สำนักงานกิจการพลเรือนพอดี้ เลขาฯจอตรถที่ทางเข้าหุ่่ง จากนั้นแม่ก็เดินลงมาด้วยใบหน้าที่เบ้าตาแดงก่ำ

ตกเย็นแม่เก็บของแล้วพาหลินฉีออกไป ก่อนไปเธอยังพูดกับหลินลู่เซียวว่า “ต่อไปลูกอยู่กับพ่อนะ มีเรื่องอะไรก็โทร.หาแม่ได้เสมอ” พูดจบก็ลากตัวหลินฉีออกไป ตอนนั้นหลินฉีร้องไห้โวยวายเสียงดัง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อยากแยกกับเขา

เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่เขาสัมผัสได้ว่าตัวเองไร้ที่พึ่ง

กลางดึกวันรุ่งขึ้น หลินชิงหยวนกลับมาจากที่ทำงาน ภายในบ้านโลงหายไปกว่าครึ่ง เขาถือกระเป๋าทำงานหยุดยืนที่หน้าประตูชั่วคราว มองเห็นลูกชายคนโตนั่งก้มหน้าอยู่ตรงบันไดบ้าน เขาขมวดคิ้ว แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ทำเพียงแค่ออดเสื้อออกแล้วเดินเข้าห้องหนังสือไป

หลังจากนั้นหลินลู่เซียวก็เข้าเรียนที่โรงเรียนทหาร ตลอดสี่ปีนั้นไม่เคยกลับบ้านเลยสักวัน พอจบการศึกษาเขาก็ย้ายไปอยู่ในหน่วยดับเพลิงพิเศษทันที และนอนพักใช้ชีวิตอยู่ที่หน่วยตลอด ความสัมพันธ์พ่อลูกของพวกเขาสองคนไม่หือหาว จนกระทั่งวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว เลขาฯของหลินชิงหยวนโทร.มาบอกว่าพ่อเขาจะนัดกินข้าว

พอเขาเปลี่ยนชุดทหารกำลังจะไปตามนัด หลินชิงหยวนก็ต้องเดินทางไปดูงานต่างประเทศกะทันหัน เลขาฯของหลินชิงหยวนยื่นกุญแจรถให้ บอกเขาว่า “นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่ผู้บัญชาการซื้อให้นายเมื่อตอนที่สอบเข้าโรงเรียนทหารได้นะ ถ้าไม่ให้ตอนนี้ก็คงเปล่าประโยชน์แยะ”

มันไม่ได้เป็นรถดีมียี่ห้ออะไร ให้เป็นน้ำใจก็เท่านั้น

นอกจากขับรถคันนั้นกลับบ้านเอาไปจอดทิ้งไว้ในลานจอดรถแล้ว เขาก็ไม่ได้แตะต้องมันอีกเลยจนถึงตอนนี้ ส่วนรถที่ขับอยู่ทุกวันนี้เป็นคันที่เขาสั่งให้ตำหิวประกอบให้ที่ร้านซ่อมรถยนต์ นอกจากพวกเล่นมูแล้วก็ไม่มีการู้เรื่องนี้

เสิ่นมู่ “ถ้าไม่ใช่พ่อนาย จั๊นก็เป็นเพราะผู้หญิงสินะ คงไม่ได้โดนผู้หญิงทิ้งมาหรอกใช่ไหม”

หลินลู่เซียว “ไร้สาระ”

“...” หลินหลู่เซียวหยิบบุหรืคาบไว้ในปาก เอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ความหาไฟแช็กในกระเป๋าทางเกงพลางขมวดคิ้วแล้วตอบว่า “แค่อารมณ์ไม่ดีนะ”

“มีใจให้เธอแล้วสินะ”

หลินหลู่เซียวกำลังจะจุดไฟ เมื่อได้ยินประโยคนั้นก็ชะงัก หันมองเส้นผมด้วยแวตตามืดมน แล้วหันข้างจุดไฟแช็ก สูดลมเข้าไป โยนไฟแช็กลงบนโต๊ะ พุดน้ำเสียงเยาะเย้ยว่า “มีจมีใจบ้าอะไร โสหัวไปเลย ก็แค่เด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น”

เส้นผมสายศีรษะเอือมระอา “แต่หุ่นนั้นไม่เด็กเลยนะ”

หลินหลู่เซียวมองตาขวาง

เมื่อเสียงเงียบลง เสียงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทางเกงของหลินหลู่เซียวก็ดังขึ้น เขาล้วงออกมา หน้าจอแสดงว่ามีข้อความเข้า

[+86135XXXX2345 ผู้กองคะ พรุ่งนี้กินข้าวกันไหม]

หลินหลู่เซียวแค้นหัวเราะ คาบบุหรืเอาไว้ในปาก

...ไม่ว่า

หลินหลู่เซียวตอบข้อความนั้นเสร็จก็คว้าหน้าจอมือถือลงบนโต๊ะ หยิบแก้วด้านข้างขึ้นกระดกเบียร์ลงคอไปอีกหนึ่ง เส้นผมเหลือบมอง หัวเราะเยาะ แล้วรินเบียร์ให้ตัวเองครึ่งแก้ว ชนกับแก้วของหลินหลู่เซียวเบาๆ แหงนหน้ากระดกลงคอจนหมดแล้วออกความเห็น “แต่ฉันรู้สึกว่ามันแปลกไปนะ”

หลินหลู่เซียวเอนหลังพิงเบาะเก้าอี้ เคาะนิ้วลงบนโต๊ะ ก่อนก้มหน้าหัวเราะ “เปล่าสักหน่อย”

หลินหลู่เซียวมีนิสัยอย่างหนึ่ง คือเวลาไม่ชอบใจมักจะวางมือไว้บนโต๊ะ แล้วเริ่มกระดกนิ้วเคาะโดยไม่รู้ตัว

เส้นผมจ้องมือเขาอยู่พักใหญ่ ที่จริงมันก็ไม่มီးอะไรต่างจากเดิมหรอก หลินหลู่เซียวยังคงเป็นหลินหลู่เซียวคนเดิม ทั้งเถรตรงทั้งเข้มแข็ง บางครั้งเขายังนั่งสูบบุหรืฟังคนอื่นเล่นมุกได้สะตือแล้วต่อมุกอีกฝ่ายได้อย่างที่ใครๆ ไม่คาดคิดด้วย

แต่เมื่อสังเกตอีกครั้ง ใบหน้านั้นกลับไม่ค่อยเหมือนเดิม แต่บอกไม่ถูกว่าแตกต่างกันตรงไหน

ในขณะที่เล่นมู่เท้าค้างสังเกตเขาอยู่นั้น หน้าจอโทรศัพท์มือถือของ หลินลู่เซียวก็สว่างขึ้น แสงไฟสะท้อนกับโต๊ะ เผยให้เห็นเป็นลำแสงเส้นเล็ก ๆ

หลินลู่เซียวคว้ามือถือขึ้นมาดู แล้วยิ้มหนึ่งที่แล้วว่าจอลงบนโต๊ะ เหมือนเดิม เงยหน้าขึ้นกระดกเบียร์ลงคอไปอีกอีก

เล่นมู่ถาม “เด็กน้อยคนนั้นหรือ”

หลินลู่เซียวยกแก้วคาปาก เหล่ตามองแล้วแค้นหัวเราะเบา ๆ “จำได้ว่า เมื่อก่อนนายไม่ได้ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นแบบนี้”

เล่นมู่ยกไหล่ ไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ “ฉันแค่เป็นห่วงสุขภาพ ร่างกายของนาย คุณนายสิ ไกลจะสามสิบแล้ว แฟนสักคนก็ยังไม่ มี บอกว่า ไม่เป็นอะไรแต่กลับมาทำท่าทางซังกะตายแบบนี้”

หลินลู่เซียวเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยแล้วถามเขากลับว่า “พูดอย่างกับว่า นายมีแฟนนั้นแหละ ความรู้สึกแบบนี้นายเข้าใจด้วยนั้นหรือ”

“...” เล่นมู่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก “ฉันพูดถึงเรื่องของนายอยู่นะ”

หลินลู่เซียวสูบบุหรี่เงิบ ๆ ไม่พูดจา เล่นมู่พูดขึ้นอีก “นายเล่าเรื่องนี้ ให้ฉันฟังคนเดียวก็พอ ส่วนตัวลืวกกับซุนหมิงหยางพวกนั้น อีคิวสองคน รวมกันยังไม่ได้ครึ่งของอีคิวนายเลยมั้ง”

หลินลู่เซียวทำหน้าไม่อยากจะเชื่อ “แล้วอีคิวนายสูงนักหรือไง นาย หลงไหลในธรรมชาติแล้วอีคิวสูงหรือ”

เล่นมู่ไม่กล้าบอกว่าตัวเองอีคิวสูง แต่อย่างน้อยก็ฟังพาได้มากกว่า ตัวลืวกกับซุนหมิงหยางก็แล้วกัน

“เธอส่งข้อความมาว่าอะไร หืม”

หลินลู่เซียววางแก้วลง สองมือกอดอกเอนพิงเบาะ แล้วพูดขึ้นอย่าง ไร้อารมณ์ว่า “ชวนฉันกินข้าวนะ”

เล่นมู่พยักหน้ารับรู้ “นายตอบตกลงไปหรือยัง”

“ฉันปฏิเสธไปแล้ว”

“...” เล่นมู่พูดขึ้นอีกครั้ง “ก็ได้ ถือว่าเล่นตัวรอดูท่าที่เธอหน่อย แล้ว เธอบอกว่าอะไรอีก”

หลินลู่เซียวก็นึกย้อนไปยังข้อความตัวลั่น ๆ นั้นแล้วหรีดตาล

“เธอตอบว่า ‘อืม’”

“...” เลื่อนมู่อึ้งเล็กน้อย เงียบไปพักใหญ่แล้วพูดขึ้นว่า “ผู้หญิงคนนี้ถ้าไม่ใช่แผนสูงยั่วอารมณ์เก่งก็ไม่ได้ใสใจ แต่ถ้าไม่ได้ใสใจจริงๆ วันนั้นก็คงไม่มาฉลองวันเกิดให้นายตอนดึกตื่นหอรอก น่าจะแผนสูงมากกว่า...”

เขาจับคางคิดวิเคราะห์พลางสังเกตหลินลู่เซียว ไม่นานก็พูดอีกว่า “นายน่าจะรู้เธอไม่ได้หอรอก ครั้งนี้สงบศึกก่อนดีกว่า”

หลินลู่เซียวหัวเราะหยันออกมาเบาๆ

“นายคิดมากไปแล้ว ฉันกับเธอเป็นไปไม่ได้หอรอก ที่ฉันปฏิเสธเธอไปไม่ได้จะรอดูท่าที แต่เพราะฉันไม่มีเวลาจริงๆ หลังจากนั้นต้องไปอบรมนอกสถานที่อีกเป็นเดือน อีกอย่างวันหยุดของเดือนนี้นั้นก็ใช้ไปหมดแล้วด้วย”

เลื่อนมู่อีปาก “อบรม ไม่มีเวลาสินะ ก็ได้ งั้นเดี๋ยวฉันช่วยพูดกับพ่อนายให้ ให้นายหยุดหนึ่งวันก่อนที่จะไปอบรม เหตุผลก็คือไปหาเมียเขาต้องรีบสั่งให้เลขาช่วยจัดกระเป๋าส่งนายไปทันทีแน่นอน”

หลินลู่เซียวยกแก้วขึ้นดื่ม ส่งสายตาเอือมระอาให้เลื่อนมู่ พูดแถมหยอกว่า “ใสหัวไปชะ”

ทางนี้ตอนที่หนานซูได้รับข้อความจากหลินลู่เซียวที่บอกว่าไม่ว่าง เธอกำลังเลื่อนดูเวებวอยู่ ถึงแม้จะปิดไม่ให้คนคอมเมนต์ แต่ก็ยังมีข้อความส่วนตัวส่งมาไม่หยุด ส่วนมากเนื้อหาพวกนั้นสรุปได้ในคำเดียวว่า...

“หนานซูออกจากวงการบันเทิงไปชะ”

ตอนหนานซูอายุสิบหกปี เธอเคยแสดงหนังกับหว่านตงหยางหนึ่งเรื่อง ตอนนั้นบปลายโปรดักชันน้อย แถมยังมีเหตุผลต่างๆ นานาจากนักลงทุนทำให้หนังฉายล่าช้าไปถึงสองปี ฝีมือการแสดงของทั้งสองคนในตอนนั้นมีที่ให้ติมากมายเต็มไปหมด เมื่อเข้าสู่ช่วงโปรโมตหนัง ทางผู้จัดก็ปล่อยข่าวลือของหว่านตงหยางกับหนานซูเพื่อสร้างกระแส แต่สุดท้ายก็สร้างได้แค่ไม่กี่วัน ไม่นานก็มีข่าวหลุดออกมาว่าหว่านตงหยางมีแฟนอยู่แล้วตั้งแต่สมัยเรียนอยู่วิทยาลัยภาพยนตร์ แฟนคนนั้นเป็นเพื่อนร่วมห้องของเขาเอง ซึ่งก็คือเหยียนไต้

หลังจากนั้นไม่กี่วัน เพื่อนของเหียนไต้ก็ปล่อยคลิปเหียนไต้กำลังร้องไห้เสียใจ ทำให้มีแฟนคลับของหญิงสาวไปถล่มต่อว่าหนานซู ถึงขนาดมีคนส่งรูปภาพเบื่อนเลือดกับจดหมายข่มขู่มาถึงบ้านหนานซูด้วยซ้ำ จนตอนนั้นเธอแทบไม่กล้าออกจากบ้าน เพราะแค่ออกไปก็รู้สึกเหมือนมีใครเดินตามอยู่

เธอเริ่มนอนฝันร้ายติดต่อกันทุกคืน อุตุสำหอนนอนหลับได้แล้วแต่ก็ยังฝัน ฝันว่าเธออธิบายกับทุกคนจนปากเปื่อยปากแฉะแต่กลับไม่มีใครเชื่อ คำพูดเธอแม้แต่บ่อย

ผู้คนต่างชี้หน้าต่อว่า สาปแช่งเธออย่างโหดร้าย ด่าว่าเธอเป็นเด็กนอกคอก

ตอนนั้นทีมผู้จัดการที่ดูแลหนานซูไม่ค่อยมีความสามารถเท่าไร แถลงข่าวออกไปก็ไม่มีคนสนใจ เว่ยปั๋วถูกคนลบแอดเคานต์ทิ้ง พวกสื่อบันเทิงก็เขียนข่าวว่าเธออยู่หว่านตงหยาง บอกว่าเธอเป็นคนบอกให้พวกนิตยสารช่วยสร้างกระแสความรักครั้งนี้ให้ตัวเอง แล้วก็มิอะไรอีกไม่รู้มั่วซั่วเละเทะเป็นกอง

ผู้จัดการส่วนตัวของเธอในตอนนั้นรู้เห็นเรื่องนี้อยู่แต่ก็ไม่รู้จะจัดการอย่างไร ได้แต่นำมาบอกหนานซูว่าเรื่องนี้พูดถึงเธอ คอมเมนต์ในโพสต์เว่ยปั๋วมีแต่แอดเคานต์ปลอมที่สร้างมาด่าเธอโดยเฉพาะ พาดหัวนิตยสารแต่ละฉบับก็เขียนเจาะจงเธอคนเดียว แต่ผู้จัดการส่วนตัวตอนนั้นยังมีหน้ามาถามอีกว่า ช่วงนี้เธอมีเรื่องบาดหมางกับใครหรือเปล่า

ตอนนั้นหนานซูยังไม่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นแม่แต่ดาราชายขอบเลยด้วยซ้ำ ถึงแม้ตอนเด็กจะเคยถ่ายโฆษณาเสื้อผ้าเด็ก ทว่าตั้งแต่นั้นจนถึงอายุสิบหกปี เธอไม่เคยรับงานชิ้นอื่นเลย ปกติเป็นแค่นางแบบนิตยสาร นอกจากความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับหนานเยว่หฺรู่แล้ว เธอแทบไม่รู้จักใครในวงการบันเทิงด้วย อีกอย่างในตอนนั้นก็เป็นช่วงที่หนานเยว่หฺรู่เตรียมจะอำลาวงการแล้วด้วย ชื่อเสียงไม่ได้โด่งดังเหมือนเมื่อก่อน เวลาปกติออกมาเดินเล่นตามท้องถนนยังไม่มีใครรู้จักเลย

ที่จริงมันไม่มีเรื่องบาดหมางอะไรแบบนั้นหรอก กับชื่อเสียงและ

ผลประโยชน์แล้ว เธอก็แค่เป็นคนที่ต้องรับผิดชอบแทนทีมงานกองถ่ายละครเท่านั้นเอง

ส่วนจุดจบของเรื่องนั้น...

หรั่งตงหยางออกมาแถลงข่าว จากนั้นก็ประกาศเลิกกับแฟนสาวเหียนไต้

หนานชูตกเป็นเป้าหมายโจมตีของคนอื่นอีกครั้ง ถึงแม้เธอจะแสดงออกว่าไม่ได้ข้องเกี่ยวกับหรั่งตงหยางเลยสักนิดก็ตาม แต่เหตุการณ์ก็เหมือนกับโลกในความฝัน ถึงแม้จะอธิบายมากสักแค่ไหนก็ไม่มีใครเชื่อคำพูดจากปากเธอเลยสักคน

อีกอย่างพวกเขาสองคนก็เลิกกันแล้ว ถ้าจะบอกว่าไม่เกี่ยวกับเธอก็คงไม่มีใครเชื่อ

เพราะพวกเขาต่างก็เป็นนักแสดงตัวน้อยๆ ในบ่อน้ำอันกว้างใหญ่ของวงการบันเทิง มีหินก้อนเล็กๆ ตกลงไปก็ทำให้เกิดคลื่นใหญ่สาดซัดคนที่เดินผ่านไปผ่านมาแถมมองเข้ามาแล้วก็ลืมไป แต่คนที่จำได้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นแฟนคลับต่างหาก

เพราะเหตุนี้ทำให้ช่วงเวลาสามปีนั้นหนานชูโดนกลั่นแกล้งอย่างแสนสาหัส

ที่จริงโพสต์เว่ยปั๋วของหนานชูมีคอมเมนต์ไม่มาก แต่ไม่ก็ร้อยคอมเมนต์เท่านั้น เพียงแต่คำพูดพวกนั้นไม่น่าอ่านเอาเสียเลย แถมยังเป็นคอมเมนต์จากแอคเคานต์เดียวกันโพสต์รัวๆ เข้ามาอีก นอกจากแฟนคลับพวกนั้นมีคนที่รู้จักเธอจริงๆ ไม่ก็คน เล่นกวางจงเห็นว่าเธออ่านไปก็รู้สึกแยเลยจัดการปิดคอมเมนต์ไปซะ

หนานชูเองก็ไม่ค่อยเล่นเว่ยปั๋วเท่าไรนัก จะเปิดอ่านเวลาวางเท่านั้น เมื่อกี้ตอนรอหิลินลู่เซียวตอบข้อความ เธอว่างไม่มีอะไรทำจึงเปิดอ่านดู เธอับถือความขยันและตั้งใจของพวกแอนตี้แฟนมากจริง ๆ

เดิมทีหนานชูคิดว่าหลังจากได้รับข้อความที่หิลินลู่เซียวบอกว่าไม่ว่างนั้นแล้ว เธอคงไม่ได้เจอหน้าเขาไปอีกนาน แต่คิดไม่ถึงว่าต่อมาไม่นานเท่าไรเธอก็ได้เจอเขาแล้ว

วันนั้นหนานชูไปทำธุระที่ห้องธุรการของบ้านเด็กกำพร้าในเมืองเปย์สวิน ด้านนอกมีคนวิ่งเข้ามาหน้าตื่น บอกผู้อำนวยการว่า “มีเด็กคนหนึ่งหัวติดอยู่ที่ระเบียงชั้นแปดครับ”

หนานชูวิ่งตามไปดูด้วย บนกำแพงอิฐสีแดงสูงที่ชั้นแปดมีศีรษะกลมดิกของเด็กคนหนึ่งค้างเต้งอยู่ในช่องว่างระหว่างลูกกรงสเตนเลส เด็กๆ ที่ล้อมวงอยู่ด้านข้างต่างร้องให้พึมพาย

เมื่อพวกเขาดูขึ้นไปถึงด้านบน เด็กผู้ชายคนนั้นก็ร้องไห้มองมาที่เธอ

หนานชูจำเด็กคนนั้นได้ เขาชื่อซานเป่า หัวกลมดิก ท่าทางดูแข็งแกร่ง ไม่เบา ปกติเขาเป็นคนอารมณ์ดี แต่ครั้งนั้นตกใจจริงๆ ใบหน้าอ้วนกลมนั้นขาวซีด

หนานชูนั่งยองลงไปดู บ้านเด็กกำพร้าเพิ่งซ่อมรั้วระเบียงเมื่อปีที่แล้ว นี่เอง ตอนนั้นเป็นเพราะว่าเงินทุนไม่พอ ทำให้ตึกนี้ไม่ได้รับการซ่อมแซมไปด้วย ส่วนลูกกรงเป็นสเตนเลสทั้งหมด พอเขาลองออกแรงดันเบาๆ ซานเป่าก็ร้องไห้เสียงดังน้ำตานองหน้าแล้วมองเธอ “พี่ครับ ผมจะต้องเป็นแบบนี้ไปตลอดชีวิตเลยใช่ไหมครับ”

หนานชูก้มหน้ามองเขาแล้วใจพุดไปว่า “ก็ไม่แน่นอนะ”

ซานเป่าร้องไห้หนักยิ่งกว่าเดิม หนานชูกำลังจะเอ่ยปากสั่งสอนเขาว่า วันหลังอย่าเล่นแผลงๆ แบบนี้อีก แต่กลับถูกใครบางคนลากคอไปอีกด้าน มีเสียงดังขึ้นจากด้านหลังเธอเบาๆ ว่า “ใครบอกให้เธอแกล้งเด็ก”

หนานชูหันกลับไปมองก็เห็นหลินลู่เชียวอยู่ในชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ดับเพลิงสีเข้ม สะพายเชือกมัดหนึ่งไว้บนไหล่ จ้องมองเธอด้วยดวงตาสีดำไร้อารมณ์

บังเอิญจัง

หนานชูยังไม่ทันเอ่ยปากพุดก็ถูกเขาลากให้ไปยืนอยู่ข้างๆ “ไปยืนรอตรงนั้น อย่าเข้ามาขวางคนอื่นทำงาน”

พุดจบเขาก็ไม่สนใจเธออีก ด้านหลังของหลินลู่เชียวมีคนอีกสองคน เขาพาสองคนนั้นเข้าไป นั่งยองคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้น เมื่อมั่นใจแล้วว่า

ซานเปาแค่ผิวหนังถลอก เขาก็ขึ้นไปทีรานั้นแล้วหันไปสั่งการลูกทิม “เอาอุปกรณ์มา เราต้องตัดเหล็กเส้นนี้ออก เรียกให้ใครก็ได้ไปรอรับด้านนอกหน่อย ป้องกันไว้ก่อนเผื่อเกิดอะไรขึ้น”

หนานซูยืนฟังผนังมองดูเขาอยู่เงียบ ๆ เวลาผู้ชายตั้งใจทำอะไรขึ้นมาดูน่าหลงใหลเหลือเกิน

เมื่อพวกเขาปรึกษากันเสร็จ หลินลู่เซียวก็ลุกขึ้นยืน ผูกเชือกให้เรียบร้อย จากนั้นก็ยืนแขนบนราวระเบียง ปีนออกไปด้านนอกตัวตึก สองขายันกำแพงแล้วค่อย ๆ โหนตัวลงไป ก้าวเท้าเดินไปบนกำแพงนั้นช้า ๆ ใช้สองมือประคองศีรษะของซานเปาเอาไว้ ระวังไม่ให้ตกลงไป

หนานซูเห็นว่าเขามองซานเปาด้วยแวตาเอ็นดู ไม่ปล่อยให้เด็กชายมองลงไปด้านล่าง ทั้งยังพูดอีกว่า “เด็กดี ไม่ต้องร้องนะ”

ทันใดนั้น ซานเปาก็หยุดร้องให้ ศีรษะถูกประคองอยู่ในมือของหลินลู่เซียว

“...”

“...”

“...”

“...”

หลังจากนั้นสิบนาที เมื่อซานเปาได้รับการช่วยเหลือเรียบร้อยแล้ว หลินลู่เซียวก็จับเชือกปีนขึ้นมา สองมือจับราวแล้วกระโดดเข้ามาด้านใน เ้าพิงและลงพื้น เบื้องหน้าก็มีคนคนหนึ่งยืนรออยู่

เขาตกใจจนชะงักไป เมื่อรู้สึกตัวก็ก้าวเท้าถอยหลัง ก้มหน้าจ้องมองอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง “จะทำอะไร”

หญิงสาวคนนั้นคลี่ยิ้ม ดวงตาของเธอโค้งมนราวกับจันทร์เสี้ยว ใบหน้าสดใสเป็นธรรมชาติไม่ได้แต่งเติม สองมือยื่นออกมาจัดคอเสื้อของเขาให้ตรง

“ผู้กองคะ มันเบียวนะค่ะ”

“...”

หนานซูเข้าประชิดตัวเขาอย่างรวดเร็ว เมื่อหลินลู่เซียวรู้สึกตัวถึงค่อย

กัมศิระชะลงมอง

เธอคล่องแคล่วว่องไวมาก จัดปกคอเสื้อของเธอให้ตรงเสร็จก็ชักมือกลับทันที หลังมือสีขาวผ่องแวบผ่านหน้าเขาไปอย่างรวดเร็วราวกับลำแสง แกรมยังมีกลิ่นหอมดอกซากุระอีก หลินลู่เชียวดึงสายตากลับจากมือข้างนั้น สองมือล้วงกระเป๋า หันหน้ามองไปทางอื่น

บังเอิญหันไปเจอผู้อำนวยการบ้านเด็กกำพร้าเดินจูงมือซานเปาเข้ามาขอบคุณพอดี

ซานเปาที่ตัวสูงแค่ออดอ่อนต้นไม้เดินสายกันดุกดิกเข้ามาหาหลินลู่เชียว สองแขนน้อยๆ โอบกอดท่อนขาเขาเอาไว้ ตัวเตี้ยกว่าเขาของเขามาก ในระหว่างที่ซานเปาเอาหน้าซุกขาเขาอยู่ก็พูดเสียงอู้อี้ “ขอบคุณมากครับ คุณลุงหลิน!” หลินลู่เชียวก้มมอง ยีหัวเด็กน้อยเบาๆ มองด้วยแววตาอ่อนโยน

ซานเปายกสองมือโอบกอดเขาไว้ เพราะตัวเล็กทำให้สองมือนั้นเกาะแน่นอยู่บนท้องของหลินลู่เชียวพอดี เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นถามเสียงเบาว่า “คุณลุงหลินครับ ที่หน่วยของคุณลุงรับสมัครคนเพิ่มไหมครับ ถ้าผมโตแล้ว ผมไปทำงานที่นั่นได้ไหมครับ!”

หลินลู่เชียวนั่งยองลงลูบศีรษะซานเปาสองที ยิ้มแล้วพูดว่า “จันทายก็ต้องตั้งใจเรียนแล้วสอบเข้าโรงเรียนทหารนะ จะเล่นมุดหัวเข้าไปชี้หัวเหมือนวันนี้ไม่ได้อีก เข้าใจหรือเปล่า”

รู้สึกรอบอุบอย่างบอกไม่ถูก หนานซุคิต ลูกของเขาในอนาคตจะเป็นยังไงกันนะ

ซานเปาตอบ “ครับผม วันนี้ผมทำให้พวกคุณลุงลำบากอีกแล้ว!”

หลินลู่เชียวลูบศีรษะซานเปา “นายชอบทำตัวดื้อแบบนี้ ทำให้ฉันงานยุ่งมากเลยรู้ไหม”

ผู้อำนวยการยิ้มแล้วเดินมาจากด้านหลัง “ลู่เชียว อยู่กินข้าวด้วยกันสิ”

ผู้อำนวยการบ้านเด็กกำพร้าแห่งนี้เป็นเพื่อนร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับปู่ของหลินลู่เชียวในอดีต ตอนเด็กๆ เวลาหลินลู่เชียวทะเลาะกับผู้ใหญ่

อย่างไม่รู้ความ หลินชิงหยวนก็ชอบชู้ว่าจะเอาเขามาปล่อยทิ้งไว้ที่บ้านเด็กกำพร้า ผู้อำนวยการคนนี้ถือเป็นคนที่ได้เห็นหลินลู่เซียวมาตั้งแต่เล็ก

หลินลู่เซียวลุกขึ้นยืน “ผมต้องกลับหน่วย เดี่ยวครึ่งหน้าผมมาเยี่ยมคุณอีกครั้งนะครับ”

ผู้อำนวยการพยักหน้าอย่างอ่อนโยน จากนั้นหันไปมองหนานซู “แล้วคุณล่ะครับ อยู่กินข้าวด้วยกันไหม”

หนานซูตอบ “ตอนบ่ายฉันมีธุระค่ะ รถมารอรับฉันอยู่ใต้ตึกแล้วฉันแวะไปหาเป่าซูสักหน่อย เดี่ยวก็ต้องไปแล้วค่ะ”

ผู้อำนวยการพยักหน้าแล้วพูดอย่างชื่นใจว่า “เป่าซูร้องหาคุณมาหลายวันแล้ว ไปหาเขาหน่อยก็ดี ฉันเดี๋ยวผมพาเด็กๆ ไปกินข้าวก่อนนะครับ” พูดจบผู้อำนวยการก็พาพวกเด็กๆ ออกไป จึงเหลือหนานซูกับหลินลู่เซียวยืนอยู่ตรงระเบียงเพียงสองคน พวกเขาจ้องหน้าสบตากัน

หลินลู่เซียวก้มตัวลงไปเก็บของและเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติว่า “เธอมาที่นี่ทำไม”

หนานซูชักไหล่พูดตอบอย่างขบขันว่า “ก็มาทำการกุศลไง พวกคนดังมีชื่อเสียงชอบบอกว่าตัวเองเป็นคนใจบุญกันไม่ใช่หรือไง บริษัทเลยบังคับให้ฉันทำนะ”

“คนใจบุญงั้นหรอ”

ถึงแม้เขาจะไม่เข้าใจว่านักแสดงชายชอบตัวเล็กๆ ไม่มีชื่อเสียงมากมายอะไรอย่างหนานซู ทำไมต้องสร้างภาพแบบนั้นด้วย แต่เมื่อเห็นสีหน้าอีกฝ่าย เขาก็มองไม่ออกว่าเธอรู้สึกยังไง เลยขานตอบไปคำหนึ่งแล้วก้มหน้าเก็บของต่อ

หนานซูยิ้มกว้าง “ก็ได้ ฉันแอบบอกพี่ก็ได้ ที่บอกว่ามาทำการกุศลนะเรื่องหลอก ที่จริงแล้วฉันมีลูกอยู่หนึ่งคน กลัวว่ามันจะเป็นชาวใหญ่ทำให้ชื่อเสียงฉันเสียหาย เลยเอาเขามาฝากเลี้ยงที่นี่นะคะ”

เธอตั้งใจดูความสนใจเขาได้สำเร็จ หลินลู่เซียวหยุดมือลงแล้วจ้องมองเธอ

หนานซูหัวเราะ “อย่าคิดว่าฉันดูวัยรุ่นแบบนี่ ที่จริงฉันก็เป็นแม่คน

แล้วนะคะ”

“...” หลินหลู่เซียวไม่สนใจเธอ กระตุกมุมปากยิ้มเยาะแล้วก้มตัวดึงเชือกขึ้นมา

หนานชูเดินอ้อมไปด้านหลังตัวเขา ก้มลงไปเล็กน้อย จากนั้นกระซิบข้างหูอีกฝ่ายว่า “พี่ว่างเมื่อไหร่คะ”

หลินหลู่เซียวยืนตัวตรงก้มหน้ามองเธอ “เป็นแม่คนแล้วแท้ๆ เธอยังมีเวลาว่างอีกหรือไง ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนลูกเธอ”

เธอยิ้ม “ฉันต้องหาพ่อให้ลูกด้วยนี่”

“...” ทำไมเธอพูดเรื่องแบบนี้ออกจากปากได้ง่ายดายขนาดนี้ หลินหลู่เซียวรู้สึกว่าเขากับผู้หญิงคนนี้ไม่ได้อยู่บนโลกใบเดียวกันด้วยซ้ำ เขาไม่รู้ว่าตอนนั้นตัวเองเป็นอะไร ทำไมถึงคุยตอบเธอไปแบบนั้นซะได้

“แล้วพ่อของลูกล่ะ”

หนานชูถอนหายใจ “เดี๋ยวยุ่นไม่รู้ความนะ เขาหนีไปแล้ว”

“...” หลินหลู่เซียว “เอาเรื่องใหญ่แบบนี้มาบอกฉัน ไม่กลัวว่าฉันจะเอาไปเล่าต่อหรือไง”

หนานชู “ก็ฉันเชื่อมั่นในตัวพี่ ไม่งั้นตอนอายุสิบหกฉันจะยอมกลับบ้านไปกับพี่ได้ยังไง”

หลินหลู่เซียวพยายามควบคุมสติไม่ให้ตัวเองเข้าใจประโยคนั้นผิดความหมาย แต่เมื่อกล่าวออกไป คำพูดกลับเต็มไปด้วยความประซัดประชัน “เพราะอย่างนั้นพ่อกอกจากบ้านฉันก็ไปบ้านผู้ชายคนอื่นต่อสินะ แถมยังมีลูกด้วยกันอีก”

หนานชูไม่ตอบ เธอมองเขาที่ตกหลุมพรางแล้วยิ้มหยิจนทางตาขึ้นเป็นเส้นบางๆ

เวรกรรม เล้นมุ่มดูไว้มิผิด ผู้หญิงคนนั้นแผนสูงมาก

หลินหลู่เซียวไม่พูดอะไรอีก ทั้งยังไม่สนใจเธอ หันกลับไปเก็บของต่อ

หนานชูจ้องมองเขาเสียๆ อยู่สักพัก อาจเป็นเพราะรู้สึกว่างเกินไป เลยหยิบบุหรีมวนหนึ่งมาคาบไว้ จุดไฟแล้วเดินถอยหลังสองก้าวไปยืนพิงราวกัน เพิ่งจะก้มหน้าลงก็พลันเห็นมือข้างหนึ่งตัวดำเข้ามาถึงเธอเหวี่ยงไป

อีกด้านอย่างไม้ทันตั้งตัว

หลินลู่เขียวจับไหล่ของเธอไว้ แล้วพืดหน้าไปทางราวกันที่หายไป
ช่องหนึ่ง “ตาดอดหรือไง ไม่เห็นเหรวอวามันไม่มีราวกัน”

หนานชูคาบบุหรีไว้ที่ปากหันไปมองราวที่วั้น เธอสูบบุหรีเข้าไปแล้ว
เงยหน้าพนคว้นออกมา จากนั้นเอ่ยถามเขาเนินบาศด้วยน้ำเสียงแหบแห้งว่า
“พี่เป็นหว้งฉั้นเหรว”

หลินลู่เขียวหัวเราะเยินชา

แสงอาทิตย์ยามบ่ายร้อนระอุ แดดเปรียงจนแหบจะเผ่าไหม้ หนานชู
คาบบุหรีไว้ในปากโดยลิ้มสูบเข้าไป จนขึ้นหรียาวเป็นเส้น จากนั้นก็ตกระจาย
ไปทั่วพื้น การกระทำอันเย็นชาเมื่อครู่ของเขาทำให้เธอรู้สึกตัว

“ฉั้นเป็นหว้งชีวิต” เขาหยุดชะงักไปแล้วจ้องตาดหนานชู พุดซ้ำๆ ทีละ
พยางค์ “ทุกชีวิตต่างหาก”

พุดจบเขาก็มีวนเชือกเสร็จพอดิแล้วยกสะพายบ่า เดินจากไปโดยที่
ไม่ชายตามองหนานชูแม้แต่น้อย

หนานชูยืนตกลใจอยู่กับที่ อุณภูมิที่แผ่อยู่ในน้ำเสียงนั้น แม้แต่
แสงแดดร้อนแรงที่อยู่ด้านหลังก็ยังละลายมันไม่ได้

ห้องหนังสือของหลินชิงหยวนมีภาพอักษรประโยคหนึ่งแขวนเอาไว้

...ชีวิตวัยเยาว์ไม่มีวันหวานคั้น ก็เหมือนกับในหนึ่งวันทีดวงอาทิตย์ขึ้น
แค่ครั้งเดียว

ประโยคนั้นกล่าวไว้ไม่ผิดแม้แต่น้อย

เขายังจำได้ตติตอนที่ตัวเองเรียนจบออกมาจากโรงเรียนทหารไม่นาน
แล้วเพ่งย้ายเข้าไปอยู่ในหน่วยดับเพลิงพิเศษ ตอนนั้นอำเภอผิงหลิน
เกิดเหตุแผ่นดินไหวรุนแรงมาก ทำให้เส้นทางเดินรถไฟที่นั่นการจราจร
แน่นขนัด เขาติดตามหัวหน้ากองร้อยในเวลานั้นขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปยัง
สถานที่เกิดเหตุเป็นกลุ่มแรก เมื่อเฮลิคอปเตอร์บินต่ำกำลังจะลงจอด เขา
ตกลใจกับสภาพเหตุการณ์ตรงหน้า มองไปทางไหนก็มีแต่ซากปรักหักพัง
กำแพงล้มระเนระนาด ผุ่นสีชาวลอยฟุ้ง ไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามียีกชีชีวิต

ที่โดนฝังอยู่ด้านล่าง

พวกเขาใช้เครื่องตรวจจับค้นหาผู้รอดชีวิตที่เหลืออยู่อย่างไม่หยุดหย่อน ไม่มีใครรู้หรือกว่าตอนที่เครื่องตรวจจับส่งเสียงดัง พวกเขาดีใจแทบคลั่งมากแค่ไหน สุนัขกู้ภัยทำงานติดต่อกันนานเก้าถึงสิบกว่าชั่วโมง สุดท้ายล้มพับลงบนกองซากปรักหักพังพวกนั้นจนหมดลมหายใจ ในช่วงเวลาสุดท้ายที่สุนัขกู้ภัยหลับตาลง ด้านล่างที่มันนอนอยู่นั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ พบผู้รอดชีวิตหนึ่งราย

ตอนนั้นเขาเพิ่งช่วยชีวิตคนออกมาได้สำเร็จก็ต้องรีบวิ่งไปอีกที่เพื่อค้นหาต่อไป สถานที่ที่พวกเขาปักหลักอยู่นั้นแต่เดิมเคยเป็นโรงเรียน ทำให้คนที่ถูกทับฝังอยู่ด้านล่างมีแต่เด็กเป็นส่วนใหญ่ เขาใช้เครื่องตรวจจับค้นหาจนพบว่าภายใต้เนินสูงตรงนี้มีสัญญาณของผู้รอดชีวิตอยู่ จึงรีบตะโกนให้เพื่อนร่วมทีมเข้ามาช่วยกันยกหินออกเพื่อเปิดทาง

ทุกคนเหนื่อยจนเหงื่อไหลไคลย้อย พวกเขาพูดหาติดต่อกันหลายวันหลายคืน แต่ละวันหลับเพียงหนึ่งถึงสองชั่วโมงเท่านั้น เนื้อตัวสกปรกมอมแมม บนหน้าบนขาทั่วทั้งร่างกายมีแต่ขี้ฝุ่นดินโคลน แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าพวกเขาเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน ใช้ยังงี้ก็ใช้ไม่หมด ปาดเหงื่อเสร็จก็ก้มหน้าชะมกเข้มน้ำตาต่อ เมื่อพูดหาไปได้หนึ่งในสามของพื้นที่ทั้งหมด ตอนนั้นเขาก็เห็นดวงตาสีดำกลมโตของเด็กผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในช่องว่างระหว่างก้อนหินสามก้อนพอดี

เขาจำสายตาที่เด็กคนนั้นมองเขาได้อย่างแม่นยำจนถึงตอนนี้ แวตานั้นส่องประกายระยิบระยับ รวากับเจอบางความหวังอันริบหรี่เขาก็ไม่ปาน

เขาปลอบโยนเด็กคนนั้นไม่หยุด บอกว่าเดี๋ยวพวกเราจะช่วยนายออกมาให้ได้แน่นอน

แต่เมื่อเขามองเข้าไปด้านในสังเกตอย่างถี่ถ้วน ถึงได้เห็นว่าเด็กผู้ชายคนนั้นถูกแทงเหล็กแทงทะลุตำแหน่งหัวใจ ดินโคลนตรงนั้นมีเลือดไหลเจิ่งนอง กลิ่นคาวคละคลุ้ง

ช่องว่างระหว่างก้อนหินตรงนั้นแคบเกินกว่าที่ผู้ใหญ่จะเข้าไปได้ เหล็กที่แทงทะลุกระดูกโดนทับอยู่ ทำให้อุ้มตัวเด็กออกมาไม่ได้เช่นกัน หากฝืนย้าย

ก่อนหินออก ก็อาจทำให้ซากปรักหักพังที่อยู่ด้านบนร่วงลงมาได้ทุกเมื่อ สุดท้ายเด็กผู้ชายคนนั้นจะถูกกลบฝังมิดอยู่ดี อีกอย่างตอนนั้นตัวเด็กเองก็ทนต่อไปได้อีกไม่นาน ต่อให้ไม่มีใครยอมแพ้ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านั้น

สุดท้ายหลินหลู่เซียวได้ยื่นเด็กคนนั้นส่งเสียงเรียกเขาอย่างอ่อนแรงเมื่อเดินเข้าไปหา เขาก็รู้ว่าทำไมแววตาของเด็กที่อยู่ในซากปรักหักพังถึงได้ส่องประกายแวววาวขนาดนั้น เขาร้องอ้อนวอนขอให้ช่วย เพราะอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป

แววตานี้เต็มไปด้วยความหวัง เขาบอกว่าโตขึ้นจะเป็นเสาหลักของประเทศ จะตอบแทนบุญคุณให้กับประเทศนี้ บอกพวกเขาว่าอย่ายอมแพ้ที่จะช่วยชีวิตเขาเลย เพราะถ้าเขาตายไปก็จะมีใครดูแลน้องสาวของเขาแล้ว

พูดจบก็เกิดอาฟเตอร์ช็อกขึ้นอีกครั้ง พื้นข้างใต้เท้าสั่นสะเทือนเมื่อลืมหันมองอีกครั้ง ก็เห็นว่าภาพตรงหน้ากลับราบเรียบเป็นหน้ากลองไปหมดแล้ว

หลินหลู่เซียวคุกเข่าลง กำหมัดแน่น ยันแขนไว้บนพื้น กลืนน้ำตาจนดวงตาแดงก่ำ แต่สุดท้ายทำได้เพียงลุกขึ้นยืนแล้วเดินหน้าต่อไป สิ่งเดียวที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเขาไว้ได้ในตอนนั้นก็คือน้องสาวผู้รอดชีวิตให้ได้มากที่สุดก่อนจะเกิดอาฟเตอร์ช็อกขึ้นอีกครั้ง

มันคือหน้าที่ความรับผิดชอบของเขา

ถึงตอนนี้เขายังไม่กล้านึกถึงสภาพของเด็กผู้ชายคนนั้นเลย ก่อนที่หัวหน้าจะอำลาทีม ได้เข้ามาตบไหล่เขาแล้วบอกว่า “ลูเซียว เราทำงานสายนี้เราลำบาก เรารอดทน และเรายังต้องมองเห็นสิ่งที่เจ็บปวดแล้วผ่านไปให้ได้ด้วยนะ”

หลินหลู่เซียวจัดของเสร็จก็ขึ้นรถปิดประตู สั่งให้เพื่อนร่วมทีมเคลื่อนรถออกทันที ตอนนั้นเองมีคนวิ่งเข้ามาขวางหน้ารถไว้ เป็นคนที่ผู้อำนวยการส่งมาเรียกเขา

“รอเดี๋ยวนะ” หลินหลู่เซียวพูดกับเพื่อนร่วมทีม ปลดเข็มขัดนิรภัย แล้วกระโดดลงจากรถวิ่งไปหาผู้อำนวยการ

ผู้อำนวยการยื่นกล่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสให้เขา “คราวก่อนตอนพ่อนายมาที่นี่ เขาถูกชะตากับเด็กคนหนึ่งเข้านะ คุณกับเด็กคนนั้นไปหลายประโยคเลย เมื่อไม่กี่วันก่อนเด็กเราเพิ่งจัดกิจกรรมประดิษฐ์ประดอยขึ้น เด็กคนนั้นปั้นตุ๊กตาเป็นรูปพ่อนายไว้ ถึงนั้นจะรู้ว่าพ่อนายคงลืมเรื่องนี้ไปแล้วก็เถอะ แต่สถานการณ์ของเด็กคนนี้เป็นพิเศษว่าคนอื่นหน่อย ฉันเลยตัดสินใจเอาตุ๊กตานั้นมาให้นายแทนที่จะเอาไปให้เขา ผากนายเอากลับไปให้พ่อหน่อยนะ”

หลินหลู่เซียวก้มมองของในกล่อง ขานตอบเสียงเบาแล้วถามขึ้นว่า “เด็กคนนั้นชื่ออะไรหรอครับ”

ผู้อำนวยการตอบ “หนานเป่าซู”

“...”

หลินหลู่เซียว “ใช่เด็กที่ผู้หญิงคนนั้นพูดถึงเมื่อกี้หรือเปล่าครับ”

ผู้อำนวยการหัวเราะ “นายหมายถึงหนานซูหรอ”

หลินหลู่เซียวขานตอบ

“ใช่แล้วละ หนานซูเพิ่งรับเลี้ยงเขาเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง ผู้หญิงคนนี้เป็นคนจิตใจดี ถึงแม้จะไม่ค่อยพูดสิ่งที่ตัวเองรู้สึกมากเท่าไรก็เถอะ แต่เธอเป็นคนใจดีจริงๆ นะ ไม่เพียงแต่ส่งเสียเป่าซูเรียน เวลาว่างก็ยุ่งแะมาหาบ่อยๆ แถมยังเอาของมาให้เขากับเพื่อนๆ ในบ้านนี้ตั้งเยอะ เจ้าเด็กเป่าซูคนนี้เป็นออทิสติกนะ หนานซูเองก็พาเขาไปหาหมอมาตั้งหลายคน เมื่อครั้งก่อนตอนที่พ่อนายมาหา เป่าซูมีโอกาสดูคุยกับเขา ส่วนหนานซูนั้นก็แค่ปากแข็งเท่านั้นแหละ”

ปากแข็งที่ไหนกัน นี่มออกจะตายไป

หลินหลู่เซียวพยักหน้ารับรู้แล้วเก็บของให้เรียบร้อย ยกมือขึ้นทำวันทยหัตถ์ “ได้ครับ เดี่ยวผมเอาไปให้เอง ผมต้องไปแล้ว คุณรักษาสุขภาพด้วยนะครับ”

ผู้อำนวยการพยักหน้า “ไปเถอะ”

หลินหลู่เซียวเพิ่งขึ้นมานั่งบนรถ โบกมือลาผู้อำนวยการ เพิ่งจะสตาร์ท

เครื่องยนต์ มือถือในกระเป๋าทางเกกก็ลั่นดังขึ้น

เขาล้วงออกมาดู เป็นข้อความจากเด็กน้อยคนนั้น

[เด็กน้อยเง่า : ขอบคุณนะคะผู้กอง ตอนนี้นั้นรักและห่วงแหวงแหวงชีวิตตัวเองมากเลยคะ]

ไม่นานนักก็มีข้อความส่งเข้ามาอีก

[เด็กน้อยเง่า : อย่างน้อยก่อนที่ฉันจะจับพี่ติด ฉันต้องรักษาชีวิตตัวเองเอาไว้ให้ได้]

หลินลู่เซียวถอดหมวกออกวางไว้ด้านข้าง เงยหน้าขึ้นกระตุกยิ้มมุมปาก พิมพ์ตอบกลับอย่างรวดเร็ว

[...ถ้ารักชีวิตก็เลิกบุหรี่ยี้ได้ก่อน]

หนานซูรีบตอบกลับข้อความนั้นทันที [เลิกบุหรี่ยี้ยังงั]

หลินลู่เซียวเอนหลังพิงเบาะ ถือโทรศัพท์ไว้ด้วยมือข้างเดียว ส่วนอีกข้างเท้าขอบหน้าต่งเอาไว้ หลังมือยกแนบตติริมฝีปาก นีคือความเคยชินเล็ก ๆ ที่เขามักจะทำเวลากำลังครุ่นคิด ไม่นานนักก็พรมนิ้วลงไป [ดีกับร่างกายเธอเง]

[เด็กน้อยเง่า : ...ถ้าเลิกบุหรี่ยี้ ฉันก็ไม่มีแรงมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว งั้นพี่ต้องมอบมันให้ฉันแทนนะ]

หลินลู่เซียวขมวดคิ้ว กำลังจะพิมพ์ตอบแต่อีกฝ่ายส่งเพิ่มมาอีกหนึ่งข้อความ

[เด็กน้อยเง่า : อย่างเช่น ถ้าฉันเลิกบุหรี่ยี้หนึ่งอาทิตย์ พี่ต้องมากินข้าวกับฉัน ถ้าเลิกสองอาทิตย์ พี่ต้องจับมือฉัน ถ้าเลิกบุหรี่ยี้ได้หนึ่งเดือน พี่ต้อง...เอ่อ...]

หลินลู่เซียวแค้นเสียง โมโหจนหัวเราะออกมา เขาโยนโทรศัพท์มือถือไว้บนคอนโซลรถ คร้านจะสนใจเธออีก

โทรศัพท์มือถือลั่นขึ้นอีกครั้ง เขายังคงเท้าแขนบนขอบหน้าต่ง หลังมือแนบอยู่ที่ริมฝีปาก ปรายตามองเด็กน้อย แต่สุดท้ายก็ไม่สนใจมันอีก

ผ่านไปสักพักโทรศัพท์มือถือก็ลั่นขึ้นอีก เขาหันมองพร้อมขมวดคิ้วอย่างรำคาญแล้วยื่นมือไปหยิบมาดู เมื่อปลดล็อก หน้าจอก็ด่งข้อความ

กับรูปภาพขึ้นมาอย่างละหนึ่งฉบับ บนที่เขียนหรือมีรูปที่ขังไม่ได้สลับแต่ถูกจุดไฟปล่อยให้ไหม้ไปกว่าครึ่งอยู่หลายมวน

เพื่อนร่วมทีมที่นั่งอยู่ข้างๆ เห็นรูปภาพในมือถือเข้าก็นึกสงสัย อึ้งไปทันที “โอโฮ นี่ใครเนี่ย บุหรี่พวกนี้ราคาพอๆ กับเงินเดือนพวกเราหลายเดือนเลยนะ”

“คนปัญญาอ่อนคนหนึ่งนะ” หลินลู่เซียวเก็บมือถือเข้ากระเป๋าแล้วพูดตอบอีกฝ่าย

หลังจากวันนั้นหนานซูก็เลิกสูบบุหรี่จริงๆ

หลายวันมานี้เธอเอาแต่ทำงานกับอ่านหนังสือ พกลูกอมติดกระเป๋าเอาไว้ตลอดเวลา เวลาอดไม่ไหวก็จะหยิบลูกอมขึ้นมากินแทน แม้แต่เส้นกวางจงยังคิดว่าเธอไปโดนทุบศีรษะที่ไหนมาหรือเปล่า นิสัยถึงได้เปลี่ยนไปมากขนาดนี้

ขนาดเขาสูบหรี่ให้หนานซูยังเมินไส้

เส้นกวางจงพยายามครุ่นคิดแล้วก็รู้สึกว่ามันแปลกๆ เลยถือโอกาสตอนที่หนานซูรอถ่ายละครฉากต่อไป เข้าไปนั่งข้างๆ แล้วซักถามเธอ แต่สุดท้ายไม่เพียงไม่ได้ถามกลับโดนอีกฝ่ายไล่ “นายไปนั่งไกลๆ หน่อย กลิ่นบุหรี่ของนายมันกระตุ้นความอยากบุหรี่ของฉัน”

“โอโฮ ทำไมจู่ๆ นิสัยถึงเปลี่ยนไปมากขนาดนี้นะ”

“รักชีวิตนะ”

“เธอคงไม่ได้เป็นมะเร็งหรืออะไรไหม ถ้าเธอป่วยเข้าจริงๆ ต้องบอกบริษัتهนะ! ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ต้องเข้ารับการรักษา!”

หนานซูก็หันหน้าอ่านหนังสือธรรมะ ยกมือขึ้นโบก “ไปให้พ้นเลย”

ไม่นานหลังจากนั้นหนานเป่ยเหยาที่รู้เรื่องนี้ เขาลงมานั่งสังเกตการณ์อยู่ในเต็นท์ที่กองถ่ายทั้งวัน จนมั่นใจว่าหนานซูไม่ได้แตะต้องบุหรี่สักมวนเลยจริงๆ ก็สายศีรษะอย่างเหลือเชื่อ ใช้คนให้ไปเรียกซีกู่มาหา ส่วนตัวเธอก็นั่งไขว่ห้างเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้ กวาดตาประเมินสาวน้อยสูงร้อยหกลีบตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า

ดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้าอยู่เบื้องหลัง ด้วยความที่ยืนย้อนแสง หานเป้ยเหยาเลยมองเห็นว่าสาวน้อยคนนั้นกำลังตัวลั่น

นี่เป็นครั้งที่สามที่ซีกุ้เจอบอสใหญ่ เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงได้ตัวลั่นแบบนี้ แต่เมื่อมองใบหน้าหล่อๆ ของหานเป้ยเหยาแล้ว เธอก็รู้สึกหวาดกลัว คงเป็นเพราะถูกเส้นกวงจงเป่าหูใส่มาตลอดละมัง

เพราะเวลาเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับหานชู่เพียงเล็กน้อย เส้นกวงจงก็จะตะโกนใส่หูซีกุ้อยู่ทุกครั้งไป

“เธอรู้หรือเปล่าว่าเมื่อก่อนบอสใหญ่ของเธอเคยทำอะไรมา หืม!

“เธอรู้หรือเปล่าว่าทำแบบนี้จะทำให้บอสใหญ่โมโหนะ เธอรู้หรือเปล่าว่าถ้าบอสใหญ่โมโหขึ้นมา มันน่ากลัวขนาดไหน! ฉันทำงานให้บอสใหญ่มานานหลายปี เพิ่งเคยเห็นเขาโมโหครั้งเดียว ทำให้ฉันไม่กล้าอย่างกรายเข้าห้องทำงานของเขาตั้งครึ่งปีเชียวนะ!

“หานชู่เป็นไฟโบสสุดท้ายของบอสใหญ่! หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นแม้แต่หน่อย! เธอรู้หรือเปล่าว่าบอสใหญ่จะโยนเธอลงทะเลไปเป็นอาหารปลา!”

ซีกุ้หดคอสลง “อา...คน ผิดกฎหมายนะคะ...”

เส้นกวงจงหัวเราะเยือกเย็น ชูซีกุ้ต่อ “ในบริษัทนี้ บอสใหญ่ก็คือกฎหมายต่างหากเล่า!”

“...” ตอนนีซีกุ้ได้เจอเขาอีกครั้ง ก็ยังขาสั่นอย่างไม่อาจหักห้ามได้

หานเป้ยเหยาถอดแว่นกันแดดออก “เธอหนาวมากเธอ”

ซีกุ้หดคอสลง “เปล่า...เปล่าค่ะ”

หานเป้ยเหยายิ้ม เลิกจิ้มมองอีกฝ่าย “ให้คนเอาเสื้อกันหนาวมาให้ไหม” เขาคิดจะหมกให้เธอร้อนตายจั้นเธอ! ซีกุ้ส่ายหน้าสุดฤทธิ์ “ไม่ต้องค่ะๆ ฉันร้อนมากเลย”

หานเป้ยเหยา มองเธอแล้วก็หัวเราะ ซีกุ้ตกใจจนชะงัก ทำทางหัวเราะนั้นช่างชั่วร้ายชะมัดเลย!

เธอตกใจกลัวจนพูดเสียงสั่น “บอส...บอสใหญ่คะ ฉัน...ฉันต้อง...กลับไป...เดิมแบ่งให้พี่หานชู่แล้วค่ะ”

หานเป้ยเหยา “...”

ติดอ่างแบบนี้เนี่ยนะ! หานเป้ยเหยาคว้ามือเรียกซีกุ “มานี่ซี”
ซีกุเดินเข้าไปข้างหน้าหนึ่งก้าว หานเป้ยเหยาขมวดคิ้ว “เข้ามาใกล้อีก”
ซีกุขยับเท้าก้าวออกไปอีกหนึ่งก้าว จนเขาทนไม่ไหวแล้ว “เธอเข้ามาใกล้ฉันอีกหน่อย ฉันไม่กินเธอหรอกนะ”

เธอเขยิบเข้าใกล้ขึ้นอีก

“ช่วงนี้หนานซูมีเรื่องอะไรกระทบกระเทือนจิตใจร้ายแรงหรือเปล่า”

ซีกุส่ายศีรษะ “ไม่มี...ไม่มีอะไรเลยนะค่ะ”

“เธอพูดจริงแน่นะ”

“ค่ะ”

“ฉันขอถามเธออีกครั้ง ช่วงนี้หนานซูทำตัวแปลกๆอะไรไหม”

ซีกุจะร้องไห้แล้ว “ไม่...ไม่มีจริง ๆ ค่ะ”

ซีกุถูกหานเป้ยเหยาถามวนไปวนมาแบบนี้อยู่ชั่วโมงกว่าได้ จนสุดท้าย
หนานซูมาตามหา ช่วยชีวิตเธอไว้จากเงื้อมมือของปีศาจร้าย

เมื่อซีกุเดินออกไป หนานซูก็เฝ้าถามผู้ชายที่หนึ่งสบายใจเจ็บบนแก้มว่า
“ช่วงนี้คุณว่างมากหรือ”

หานเป้ยเหยาตามองตามแผ่นหลังที่เพิ่งล้มหายไปของซีกุ แล้วตอบแบบ
ไม่ตรงคำถาม “ฉันว่าเด็กคนนี้ น่าสนใจดี”

“ซีกุหรือ”

“อืม”

“คุณยุ่งกับเธอเสียวนะ”

“...” หานเป้ยเหยาใส่แว่นตากันแดด ทำเป็นพูดขึ้นอย่างตกใจว่า
“ทำไม เธอชอบเด็กคนนั้นหรือไง”

หนานซูตอบ “เด็กคนนั้นใส่ชื่อเกินไป ไม่เหมาะกับคุณหรอก”

หานเป้ยเหยาไม่สนใจ “เหมาะหรือไม่เหมาะ เรื่องแบบนี้ต้องลองดู
ก่อนถึงจะรู้ แต่เธอไม่ต้องมาสนเรื่องของฉันหรอก ตั้งใจถ่ายละครไปก็พอ
ได้ยีนว่าเธอเลิకుหรืแล้วนี่ ดีมาก แบบนี้จะได้อุดสดีใส่ขึ้นหน่อย ฉันหวังว่า
เธอจะเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ นะ เพราะผู้หญิงนะ ต้องสดีใส่หน่อยถึงจะ
น่ารัก”

เมื่อทานเปยเหยากลับไป หลินฉีก็โทร.มาหาหนานซู ชวนเธอไปดื่มที่บาร์คืนนี้ แต่หนานซูตอบปฏิเสธ หลินฉีต้อเธอไม่หยุด “ฉันเพิ่งเจอร้านใหม่ บรรยากาศกับเหล่าดีมากมาย! ไปด้วยกันเถอะนะ!”

หนานซูยืนยันปฏิเสธคำเดิม

หลินฉีอึ้ง มิตรภาพของเขากับหนานซูประทับประคองกันไว้ได้ด้วยเหล้าและบุหรี หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นเพื่อนดื่มก็ว่าได้ หนานซูรู้จักரசชาติเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดี แถมยังรู้จักอย่างลึกซึ้ง เธอเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กตอนที่ทั้งสองรู้จักกันในบาร์ที่มีลานนั้น เจ้าของบาร์ยังบอกเขาว่าหนานซูเป็นผู้หญิงที่รู้เรื่องเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอ ตอนนั้นหลินฉีสงสัยจึงไปชวนคุย คิดไม่ถึงว่าเธอจะคอแข็งมาก แถมยังดื่มเหล้าหกเจ็ดชนิดในเวลาเดียวกันได้อีกด้วย

พอเธอบอกว่าจะเลิกเหล้า มันก็เหมือนนักเปียโนอัจฉริยะบอกว่าจะไปเป็นพ่อครัวแบบนั้นแหละ หลินฉีไม่เข้าใจเลยจริงๆ “ทำไมล่ะ!”

“รักชีวิต ต้องห่างเหล้าเลิกบุหรี”

หลินฉี “อู๊ๆ เธอก็อยากมีชีวิตอยู่ต่อ มันทำให้ฉันกลัวชะมัด”

หนานซู “หลินฉี”

“ทำไม!”

“พวกเราทำตัวให้มันสดใสขึ้นหน่อยเถอะ”

“...”

หนานซูวางสาย เธอนิ่งเงียบไปสักพัก จากนั้นบรรจงพิมพ์ข้อความแล้วกดส่ง

อีกด้านหนึ่ง หลินลู่เชียวกำลังฝึกอบรมทหารใหม่อยู่นอกสถานที่ พวกทหารใหม่ที่เพิ่งเข้ากองทัพบาล้วนไฟแรงฮึกเหิมกันทุกคน แต่เมื่อฝึกซ้อมไปได้หนึ่งอาทิตย์ แต่ละคนก็เหนื่อยล้าจนแทบลุกไม่ไหว ตกดึกหลินลู่เชียวเข้ามาสอนวิชาทฤษฎีทางการทหารให้พวกเขาต่อ ระหว่างกำลังสอนความรู้เกี่ยวกับการดับเพลิง ทหารใหม่พวกนั้นกลับเอาแต่ถามไม่หยุดปากว่า “ตอนที่พวกคุณเข้ามาใหม่ ๆ ก็เป็นแบบนี้หอรอครับ คงลืมนกันตั้งแต่

อาทิตย์แรกใช้ใหม่ ผมคิดว่าพวกผมนี้อดกันมากเลย อดทนฝ่าฟันมาได้ตั้งหลายด่านนะ”

หลินลู่เซียวก้มหน้ายิ้ม เขาปิดหนังสือโยนลงบนโต๊ะ จากนั้นผู้ฝึกสอนก็พูดขึ้นโดยไม่รอให้หลินลู่เซียวเอ่ยปาก “เด็กเม่อวานขึ้นพวกนี้ ถ้าพวกนายต้องอยู่ทีมเดียวกับครูฝึกหลินจริง ๆ ฉันเชื่อว่าไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์ พวกนายผ่านแน่”

ผู้ฝึกสอนชี้หน้าดำเด็กพวกนั้นทีละคน “ด่านวังถ่วงน้ำหนักเมื่อตอนบ่ายพวกนายมีใครผ่านบ้างละ พวกนายเป็นนักดับเพลิงนะ รู้หรือเปล่าว่าหัวฉีดน้ำนั้นหนักกว่ากระสอบทรายขนาดไหน!! ตอนที่ครูฝึกหลินเพิ่งเข้ามาใหม่ ๆ วิตพื้นวันละหลายร้อยครั้ง! หนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมาของพวกนายเทียบกันไม่ได้เลยสักนิด ที่ครูฝึกหลินทำไปทั้งหมดก็เพราะเป็นห่วงพวกนาย! แต่พวกนายกลับไม่ใส่ใจ ยังมีหน้ามาต่อล้อต่อเถียงกับเขาอีก!”

ทหารหน้าใหม่พวกนั้นโดนดุจนเรียบไป แต่ก็ยังมีพวกหัวรั้นบางคน ที่รู้สึกไม่สบายอารมณ์เท่าไร

หลินลู่เซียวยืนอยู่บนแท่นสอนหนังสือด้านหน้า หมวกทหารปิดหน้าไว้กว่าครึ่ง สันทราบดีชัด เวลาเขาทำท่าจริงจึงขึ้นมาที่ไรดุนาเกรงขามมาก

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงพวกนาย ที่นี่คือกองทัพ ไม่มีคำว่าดูแลกันหรอก ไม่ว่าใครหน้าไหนเข้ามา ทุกคนก็ต้องทำตามกฎระเบียบ ด่านทุกด่านที่พวกนายได้ฝึกซ้อมไป จะเป็นสิ่งที่ช่วยปกป้องชีวิตพวกนายเมื่อเข้าไปสู่สมรภูมิจริงของจริง สอนให้พวกนายช่วยเหลือคน อย่าให้ถึงสนามจริงแล้วปล่อยให้คนอื่นต้องมาช่วยเหลือนาย ยังไงก็ขอยืนยันคำเดิม ในเมื่อเลือกเดินเส้นทางนี้แล้ว ไม่ว่าจะทนไหวหรือไม่ไหว พวกนายก็ต้องทนให้ได้ เป็นลูกผู้ชายหากไม่แบกรับสิ่งเหล่านี้ไว้ให้ได้ พวกนายคิดจะให้ผู้หญิงแบกรับแทนหรือไง เมื่อตัดสินใจเข้ากองทัพ นั่นเท่ากับว่านายได้มอบชีวิตของตัวเองให้ประเทศชาติไปแล้ว ไม่ว่านายจะเป็นใครยิ่งใหญ่มาจากไหนก็ตาม เมื่อเข้ามาอยู่ที่นี่ก็ต้องเชื่อฟังคำสั่งทุกคน”

เมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายนั้นแล้ว เลือดในตัวทหารทุกคนก็ไหลพลุ่งพล่าน ปรบมือขึ้นเสียงดัง ในใจของผู้ชายทุกคนล้วนมีความฝันที่จะ

เป็นวีรบุรุษ เมื่อได้ยินว่าปกป้องประเทศชาติบ้านเมือง ปกป้องภรรยาและลูกหลาน ก็ทำให้พวกเขารู้สึกว่าตัวเองยิ่งใหญ่อีกเต็มขึ้นมา ตกกลางคืนโทร.หาแฟนก็ไม่ลืมพูดถึงประโยคที่หลินลู่เซียวพูด ทำให้รู้สึกเป็นสุภาพบุรุษมากขึ้นกว่าเดิมขึ้นมาฉับพลัน

พวกทหารใหม่ต่างรู้สึกว่าการฝึกหลินของพวกเขาคือสุภาพบุรุษมากเกินไป แถมยังหล่ออีกต่างหาก เท่สุดๆไปเลย พอทหารหัวรั้นพวกนั้นเห็นหลินลู่เซียวก็ยกมือทำท้าว้นทวยหัตถ์อย่างเคารพนับถือแล้วเรียกเขาผู้กองหลิน

ผู้ฝึกสอนพูดไม่หยุดตลอดทางระหว่างเดินกลับหอพัก “คนมีวัฒนธรรมที่ได้รับการสั่งสอนมานั้นมันต่างกันจริงๆ พูดยังมีหลักการ จัดการเด็กพวกนั้นซะอยู่หมดจนไม่มีใครหน้าไหนกล้าดื้ออีก!”

หลินลู่เซียวก้มหน้าอ่านข้อความ ไม่ได้ส่งเสียงตอบ

ผู้ฝึกสอนตบไหล่เขาเบาๆ “ครั้งก่อนที่หัวหน้าเรียกนายไปคุยได้เรื่องว่าไงบ้าง”

“สอบเดือนหน้า” หลินลู่เซียวตอบโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นพลาจพรมนี้รั่วลงไปบนมือถือ

“จันทันหลังฉันคงต้องเรียกนายว่าหัวหน้าแล้วสินะ สุดยอดเลย ได้ดิบได้ดีแล้วนะเนี่ย” ผู้ฝึกสอนตบไหล่เขาเบาๆ แล้วเดินแยกไปอีกทาง “โอเค จันทันนายไปพักเถอะ จันทันไปเช็กชื่อก่อน”

พอหลินลู่เซียวกลับมาถึงหอพักก็โยนหนังสือไว้บนโต๊ะ จากนั้นลงไปนอนไขว่ขาอยู่บนเตียง ขมวดคิ้วครุ่นคิดถึงคำพูดเมื่อครู่ของผู้ฝึกสอน

ไม่นานนัก มือถือก็สั่นขึ้น เขาเอื้อมมือไปหยิบ

[เด็กน้อยเง่งเง่า : จันทันเลิกบุรี่ได้แล้วหนึ่งอาทิตย์ ขอรางวัลด้วยค่ะ]

[หลินลู่เซียว : มาอบรมนอกสถานที่อยู่]

[เด็กน้อยเง่งเง่า : จันทันรอฟักกลับมาก่อน พวกเรากินข้าวกันนะคะ]

[หลินลู่เซียว : ไว้ค่อยว่ากัน]

[เด็กน้อยเง่งเง่า : จันทันตกลงตามนั้นนะคะ]

[หลินลู่เซียว : ...]

[เด็กน้อยเง่ง : เมื่อกี้้องชายพี่เพิ่งมาชวนฉันไปดื่มเหล้า ฉันไม่เพียงแต่ไม่ยอมไปนะคะ ยังช่วยพี่สั่งสอนเขาไปอีกด้วยละ]

[หลินลู่เซียว : ฉันกลับไปอาทิตย์หน้า]

[เด็กน้อยเง่ง : จั๊นเต๋ยวถึงตอนนั้นร้านดกินข้าวกันนะคะ แต่เราสองคนนะ]

[หลินลู่เซียว : อืม]

[เด็กน้อยเง่ง : จั๊นฉันหาร้านเอง]

[หลินลู่เซียว : มีข้อแม้หนึ่งอย่าง]

[เด็กน้อยเง่ง : ...]

หลินลู่เซียววางเท้าลง เปลี่ยนมานั่งตัวตรง ดวงตาดำสนิท เม้มปากแน่น พิมพ์ตอบกลับด้วยท่าทางจริงจังซึ่ง

[อย่าใส่ชุดเหมือนครั้งก่อนมาเซียว]

หนานชวยากถามเขาว่าแบบครั้งก่อนที่เขาว่าคือแบบไหน แต่เมื่อคิดแล้วจากนิสัยของเขา คงไม่มีทางพูดคำว่าชุดกระโปรงยาวคว้านคอลึกสีด้าออกมาแน่นอน เพราะอย่างนั้นเธอก็เลยตั้งใจเหมินเฉย พิมพ์ส่งกลับไปแค่

[จั๊นเต๋ยวันศุกร์หน้าฉันส่งที่อยู่ไปให้ะคะ แล้วเจอกันเย็นวันเสาร์ค่ะ]

หลินลู่เซียวยิ้มมุมปาก โยนโทรศัพท์มือถือทิ้งไว้ด้านข้าง สองแขนเท้าลงกับต้นขา สายตาจ้องมองหนังสือกองพะเนินบนโต๊ะ

เวลานี้เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นอีก เขาขยาดมองเล็กน้อย เห็นว่าเป็นเบอร์อันคุ้นเคยที่อีกฝ่ายเพิ่งใช้โทร.เรียกเขาไปกองทหารก่อนจะมาอบรมเมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อน คนที่กำชับซ้ำๆ ให้เขาอ่านหนังสือพวกนี้ให้จบก่อนถึงเวลาสอบคนนั้น

ความประพฤติดของหลินลู่เซียวตอนอยู่ในหน่วยดับเพลิงพิเศษอยู่ในสายตาของหัวหน้าหลายคน พวกหัวหน้าต่างรู้ว่าชายหนุ่มคนนี้บางครั้งก็จะพูดคุยกหยอกล้อกับพวกตนบ้าง แต่เมื่อเข้าไปอยู่ในที่เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือต้องกู้ภัยเข้าจริง ๆ ก็ถือเป็นคนที่พึ่งพาได้ดีคนหนึ่ง นี่ยิ่งทำให้ใคร ๆ ต่างสนใจเขามากเป็นพิเศษ

หลินลู่เซียวจ้องมองตัวเลขยาวเป็นพืดนั้น นิ่งอยู่สักพักค่อยรับสาย

ปลายสายเป็นผู้ชายเสียงใหญ่ตามแบบฉบับคนภาคเหนือ เขาแจ้งว่าเป็นเลขาราชการในอดีตหน่วยรบพิเศษที่หลินลู่เขียวเคยสังกัดอยู่ “อบรมเสร็จเมื่อไหร่”

หลินลู่เขียวจับมือถือไว้ “ยังเหลืออีกสามอาทิตย์ครับ”

ปลายสายพูดขึ้นว่า “ได้ ถึงตอนนั้นมาหาฉันหน่อย”

“...ปล่อยผมไปเถอะ”

“นายคิดจะใช้ชีวิตอยู่ที่กองร้อยนั้นไปตลอดชีวิตเลยหรือไง คิดจะอยู่กับกองเพลิงตลอดไปนั่นหรือ วันหลังถ้านายแต่งเมียแล้วต้องนึกเสียใจที่หลังแน่นอน!”

“...”

“ฉันรู้ว่านายคิดอะไรอยู่ หัวหน้าหลายคนมาคุยกับฉันหลายครั้งแล้ว เขาเห็นว่าพวกเขาอยากให้ฉันช่วยพูดให้นั่นแหละ” เลขาราชการจางเงียบไปสักพัก จากนั้นก็กระแอมทำเสียงเข้มเสียงแบบหัวหน้า “ฉันสอนทหารมาตั้งหลายคน! ไม่เคยเจอใครที่นิสัยดื้อดึงอย่างเจ้าหมอนี้มาก่อนเลย! ที่น่าโมโหยิ่งกว่านั้นก็คือ ฉันยังถูกเขาเถียงใส่จนพูดไม่ออกเลยด้วยซ้ำ!”

หลินลู่เขียวเอียงคอหนีบโทรศัพท์มือถือเอาไว้ ก้มลงไปความหากล่องบุหรี่ หยิบออกมาหนึ่งมวนแล้วคาบไว้ในปากพลาพูดว่า “ไม่ใช่สักหน่อยครับ ทุกครั้งที่ผมเจอพวกเขา พวกเขาแทบจะหยิบที่เขี่ยบุหรี่ปาสู่หัวผมด้วยซ้ำ”

เลขาราชการจางหัวเราะ “อย่าได้ใจไปหน่อยเลย หัวหน้านายบอกฉันแล้ว”

หลินลู่เขียวก้มหน้าคลำหาไฟแช็กไปเอ่ยถามไป “เขาบอกว่าอะไร”

“ตอนเกิดเหตุแผ่นดินไหวที่ผิงหลิน นายเจอเด็กผู้ชายคนหนึ่งแต่ช่วยเขาไว้ไม่ได้ เลยทำให้นายโทษตัวเอง แต่พวกเราทุกคนเข้าใจสถานการณ์ในตอนนั้นดี แท่งเหล็กแทงทะลุหน้าอก ต่อให้เราช่วยเขาออกมาได้ แต่ด้วยข้อจำกัดในการปฐมพยาบาลตอนนั้นก็ยากจะทำให้เด็กคนนั้นมีชีวิตรอด”

หลินลู่เขียวรู้ข้อนี้ดี ไม่ต้องพูดถึงว่าตอนนั้นเขาพาตัวเด็กออกมาไม่ได้ ถึงจะพาออกมาได้จริงๆ แต่ด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ที่ไม่เพียงพอก็ไม่อาจ

รับประกันว่าเด็กคนนั้นจะมีชีวิตรอด ที่พวกเขาไม่ยอมช่วยเหลือครั้งนั้น ก็เพราะต้องการให้ทุกวินาทีมีค่ามากที่สุด เพราะไม่มีใครรู้ว่าอาฟเตอร์ช็อก ครั้งต่อไปจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่

วินาทีก่อนที่จะเกิดอาฟเตอร์ช็อกจนทำให้แผ่นคอนกรีตถล่มลงมา แวดตาของเด็กผู้ชายคนนั้นทำให้หลายปีมานี้ไม่ว่าหลินลู่เซียวหลับตาลงเมื่อไหร่ ก็ราวกับว่าเห็นดวงตาคู่นั้นของเด็กชายจ้องมองมาตลอดเวลา

เลขาธิการจางถาม “แวตานั้นเป็นยังไง”

เขาไม่สามารถอธิบายแวตาของเด็กชายในตอนนั้นได้ หากต้องพูดออกมาจริงๆ

หลินลู่เซียวหมดอารมณ์ เขาตั้งบုหรีในปากโยนลงบนโต๊ะ แล้วเอนกายพิงหัวเตียง พูดเสียงเรียบเฉย “ธรรมดา”

จนปัญญา โศกเศร้า เจ็บปวดทรมาน

มนุษย์เราบางครั้งก็ทนลำบาก ทนความเจ็บปวดได้ แต่เรากลับทนเห็นเรื่องเจ็บปวดไม่ได้

“ที่จริงนายย้ายไปอยู่กองพันก็ดีนะ อย่างน้อยวันหน้าจะได้ไม่ต้องเจอเรื่องพวกนี้อีก งานก็สบายกว่า ฉันรู้ นายคงคิดว่ามันเสียเปล่า เพราะอุตสาหกรรมมาตั้งหลายปี แต่การช่วยชีวิตคนไม่จำเป็นต้องอยู่แนวหน้าเสมอไป คำว่าดับเพลิงนะ ต้องมีฝ่ายหนึ่งดับเพลิง อีกฝ่ายหนึ่งป้องกันการเกิดเพลิง หากเราป้องกันได้ดี พวกหน่วยดับเพลิงก็ม้งานน้อยลง นายว่าจริงไหม”

เลขาธิการจางพูดต่อ “หลายปีมานี้ฉันได้ยืมทหารหลายคนโอดครวญ ไม่หยุดว่า พวกเราช่วยประชาชนทั้งวันทั้งคืน แต่ประชาชนยังคิดว่าเราหนึ่งกินภาษีของพวกเขาฟรีๆ พวกเราไปถึงสถานที่เกิดเหตุด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้ แต่พวกเขาก็ยังคิดว่าเร็วไม่มากพอ ต้องปรากฏตัวขึ้นทันทีหลังจากวางสาย เขาคงคิดว่าพวกเราเป็นนุสล์ฟเวอร์ เป็นสไปเดอร์แมนที่ทะลุกำแพงได้ บินได้ ปีนขึ้นชิงข้าวสวรรค์ได้แบบนั้นละมั้ง เวลาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ พวกเขาก็สั่งให้เราเอาชีวิตตัวเองเข้าไปเสี่ยงเพื่อช่วยชีวิตคนในครอบครัวกับเพื่อนของพวกเขาออกมาให้ได้ คำพูดบางคำได้ยินเข้า

บ่อยๆก็ทำให้เราเสียใจเหมือนกันนะ! นายคิดดูสิ ทหารพวกนั้นก็มียุติแม่เหมือนกัน บางคนยังเพิ่งอายุสิบแปดสิบเก้าปี ตามร่างกายมีแต่แผลเป็น แต่พวกเขากลับต้องเก็บเสบียงไม่พุด กล้ากลืนคำพูดพวกนั้นเอาไว้ ประชาชนไม่รู้หรือกว่าพวกเราอสแดนด้อยตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง พอได้สัญญาอนุญาตว่าการเกิดเหตุเมื่อไหร่ ต่อให้ถ้ายืนหนกอยู่ในห้องน้ำก็ต้องอดทนแล้วรีบออกไปช่วยเหลือพวกเขา ภายนอกพวกเราใส่ชุดเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่พวกเขาไม่รู้หรือกว่า ความเป็นจริงถึงจะมีแค่เสื้อกล้ามตัวเดียวกลางอากาศหนาวเย็นก็ต้องรีบไปช่วยเหลือพวกเขาอยู่เสมอ”

สิ่งที่น่าเจ็บปวดไม่ใช่เรื่องพวกนี้หรอก

สิ่งที่น่าเจ็บปวดที่สุดก็คือ ในสถานที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ เวลาเห็นเพื่อนร่วมทีมถูกแรงระเบิดอัดจนกระเด็นออกไป แต่ตัวเองหันกลับไปช่วยเพื่อนไม่ได้ เพราะต้องพาผู้บาดเจ็บออกมาต่างหาก

แต่ทำยังไงได้ มันต้องมีใครสักคนทำเรื่องพวกนี้

เลขาธิการจางถอนหายใจแล้วพูดว่า “ก่อนหน้านี้ฉันเพิ่งไปหาหัวหน้ามา เขาอธิบายดินะ ปลุกดอกไม้ดูแลต้นไม้ ยังพูดถึงนายให้ฉันฟังด้วย เขาแก่แล้วเลยชอบพูดถึงเรื่องเก่าๆ เล่าให้ฉันฟังไม่หยุดเลย ฉันฟังแล้วก็รู้สึกสนุกเหมือนกัน เขายังบอกฉันอีกว่า เขาสอนทหารมาตั้งหลายปี มีแต่นายคนเดียวที่แตกต่างจากคนอื่นมากที่สุด แถมยังบอกอีกว่า ถ้าหากนายย้ายเข้าไปอยู่กองพันเมื่อไหร่ ต้องเปลี่ยนนิสัยหน่อย! อีกอย่างนะลู่เชียว เรื่องบางเรื่องนายต้องคิดดีๆ มันเกี่ยวพันถึงอนาคตของนายนะ”

หลินลู่เชียวรีบไปพักใหญ่ ขานตอบเสียงเบา จากนั้นกดวางสายไป

หัวหน้าคนที่เขาพูดถึงคนนี้เป็นทหารอาวุโส ทำงานเป็นนายทหารชั้นประทวนในกองร้อยมาลิกกว่าปีถึงได้เลื่อนขั้นเป็นผู้บัญชาการในหน่วยดับเพลิงพิเศษ เขาเป็นคนหนานชาน บ้านอยู่ละแวกสถานที่อบรมของหลินลู่เชียวพอดี

ตอนที่หลินลู่เชียวไปเยี่ยมเขานั้น หัวหน้ากำลังถือกรงนกเอามือโพล่หลังเดินเล่นอยู่ในสวนสาธารณะ แผ่นหลังเหยียดตรงราวกับไม้กระดาน หลินลู่เชียวจอตระตรึงจึกหิยขวิดเหล้าขาวจากเบาะหลังสองขวดลงจากรถ

แล้วเดินเข้าไปหา

เมื่อหัวหน้าเห็นหลินลู่เซียวเข้าก็ประหลาดใจ ก้มมองเห็นขวดเหล้าขาวในมืออีกฝ่ายก็ยิ่งตกใจ ดวงตาสองข้างเบิกกว้างสะท้อนประกาย “นายมาได้ยังไงเนี่ย”

หลินลู่เซียวยังอยู่ในชุดเครื่องแบบ เขายกมือทำท้าววันทยหัตถ์ให้อีกฝ่าย “มาอบรมแถวนี้ครับ เมื่อวานเลขาธิการจ้างพูดถึงคุณ ผมก็เลยเอาเหล้าขาวมาให้ พวกหัวหน้าคนอื่นจะได้ไม่เอาเรื่องผมมาฟ้องคุณอีก”

หัวหน้าอาวุโสของเขาคนนี้อายุเกือบห้าสิบปีแล้ว ร่างกายสูงสง่า ใบหน้าแม้ชubbomเล็กน้อย แต่ยังสัมผัสได้ถึงความน่าเกรงขามเหมือนสมัยยังหนุ่ม

“ช่างมันเถอะน่า แต่ยั้งนึกถึงฉันได้แบบนี้ก็ถือว่านายยังเป็นเด็กดีอยู่”

หัวหน้าอาวุโสคนนี้เรียกได้ว่าเป็นพวกปากอ่อยใจอย่าง ถึงแม้จะพูดแบบนั้น แต่จริง ๆ แล้วดีใจมากที่หลินลู่เซียวมาหา เขาจึงพากลับไปด้วย “ไปกันเถอะ กลับบ้านกับฉัน ไปหาภรรยาฉันหน่อย”

หลินลู่เซียวประคองอีกฝ่ายเดินกลับไปด้วยกัน ในระหว่างเดินก็ได้รับข้อความจากหนานชู

[เด็กน้อยใจ : หกโมงเย็นเจอกันด้านล่างตึกบ้านพี่นะคะ เต๋ยฉันไปรีบพี่เอง อย่าลืมพกบัตรประชาชนมานะ¹]

ไม่ได้ติดต่อกันหลายวัน พอหนานชูส่งข้อความหาเขาก็ชอบหยอกล้อเลยตั้งใจพิมพ์ประโยคสุดท้ายเพิ่มเข้าไป

มือข้างหนึ่งของหลินลู่เซียวประคองหัวหน้าอยู่ จึงใช้มืออีกข้างรีบพิมพ์ตอบกลับไป

[แค้นชั่ววูบทำไมต้องใช้บัตรประชาชนด้วย]

หัวหน้าหัวกรงนกเหลือบมองเขา “แฟนเธอ”

หลินลู่เซียวส่งข้อความเสร็จก็ยึดโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋ หัวเราะ

¹ ตามกฎหมายของประเทศไทย ทุกคนที่จะเข้าพักในโรงแรมต้องแสดงบัตรประชาชนเป็นหลักฐานยืนยันตัวตน

เสียงเบา “ที่ไหนกันครับ! แค่เด็กคนหนึ่งนะ”

หัวหน้าหรีตามองอย่างเจ้าเล่ห์ “เด็กคนนั้นชอบนายเธอ”

“...ถ้าคุณจะคุยเรื่องนี้ ผมว่าคงไม่มีอะไรต้องคุยกันแล้วครับ”

หัวหน้าหรีเราะชอบใจ ยกมือขึ้นสะกิดหลังลู่อูเซียวแล้วพูดหยอกว่า “ยังจำสมัยก่อนตอนที่เชื่อมสัมพันธ์กับโรงพยาบาลหงซานเจี๋ยที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ กองกำลังของเราได้ไหม พยาบาลคนนั้นชอบนายมากเลยนี่! นายนี้มีโชคด้านความรักดีไม่เลวเลยนะ”

พูดจบโทรศัพท์มือถือก็สั่นขึ้นอีกครั้ง หลินลู่อูเซียวจึงหยิบออกมาดู

[เด็กน้อยเงิ่ง : พี่รู้ที่อยู่แล้วนี่]

หลินลู่อูเซียวคร้านจะสนใจเธออีก เลยยัดโทรศัพท์มือถือถือเก็บลงไป แต่ไม่คิดว่าหัวหน้าอาวุโสของเขาคนนั้นจะอ่านเนื้อหาออกมาทีละคำเสียงดังกังวานหนักแน่น “เด็กน้อยเงิ่ง พี่...รู้...ดี...อยู่...แล้ว...”

หลินลู่อูเซียวชะงัก หรีตามองอีกฝ่าย โมโหก็โมโห แต่สุดท้ายก็หรีเราะออกมาอย่างจนใจ

หัวหน้าไม่สนใจเขา เดินตรงต่อไปเองคนเดียว หยอกเจ้านกตัวน้อยในกรงเป็นพัก ๆ “เด็กวัยรุ่นสมัยนี้นะ! วัน ๆ เอาแต่คิดเรื่องبابออะไรก็ไม่ใช่!”

หลินลู่อูเซียวทำเอวยืนอยู่กับที่ มองไปยังแผ่นหลังของหัวหน้าอาวุโสคนนั้นแล้วยิ้มออกมา

หัวหน้าอาวุโสเดินไปสองก้าวก็หันกลับมามอง ซึ่งหลินลู่อูเซียวแล้วพูดว่า “เธอส่งข้อความมาขนาดนี้แล้ว วันหลังนายพาเด็กน้อยเงิ่งมาคนนั้นมาเจอฉันหน่อยสิ”

“...”

ถึงแม้พวกเขาสองคนจะชอบหยอกเล่นกันแบบนี้ แต่ก็ได้เจอกันนานหลายปีแล้ว ชายชาติทหารที่เกษียณแล้วอย่างหัวหน้าก็เหลือเพียงมิตรภาพเท่านั้นเท่านั้น ถึงแม้ต่อหน้าเขาจะไม่เคยพูดอะไร แต่ที่จริงแล้วเขาเอ็นดูหลินลู่อูเซียวมาก หลินลู่อูเซียวทั้งฉลาด แถมยังตอบสนองได้อย่างว่องไว ตอนอยู่ในสถานที่เกิดเหตุก็ตัดสินใจได้รวดเร็วและกล้าหาญ ไม่เป็น

ตัวถ่วงทำให้เสียเวลาเลยสักนิด ใครเห็นใครก็รัก

พวกเขาตีตมกันไปหลายแก้ว พุดคุยกันหลายเรื่อง คุยกันไปคุยกันมาก็ยังหนีไม่พ้นเรื่องพวกนั้น สุดท้ายตีตมกันจนหัวหน้าฟูไปกับโต๊ะ อุดสำหมีคนจากในหน่วยมาเยี่ยม แถมยังเป็นลูกศิษย์ที่เขาภาคภูมิใจอีก ด้วยความที่ตีตมมากจึงอดตีตมไปหลายแก้วไม่ได้ หลินลู่เซียวจึงต้องช่วยแบกหัวหน้าของตนเข้าไปในห้องนอน กล่าวอำลาเสร็จก็ยื่นซองอั่งเปาให้แล้วค่อยกลับออกมา

วันเสาร์ นานชู่ถ่ายโฆษณาเสร็จก็รีบลากซีกู่กลับบ้านโดยไม่รอให้เล่นกังจวงจ้อปากพุด เมื่อเธอก้าวลงจากรถ ก็หันไปปิดประตูพร้อมกำชับคนขับให้ไปส่งซีกู่ให้ถึงบ้าน ซีกู่ฟังกระຈຈရတະโกณถามเธอ “พี่จะไปไหนอีกคะเนี่ย!”

นานชู่รีบวิ่งขึ้นไปด้านบนอย่างรวดเร็ว

คนขับรถเชื่อฟังคำสั่งอย่างดี เขาขับรถออกไปไกลมาก ซีกู่มองแผ่นหลังที่ค่อยๆ ห่างออกไปของนานชู่ อยากจะร้องไห้แต่กลับร้องไม่ออก ภายในห้วงความคิดเต็มไปด้วยภาพใบหน้าเจ้าเล่ห์ดูร้ายของนานเป่ยเหยากับเสียงแสบแก้วหูจนแทบจะทำให้หูหนวกของเล่นกังจวงจื่อว่า “เธอรู้หรือเปล่าว่าเมื่อก่อนบอสใหญ่ของเธอเคยทำอะไรมา!!”

ซีกู่ทนไม่ไหวจนปล่อยโฮ เธอเป็นแค่ผู้ช่วยและช่างแต่งหน้าฝึกงานที่ยังเรียนไม่จบ แต่ต้องมาตกอยู่ในดวงคนประหลาดพวกนี้ ชีวิตเธอช่างอยู่ยากเสียเหลือเกิน!!

ในขณะเดียวกัน ทางด้านนานชู่ก็ถอดเสื้อผ้าออกจนหมดแล้วยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า ค่อยๆ เลือกทีละชุด

เธอเงยหน้าจับคางครุ่นคิด พินิจพิจารณาเพื่อไม่ให้แต่งตัวเหมือนกับครั้งที่แล้ว

เขาไม่ชอบชุดกระโปรงยาว จั้นเตี่ยวเธอใส่กระโปรงสั้นดีไหม

จั้นปัญหาต่อไปก็คือ ต้องสั้นมากเท่าไรถึงจะเหมาะสมล่ะ

นานชู่ค่อยๆ หยิบชุดตัวสั้นที่ความยาวไม่เท่ากันออกมาสามชุดแบบสั้นไปเลย หรือปิดตันขาหน่อย หรือยาวปิดเข่าดี

เธอตัดสินใจโยนตัวที่ยาวบิดเข่าออกไปทันที เพราะมันยาวเกินไป จากนั้นก็เปรียบเทียบสองตัวที่เหลืออยู่นานพักใหญ่ อืม สุดท้ายก็เลือกแบบบิดต้นขาเพราะดูแล้วสวยกว่ามาก

ทั้งปัญหาต่อไปก็คือ เอาแบบรัดรูปหรือจะหลวมสักหน่อยดี

แบบรัดรูปเน้นทรวดทรงเกินไป กลัวเขาจะรับไม่ไหว เปิดเผยทั้งหมดในที่เดียว เดียวก็ไม่มีอะไรน่าสนใจอีก เอาเป็นแบบหลวมหน่อยดีกว่า ค่อยเป็นค่อยไปทีละขั้นดูเข้ายวนกว่าเยอะ

เมื่อเลือกเสื้อผ้าเสร็จห่านานซูกิไปส่องกระจกแต่งหน้าบาง ๆ เป็นการแต่งหน้าที่ดูเหมือนไม่ได้แต่ง แค่ว่าแป้งนิดหน่อยเท่านั้น รูปหน้าของเธอไม่เหมาะกับการแต่งหน้าจัด เพราะจะทำให้ดูเป็นคนดู ทารองพื้นบาง ๆ ปรับผิวนิดหน่อยก็เพียงพอแล้ว

เธอมองตัวเองในกระจกอย่างพึงพอใจ แม้ปากเล็กน้อย ผู้หญิงในกระจกหน้าตาอ่อนโยนเป็นธรรมชาติ แต่ดูเย็นชาห่างเหิน เธอจึงยกนิ้วชี้จิ้มมุมปากทั้งสองฝั่งขึ้น พยายามทำให้ดูมีความรู้สึกเป็นมิตรขึ้นมานิดหนึ่ง

เมื่อทำทุกอย่างเสร็จ ห่านานซูกิก็ม้วนตัวลงหยิบกระเป๋า โทรศัพท์มือถือของเธอพลันส่งเสียงดังขึ้น เธอหยิบออกมาดูเห็นว่าเป็นหลินฉี พอร์รับสายจึงพูดขึ้นทันทีโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดก่อน

“ฉันบอกแล้วไง ว่ายังงั้นฉันก็ไม่มีทางไปกินเหล้ากับนาย”

แต่เสียงของหลินฉีจากปลายสายนั้นฟังดูแล้วร้อนรนมาก “ขอความช่วยเหลือด่วน รีบมารับฉันที่ประตูด้านหลังบาร์เจียงเซ่อหน่อย!”

ห่านานซูกิไม่สนใจเขา เธอส่องกระจกจัดหน้าม้าพลาทูดตอบอย่างเย็นชา “วางสายก่อนนะ วันนี้ฉันมีธุระ ถ้าวันนี้นี่ของฉันฟังขึ้นมา ฉันเอนายตายแน่ เพราะอย่างนั้นอย่ามาหาเรื่องฉันเชียะว”

หลินฉี “ฉันยอมโดนเธอฆ่าตาย แต่ไม่มีทางยอมโดนคนอื่นสวนกันหรอกนะ!”

ได้ยินเสียงดังโหวกเหวกมาจากปลายสาย เหมือนกับหลินฉีจะวิ่งผลักของให้ล้ม เสียงด้านหลังดังลั่นเล็งไม่หยุด ห่านานซูกียังถือสายไว้ หลับตาลงแล้วพูดออกไปอย่างใจร้ายใจดำว่า “สวนก็สวนสิ ไม่แน่ว่าครั้งนี้นายอาจจะ

เปิดโลกกว้างก็ได้เนะ”

“...” เหมือนว่าหลินฉีไม่ได้ยินว่าอีกฝ่ายพูดอะไรตอบกลับมา เขาร้องเสียงหลง มีแต่เสียงลมพัดดังกระหึ่ม จากนั้นก็มีเสียงดังตึ๊งขึ้น ดูเหมือนโทรศัพท์มือถือของเขาจะหล่น

“แม่งเอ๊ย! ไอ้คนพวกนี้รุนแรงชะมัดเลย!

“แม่ง ถ้ารู้แบบนี้ฉันน่าจะโทร.หาพี่ชายฉันมากกว่า! เธอนี่ฟังหาไม่ได้เลย!”

หนานซู “นายทำอะไรอยู่กันเนเนี่ย”

“ก็ไอ้คนจีนโพ้นทะเลที่เราเจอที่มิลานตอนนั้นไง! คนที่ถูกพวกเราจัดการเจียนตายคนนั้นนะ! เมื่อกี้บังเอิญเจอที่บาร์! ตอนนั้นมันเลยวิ่งไล่ฉันไม่หยุดเลยเนี่ย!” หลินฉีตะโกนใส่มือถือ

หนานซูกัดฟันแล้วสบถคำหยาบออกมา “งั้นนายหาที่หลบก่อน อย่าโทร.หาพี่นายเชียว ได้ยินไหม”

หลินฉี “ไม่มีทางโทร.หอรอก ไม่มีทางโทร.หาเนนอน! เธอกรี๊ดมาเร็วเข้า!”

เขาไม่มีทางหาเรื่องตายหอรอก ถ้าหลินลู่เชียวรู้ว่าเขาไปทำเรื่องเลวๆ เหล่านั้นที่มิลาน เขาโดนจัดการจนตายเนนอน

ตอนที่หนานซูเพิ่งรู้จักหลินฉี ทั้งคู่เป็นเพื่อนดื่มน้ำกัน มักจะเจอกันที่บาร์แห่งนั้นเป็นประจำ หลินฉีเองก็เลี้ยงเหล้าเธออยู่บ่อยครั้ง พอวันวันเช้าสองคนก็สนิทกัน ช่วงนั้นแม่ของหลินฉีเสียชีวิตพอดี แคมหน้าที่การงานก็ไม่ราบรื่นเท่าไร งานแสดงหลายงานถูกยกเลิก ตัวเขาเองก็จิตตกเป็นอย่างมาก

พอคนจิตตกสองคนอยู่ด้วยกันก็ยิ่งรวมหัวไปทำเรื่องบ้าๆ

ตอนนั้นในบาร์มีคนจีนโพ้นทะเลคนหนึ่งทำทางดูมีเงินเยอะ แคมยังรักสนุกไม่เบา หมอนั่นสั่งให้คนแอบใส่ยาลงในแก้วเหล้าของหนานซู แต่สุดท้ายคนที่กินเข้าไปคือหลินฉี หลินฉียอมได้ที่ไหน เขาจึงปรึกษากับหนานซูว่าจะหาวิธีเอาคืนให้ได้

พวกเขาจึงเฝ้าติดต่อกันอยู่สองคืน พอควาโอกาสจับไอ้หมอนั่นมัด

ได้แล้วก็หิ้วตัวเขาไปโรงแรม ละเลงวาดรูปลงไปในร่างกายของอีกฝ่าย จากนั้นถ่ายรูปโพสต์ลงไอจีของผู้ชายคนนั้น

ปกติภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายเป็นคุณชายผู้หล่อเหลา แต่เมื่อโพสต์รูปแบบนั้นลงไปก็ทำให้หุ่นบริษัทของเขาร่วงระนาว หน้าซ้ำโดนพอสั่งกักบริเวณไปอีกครั้งปี จากนั้นก็ถูกส่งตัวกลับมาประเทศจีน

แต่พอกลับมาแล้วโลกดันแคบ บังเอิญเจอคู่อริเอาซะได้

จะไปถึงประตูหลังของบาร์เจียงเซ่อได้ต้องข้ามเนินสูงและซอยแคบไปก่อน ท้องฟ้าตอนนั้นมีดมืดมิด เสียงดังกระหึ่มของรถยนต์คู่เป้² สีแดงขับเข้ามาในซอย หนานซูเหยียบเบรกจอดรถตรงประตูหลังบาร์เจียงเซ่อ

เธอนั่งอยู่ในรถ โทร.หาหลินฉีแล้ววางสาย ครึ่งนาทีหลังจากนั้นหลินฉีก็พุ่งออกมาจากบานประตูไม้ หนานซูบิบแตรเสียงดัง เปิดไฟหน้าส่องเห็นร่างของอีกฝ่ายปรากฏขึ้น บนใบหน้ามีรอยบวมช้ำม่วงสองจุดกินพื้นที่ไปเกือบครึ่งศีรษะ บนหน้าผากยังมีแผลถลอกอีก เห็นได้ชัดว่าสองฝ่ายปะทะกันรุนแรงมาก

จากนั้นก็ยังมีอีกสามสี่คนตามออกมา หนานซูสตาร์ตรถเปลี่ยนเกียร์ไม่รอให้หลินฉีนั่งลงตีๆ เธอก็เหยียบคันเร่งออกไปทั้งๆ ที่ประตูรถยังเปิดค้างไว้

พวกคนที่ตามมาด้านหลังก็ขึ้นรถไล่ตาม “เร็วเข้า ตามมันไป!”

หลินฉีปิดประตูรถเรียบร้อย หันหลังมองอย่างหวาดกลัว รถของอีกฝ่ายที่ตามมาเปิดไฟสูงแยงตา เขาอดสบตาดำไม่ได้ “โอ้พวกเด็กเปรตเอ๊ย!”

รถเคลื่อนออกมาจากซอยเข้าสู่ถนนสายหลัก ต้นไม้สองข้างทางมิให้เห็นน้อยลงทันตา หนานซูเหลือบมองกระจกหลัง รถด้านหลังยังคงตามมาไม่หยุด ทั้งยังตั้งใจจะแซงหน้าเพื่อขวางรถของเธอไว้ แต่หนานซูเลี้ยวหลบไปในซอยหนึ่งได้อย่างสวยงาม จากนั้นก็เลี้ยวไปมาอีกสองครั้ง

² รถยนต์แนวสปอร์ตรูปลักษณะโฉบเฉี่ยวชนิดสองประตูที่มีหลังคาปิดถาวร ส่วนใหญ่มีสองที่นั่ง หากมีที่นั่งด้านหลังก็จะไม่กว้างนัก

ทำให้ทิ้งระยะห่างจากรถที่กำลังตามอยู่ได้ไกลยิ่งกว่าเดิม ในที่สุดหลินฉีก็วางใจลงได้เสียที เมื่อผ่านพ้นเรื่องราวๆ อันน่าหวาดเสียวแบบนั้นมาได้ หลินฉีก็ผิวปากให้หนานชูและยกนิ้วโป้งให้เธอ “เธอนี่สุดยอดไปเลย”

หนานชูปรายตามอง หัวเราะอย่างเยิ่นชา “ก็โหม่งแล้ว”

หลินฉีเบ้าปาก “หกโหม่งห้าสิบ เธอมีนัดเธอ”

“พอได้แล้ว นายรอความตายได้เลย”

เวลานี้คนที่อยู่ในรถคันด้านหลังกำลังต่อสายโทร.หาใครบางคนอยู่

“นายน้อยครับ รถคันเมื่อกี้มุ่งหน้าไปทางจ่งกู่ครับผม คนขับเป็นผู้หญิง ขับไวมาก พวกเราตามไม่ทันครับ”

พอลางสาย คนคนนั้นก็ตะโกนออกมาว่า “แม่งเอ๊ย ฝีมือการขับรถไม่ใช่เล่นๆ เลย”

เข็มนาฬิกาชี้เวลาหนึ่งทุ่มตรง

ห้องฟ้ามืดมิด ไฟริมทางในหมู่บ้านส่องสว่าง หลินฉีเขยียืนอยู่ใต้เสาไฟ ก้มศีรษะและจุดบุหรี่ คำนวณเวลาตลอดบอวลไปทั่วทิศ ปลายบุหรีมีควันลอยขึ้นเป็นเส้นสีเทาหม่น แสงไฟสีเหลืองนวลส่องสะท้อนร่างสูงใหญ่นั้นจนทอดเป็นเงายาว

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูเวลา พบวันบุหรี แล้วยัดโทรศัพท์มือถือกลับลงไป

ใบหน้าภายใต้แสงไฟที่สาดส่องนั้นมีตมบอกไม่ได้ว่าคิดอะไรอยู่

โดนแทงนรี ให้ได้งี้ลิ

ทางด้านหนานชูถูกรถขวางหน้าขวางหลัง บังคับให้เธอจอด

รถเบนท์ลีย์สีดำฝั่งตรงข้ามจอดขวางรถคูเป้สีแดงของเธอเอาไว้ ไฟหน้าเปิดสว่างจ้า มองแล้วแทบตามาก

หนานชูเอามือบังแสงไว้

ผู้ชายร่างใหญ่สวมหมวกสีดำเดินลงจากรถคันนั้นมาเคาะกระจกรถฝั่งที่หนานชูนั่งอยู่

หลินฉีพูดเสียงลั่น “อย่าเปิดเชียนะ ถ้าเปิดคินนี้พวกเราตายคาที่แน่ๆ”

ผู้ขายด้านนอกเห็นว่าคนด้านในไม่ตอบรับ เขาเลยก้มตัวลงมาแล้วเคาะอีกครั้ง ด้วยความที่ย้อนแสง นานชูเลยมองเห็นหน้าเขาไม่ค่อยชัด เห็นแค่ว่าอีกฝ่ายขึ้นนิ้วมาที่เธอ พร้อมกับเสียงที่ดังทะลุกระจกกระทึกเข้ามา “เธอลงมา”

“อย่าลงไปนะ” หลินฉีพูด

นานชูกำลังจะเปิดประตู จู่ๆ ภาพตรงหน้าก็สว่างขึ้น มีคนรีบวิ่งมาจากรถทางด้านหลัง ตะโกนเสียงดังว่า “นายน้อยครับ! ตำรวจไล่ตามมาแล้วครับ!”

นานชูรีบหันไปถามหลินฉี “เวรกรรม นายแจ้งตำรวจหรือ”

หลินฉีส่ายหน้า “เปล่าละ ฉันไม่ได้โง่สักหน่อย!”

จากนั้นเจ้าของบาร์ก็พาตำรวจในชุดเครื่องแบบมาล้อมพวกเขาเอาไว้ ขึ้นนิ้วแล้วพูดว่า “เจ้าพวกนี้แหละครับที่อาละวาดจนร้านผมพังเละ!”

สองทุ่มตรง

นานชูให้ปากคำเสร็จ ออกมาก็เห็นหลินฉีนั่งพิงอยู่บนเก้าอี้ตัวยาว หน้าผากแดงช้ำเลือดออกราวกับละเลงสีใส่

หญิงสาวเดินเข้าไปแล้วนั่งลง กำลังจะโทร.หาหลินฉีเชียว แต่หลินฉีกลับพูดขึ้นว่า “ทำยังไงดี ตำรวจโทร.แจ้งพี่ชายฉันไปแล้ว ฉันตายแน่”

“...”

“หลินฉีเชียวหรือ”

หลินฉีก้มศีรษะลงอย่างผู้กระทำผิด “เดี๋ยวเธอต้องช่วยฉันอธิบายด้วยนะ”

อธิบายบ้าบออะไรเล่า ตัวเองยังแทบเอาตัวไม่รอดเลย นานชูลุกขึ้นจะออกไปเดินเล่น แต่กลับถูกหลินฉีรั้งไว้ “เธอจะไปไหนละ อย่าไปสิ อยู่คนเดียวฉันกลัว ตอนพี่ชายโมโหใส่หวังว่าเธอจะช่วยฉันแก้ตัวนะ!”

นานชูก้มหน้าชายตามองหลินฉีแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “ถือโอกาส

ตอนที่ฉันยังไม่ต่อนาย รีบปล่อยมือเดี๋ยวนี้”

ทว่าหลินฉีกลับเกี่ยวแขนเกี่ยวขาอุดรจับตัวหนานซูเอาไว้ทันที เกาะตัวเธอเหมือนลูกจิงโจ้ ไม่พอยังเอาศีรษะไปโผล่หนานซูอีก “ไม่เอานะ!”

หนานซูพูดเตือนเสียงเย็นชา “หลินฉี!”

พูดไม่ทันขาดคำก็มีเสียงดังขึ้นจากทางประตู “พวกเธอทำอะไรกัน”

ทั้งสองคนหยุดชะงัก แล้วหันไปมองทางประตูอย่างพร้อมเพรียง เห็นร่างสูงใหญ่สง่างามในชุดล่าลงยืนอยู่ตรงประตูใหญ่ สองมือล้วงกระบี่กางเกง ยืนหันหลังให้แสงจันทร์ มองเห็นสีหน้าไม่ค่อยชัด เสียงทุ้มหนักล้น ทั้งคู่ต่างตกใจจนขวัญผวา

ตายแน่

พวกเขาสองคนนั่งอยู่กับที่ หลินลู่เซียวก็ไม่ได้เดินเข้ามาหาทันที แต่กลับหยุดอยู่ตรงหน้าประตูดูพวกเขาสັกพัก เจ้าหน้าที่ตำรวจเดินเข้าไปพูดคุยกับเขา แต่เนื่องจากยืนห่างกันเกินไปจึงไม่ได้ยินว่าพูดอะไร เขาฟังตำรวจพูดเจิบๆ และเหลือบมองพวกเขาสองคนเป็นพักๆ

แวตานั้นมืดมนทำให้หลินฉีกลัวจนตัวสั่น

หลังจากสองคนนั้นพูดคุยกันเสร็จ หลินลู่เซียวก็ตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ ขยับมุมปากขึ้นอย่างหาได้ยาก “ขอบใจนะ” จากนั้นเดินเข้ามาหาพวกเขาสองคน ตำรวจคนนั้นตะโกนตามหลังมาว่า “ลู่เซียว พรุ่งนี้มากินข้าวที่บ้านฉันสิ เสี่ยวซือเหวาก็มา พวกเราไม่ได้เจอกันนานแล้วนะ”

หลินลู่เซียวตอบตกลงแล้วตรงดิ่งมาหาพวกเขา เขายืนนิ่ง ลากคอ ดึงหลินฉีออกจากตัวหนานซู แล้วปล่อยลงไปกับเก้าอี้ตัวด้านหลัง จากนั้นก็มลงสบตาหนานซู

“ทะเลาะกัน”

“ซึ่งรถกัน”

“ไม่อย่างมีชีวิตอยู่แล้วสินะ หืม”

ในระหว่างที่เขาพูดก็หรีดตาลงเล็กน้อย หางตายกตัวดิ่งขึ้นเป็นการส่งสัญญาณเตือน ให้ความรู้สึกอันตรายเหลือเกิน

บทที่

4

เวลานี้หนานซู อยากจะลากตัวหลินฉีมาตีซะจริงๆ ไม่งั้นป่านนี้เธอคงได้ไปกินข้าวกับผู้ชายตรงหน้าคนนี่แล้ว

หลินฉีลุกขึ้นมา “พี่...พวกผม...”

หลินลู่เซียวปรายตามองเขา ส่งสายตาเป็นนัยบอกให้อีกฝ่ายพูดต่อท่าทางแสดงออกมาอย่างใจเย็น...พวกนายทำไม มีอะไรก็พูดออกมาสิ

พวกเขาสองพี่น้องสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากพ่อกับแม่ต้องทำงาน หลินฉีเลยพึ่งพาหลินลู่เซียวอยู่เสมอ มีเรื่องอะไรก็สายกันเดินกลับบ้านไปแล้วตะโกน “พี่ พี่” ตลอด

ตอนเด็กๆ สมัยที่พักอยู่ในหมู่บ้านร้านขายขนมอยู่ร้านหนึ่ง ข้าวเหนียวปั้นถวนจื่อ¹ ร้านนั้นอร่อยมาก ตอนนั้นหลินชิงหยวนไม่ยอมให้ทั้งสองคนกินอาหารที่ขายตามข้างถนน หลินฉีอยากกินมากเลยตามติดเขาเจอหลินลู่เซียวจึงแอบพาออกไป สุดท้ายกลับมาถึงบ้านก็โดนตีเข้าให้ เพราะแอบไปกินแต่ลืมเช็ดปากให้เรียบร้อย

ตอนนั้นเพื่อไม่ให้มีพิรุณ หลินลู่เซียวซื้อขนมให้หลินฉีเสร็จ ตัวเองก็รีบกลับบ้านก่อน แต่สุดท้ายน้องชายเขาคณนี้ แค่เรื่องพื้นฐานอย่างการกินอะไรเสร็จต้องเช็ดปากยังต้องให้คนอื่นสอน พอกินเสร็จก็ยังไม่ยอมเช็ดแป้ง

¹ เป็นขนมทำจากแป้งข้าวเหนียว คล้ายกับโมจิหรือดังโงะของญี่ปุ่น

ที่ติดอยู่ตรงขอบปากทั้ง กลับบ้านมาก็เลยโดนหลินชิงหยวนจัดการเข้าให้

สองพี่น้องคู่นี้ คนหนึ่งฉลาดคนหนึ่งโง่ ผู้ใหญ่ในครอบครัวชอบเอา ทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน คำพูดที่พูดบ่อยที่สุดก็คือ “ลู่เซียว นายต้องดูแล น้องชายให้ดีๆ นะ เจ้าเด็กน้อยคนนี้ไรรู้เพียงสามก”

ผู้คนในหมู่ๆ ก็รู้จักเจ้าเด็กน้อยหลินฉี อีกอย่างเขาร่างกายอ่อนแอ เวลาทะเลาะกับใครก็สู้เขาไม่ได้ แถมยังมีนิสัยแปลกๆ แต่ด้วยความที่ อายุน้อย อีกทั้งหลินชิงหยวนยังเลี้ยตามใจ ทำให้เขามีนิสัยลูกคุณหนู แบบนี้

หลินชิงหยวนเข้มงวดกับหลินลู่เซียวมากกว่าหลินฉีมาแต่ไหนแต่ไร อีกอย่างแม้ว่าหลินลู่เซียวจะมีนิสัยดื้อรั้นชอบหาเรื่องเป็นประจำ แต่เมื่อ เกิดอะไรเข้าจริงๆ เขากลับเป็นคนที่ตอบสนองว่องไวกว่าใคร แถมยังแบกรับ จัดการแต่ละเรื่องได้มีประสิทธิภาพมาก

ประโยคที่หลินชิงหยวนพูดกับหลินลู่เซียวบ่อยและยาวมากที่สุดก็คือ “นายต้องแบกรับความรับผิดชอบให้มาก น้องชายของนายถึงจะอยู่ได้อย่าง เป็นสุข”

เดิมที่เขาไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องเรียนรู้มากกว่าหลินฉี บางครั้ง เขาก็รู้สึก “อิจฉา” แต่ช่วงหลังหลินฉีไม่สบายป่วยเป็นไข้บ่อยครั้ง จู่ๆ หลินลู่เซียวจึงเข้าใจแล้วว่าโลกนี้ก็ยุติธรรม

หลินฉีร่างกายไม่แข็งแรงมาตลอด หลินลู่เซียวจำได้ว่าในหนึ่งปีหลินฉี ต้องเข้าออกโรงพยาบาลตั้งสิบกว่ารอบ เวลาหลินฉีไม่สบายจะอ่อนแอ ปวกเปียกมาก อีกฝ่ายฟังพาไว้วางใจตัวเขาที่สุด สายตาเหมือนกับลูกนก ตัวเล็กๆ เวลานอนบนเตียงผู้ป่วยที่มองมานั้น จะไม่ให้เขารู้สึกปวดใจ ก็คงยาก

ปีที่พ่อแม่หย่ากัน หลินฉีถูกแม่พาตัวไป กลางดึกคืนหนึ่ง หลินฉี แอบหนีออกจากบ้านแม่กลับมาที่บ้านนี้ แอบเข้ามาที่สวนหลังบ้าน ออกแรง ทุบกระจกห้องหลินลู่เซียวไม่หยุด ตะโกนถามว่าตัวเองถูกทอดทิ้งนั้นหรือ เป็นเพราะร่างกายเขาไม่ดีถึงนั้นหรือ

หลินฉีเป็นคนหัวซำแต่จิตใจอ่อนไหว เหมือนอย่างตอนนี้ที่ยังมอง

ความสัมพันธ์ระหว่างหนานชูกับพี่ชายตัวเองไม่ออก ยังคงเป็นเด็กน้อยที่คอยเกาะแข้งเกาะขาไม่ยอมให้หนานชูไป

แขนขาของหญิงสาวถูกกดไว้นั่น หนูน้อยคนนั้นออกแรงบีบจนเล็บขาวซีด แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อย รวากับว่าของในมือเป็นสมบัติล้ำค่ากลัวว่าถ้าปล่อยแล้วเธอจะหนีไป

หลินลู่เชียวมองมือของสองคนนั้นอยู่นาน หลินฉีเองก็เริ่มทำตัวน่าสงสาร “ผมถูกคนต่อйма”

หลินลู่เชียวใช้สองมือล้วงกระเป๋ายืมเยาะเขา “อ้อ นายจะบอกว่านายเดินเล่นอยู่บนท้องถนน แล้วโดนคนจับตัวไปต่อймаสินะ”

“...” หลินฉีพูดไม่ออก

ดวงตาดำสนิทของหลินลู่เชียวน่ากลัวยิ่งกว่าห้องฟ้ามืดมืดด้านนอก “เมื่อก่อนฉันไม่ยกจะดูออกว่านายเป็นพวกชอบหาเรื่องคนอื่นแบบนี้ด้วย”

หลินฉีกลอกตาไปมา ตัดสินใจยอมรับ “ก็ได้ ผมแคไปนั่งชิลที่บาร์แต่มีปากเสียงกับคนอื่นนิดหน่อยก็เลยมีเรื่องกันนะ”

หลินลู่เชียวเข็ดคางขึ้นไปทีหนานชู ปรายตามองเธอเล็กน้อย “แล้วเธอละไปกินเหล้ากับนายเธอ”

“ผมเป็นคนเรียกเธอมาเอง”

หลินลู่เชียวร้องโอ้โฮ ตัวอักษรเขียนเด่นหรากลางหน้าผากว่า...ไม่เชื่อ “สุดยอดไปเลย มีเรื่องทะเลาะต่อймаกัน แต่เรียกผู้หญิงไปช่วยเนี่ยนะ”

“...” หลินฉีก้มหน้าลงแล้วพูดว่า “เธอซบถเก่งมากเลยนะพี่! ผมเลยคิดว่าเราจะหนีกัน”

หลินลู่เชียวแค้นหัวเราะเยินชา กำลังจะพูดต่อแต่มีคนเดินออกมาจากห้องสอปากคำ ฝ่ายนั้นสูงราวๆเมตรแปดสิบได้ ผมสีทอง หน้าม้าปรกแนบอยู่บนหน้าผาก ใบหน้าผอมซูบ โครงหน้าอ่อนหวาน สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสีดำ รูปร่างผอมมาก ดูแล้วไม่แข็งแรงเท่าไร

หลินฉีจ้องเขาเขม็ง หนานชูเองก็ปรายตามองอีกฝ่ายเล็กน้อย ชายคนนั้นปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเดินผ่านตัวเธอไป จากนั้นส่งสายตามองเธอ

อย่างเจ้าเล่ห์ แล้วหันไปมองหน้าหลินฉืออย่างหาเรื่อง สุดท้ายถึงค่อยหันไปมองหลินลู่เซียว แล้วค่อยถือเสื้อสูทสายไปมาเดินออกไปด้านนอก

หลินฉือทำท่าจะพุ่งเข้าไปหาเรื่อง แต่กลับถูกหลินลู่เซียวกดตัวผลักลงไปที่เก้าอี้ “นั่งดีๆ!”

หลินฉือรับอารมณ์ลงไปที่ทันที ไม่กล้าพูดอะไรอีก

หลินลู่เซียวเหลือบมองหานานซู เห็นเธอทำใจเย็นเหมือนไม่รู้ร้อนหนาว ก็ยิ่งปวดศีรษะ เขาไม่เคยเห็นผู้หญิงที่ไม่สนอะไรแบบนี้มาก่อน “ฉันบอกเธอว่ายังไง เธอลืมไปแล้วหรือ”

หานานซูเหลือบตามอง แล้วพูดกับเขาอย่างมีเหตุผลว่า “ตอนนั้นมาสั่งสอนพวกฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก พาหลินฉือไปโรงพยาบาลก่อนเถอะ หน้าเขาบวมจนดูไม่ได้แล้ว”

หลินฉือนั่งอยู่บนเก้าอี้ เงยหน้าขึ้นแล้วยกมือกุมไบหน้าเอาไว้ ทำตัวน่าสงสาร พยักหน้าเห็นด้วยเร็วๆ

จริงอย่างที่ว่า ตอนนี้อยู่เวลาไม่นานสั่งสอนใคร หลินลู่เซียวปรายตามองพวกเขาสองคนแล้วหันไปคุยกับตำรวจ

“นายจะพากลับไปทั้งสองคนเลยใช่ไหม ผู้หญิงคนนั้นด้วยหรือ”

หลินลู่เซียวพยักหน้า แล้วเล่าเรื่องออกมาด้วยสีหน้าจริงจังที่ใครเห็นก็ต้องยอม

“เป็นน้องสาวญาติห่างๆ ของฉันนะ ก็แค่เด็กตัวแสบคนหนึ่ง เตี่ยพอกลับบ้านไปฉันจะบอกให้พ่อแม่สั่งสอนเธอให้เข็ดเอง! ขาดการอบรมสั่งสอนไปหน่อย”

“แต่ผู้หญิงคนนั้นสวยดีนะ” คุณตำรวจคนนั้นหันมามองแล้วพูดขึ้น

หลินลู่เซียวทำเป็นหันมองหานานซูแล้วพูดว่า “สวยตรงไหน ขนยังขึ้นไม่ครบเลย”

“สวยจะตาย ทำไมฉันรู้สึกคุ้นๆ หน้าเธอจัง เอาเถอะๆ ไปได้แล้ว พรุ่งนี้มากินข้าวด้วยละ”

หลินลู่เซียวโบกมือ “ไว้พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

พูดจบก็หันไปทักตัวคนทั้งสองแล้วเดินออกไป ตอนที่ใกล้จะถึงประตู

หนานซูกี้ได้รับสายจากเส้นกวงจง เสียงจากปลายสายแหลมดังทะลุออกมา ราวกับจะจัดการเธอให้ได้

“เธอบ้าไปแล้วหรือไง!”

“กลับไปค่อยคุยกันนะ”

เส้นกวงจง “ด้านหน้าประตูสถานีตำรวจมีปาปารัซซียู่ ตอนนี้เธอหาอะไรก็ได้มาบังหน้าแล้วเดินไปที่รถซะ เดี๋ยวอีกสักพักฉันค่อยสั่งให้คนตามไปหา เธอห้ามปล่อยให้ใครรู้ว่าเป็นเธอเด็ดขาดเชียวนะ! ได้ยินไหม!”

เมื่อเสียงนั้นพูดจบลง หนานซูกี้รีบดึงตัวหลินลู่เชียวเอาไว้ พลังหันหลังให้ประตูใหญ่

หลินลู่เชียวตกใจ จู่ๆ นิ้วมือนุ่มนวลก็สัมผัสลงบนฝ่ามือของเขามันทั้งเรียวและยาว เขาระตุกมือออกเล็กน้อย แต่หนานซูกี้กลับยังจับแน่นขึ้นกว่าเดิม

อะไรวะเนี่ย!

“มีปาปารัซซี”

หลินลู่เชียวมองออกไปด้านนอก เห็นว่าตรงพุ่มไม้นั้นมีคนหลายคน ถือกล้องนั่งจุ่มอยู่ แล้วรถที่จอดอยู่ริมถนนก็มีเลนส์กล้องโผล่ออกมาจากกระจกหน้าต่าง ถึงแม้หนานซูกี้จะคิดว่าพวกเขาคงไม่รู้หรือกว่าเป็นเธอ แต่ยังไงก็ต้องป้องกันเอาไว้ก่อน

เธอถามหลินลู่เชียวเสียงเบา “ที่นี่มีประตูหลังไหม”

หลินลู่เชียวปรายตามองเธอ เขาเป็นคนตัวสูง ยิ่งหันมาก็มองอีกฝ่ายก็ยิ่งเหมือนเหลือบตามองลงต่ำอย่างดูถูก เขาเบนสายตาไปมองมือที่ถูกเธอจับเอาไว้แน่น แล้วแค้นหัวเราะ “เธอถามฉันเนี่ยนะ ฉันก็เพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรกเหมือนกัน”

หนานซูกี้เหลือบมองเขาอีกครั้ง ภายใต้อายตาคู่ นั้นของเธอมีความรู้สึกทำอะไรไม่ถูก ไม่เหมือนเด็กน้อยเงาะคนก่อนหน้านี้เลย

หลินลู่เชียวก็มองมือที่ถูกจับไว้แน่นอีกครั้ง เขาเงยไปครูหนึ่ง จากนั้นใช้มืออีกข้างล้วงกุญแจรถออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วโยนให้หลินลู่ “นายไปขับรถมา”

หลินลู่มิรู้ชะเอวไว้แล้ววิ่งออกไปอย่างเชื่องช้า หลินลู่มิรู้วิ่งตัว
หนานชูเข้าหาตัว ยกมือจับท้ายทอยของเธอไว้ แล้วดึงเข้ามาอิงแอบแนบชิด
กับหน้าอกของตน

การกระทำเหนือความคาดหมายแบบนี้ทำให้หนานชูตกใจ เดิมทีเธอ
คิดว่าหลินลู่มิรู้จะหวาดกลัวมาครอบมิรู้ชะเอวไว้ ปฏิเสธที่จะแตะเนื้อ
ต้องตัวเธอซะอีก

ทั้งสองคนยืนอยู่ตรงหน้าประตู มือข้างหนึ่งของหลินลู่มิรู้ล้วงกระเป๋า
ส่วนอีกมือหนึ่งก็จับมิรู้ชะเอวของเธอแนบหน้าอกตัวเอง แถมยังใช้ฝ่ามือข้างนั้น
ลูบมิรู้ชะเอวเบาๆ ท่าทางราวกับชำนาญเคยทำอะไรแบบนี้มาก่อน

“นี่เขียนเหมือนกันนะเนี่ย” หนานชูที่ซุกอยู่ในอ้อมกอดเขาพูดขึ้น

เขาแค่นเสียงหือเบาๆ หน้าอกกระตุกเล็กน้อย

ร่างกายของหลินลู่มิรู้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ทั้งสะอาดสะอ้าน แถมยัง
ให้ความรู้สึกสบาย ผ่องแผ้วของเธอแน่นมาก เลื้อยตัวบางนั้นบิดบังกล่อมเนื้อ
บิกบีนของเธอไม่ได้เลย หน้าผากหนานชูแนบชิดกล่อมเนื้อแข็งแรงของเธอ
เธอซุกหน้าอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่าย แอบเงยหน้าขึ้นมองเขาเล็กน้อย
แต่กลับถูกเขากดมิรู้ชะเอวลงซะได้

หน้าผากของหนานชูแนบชิดกับหน้าอกของเธอ มือลูบท้องของอีกฝ่าย
ที่มีแต่กล่อมเนื้อเป็นมัดๆ ทำให้จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ปลายนิ้วของเธอค่อยๆ ลูบไล่ไปตามร่องกล่อมเนื้อเคลื่อนลงต่ำไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งถึงขอบกางเกง เธอหยุดมือไว้ที่หัวเข็มขัด หนานชูจึ้ม
นิ้วชี้ไปมาหยั่งเชิง ทำเหมือนจะสอดมือเข้าไป แต่กลับถูกหลินลู่มิรู้จับ
ข้อมือเอาไว้ แล้วก้มมอง

“ถ้าลูบมั่วซั่วอีกฉันจะผลักเธอออกไปนะ” เขาเตือนอย่างชัดเจน

หนานชูยิ้มเชิน เห็นว่าพอสมควรแล้วก็หยุด เธอรู้ว่าถ้าเขาโกรธ
ขึ้นมากจะเป็นยังไงจึงไม่ขยับมือไม่ซ้ซั่วอีก เพียงแค่พิงกายอยู่ในอ้อมกอด
ของเขาย่างเชื่องช้า

เมื่อหลินลู่มิรู้ประหม่าถึง หลินลู่มิรู้ก็ประคองมิรู้ชะเอวของอีกฝ่ายแล้ว
พาเธอเดินไปที่รถ เปิดประตูที่นั่งเบาะหลัง ยัดตัวเธอเข้าไปอย่างไม่เกรงใจ

จากนั้นตัวเองก็ค่อยมุดตามเข้ามา
หลินฉีเหยียบคันเร่งขับทะยานออกไป

ภายในรถ หลินลู่เซียวมองหญิงสาว เขาขยับคอเชิดคางไปด้านในรถ ส่ง
สายตาเป็นนัยว่าให้เหยียบเข้าไป

หนานซูไม่สนใจ เบียดเขาไม่ยอมห่าง จงใจหาเรื่องคุยกับหลินฉี
หลินฉีขับรถไปพลางถามโดยไม่หันหน้ากลับมา “วันนี้เธอนัดใครไว้นะ”
หนานซูหันไปมองหลินลู่เซียวหนึ่งที่ แล้วเอนตัวพิงเบาะลงไป “ผู้ชาย
คนหนึ่งนะ”

หลินฉี “แฟนเธอ”

หนานซูแค้นเสียง แต่ไม่ยอมตอบ

หลินฉีเลยพูดขึ้นอีก “งั้นตอนนี้เธอเทเขา เขาไม่โกรธใช่ไหม”

หนานซูหันไปมองหลินลู่เซียวที่กำลังมองวิวนอกหน้าต่างอยู่ โครงหน้า
ด้านข้างของเขาเฉียบคมราวกับคมดาบ หนานซูเพิ่งสังเกตเห็นว่าขนาด
ของเขายาวมาก แถมยังโค้งงอได้รูป เธอตอบหลินฉีอย่างไม่สนใจ “กำลัง
โมโหอยู่เลยละ”

หลินฉีถอนหายใจ แล้วหันไปถามหลินลู่เซียว “พี่ แล้วพี่ล่ะ เมื่อกี้
พี่ทำอะไรอยู่”

หลินลู่เซียวเหลือบมองหนานซูแล้วพูดขึ้นอย่างเย็นชาว่า “นอนอยู่”

ทั้งสองคนส่งเสียงขึ้นพร้อมกัน “อิ”

รถเคลื่อนไปได้ครึ่งทาง หลินลู่เซียวก็ทบทวนปล่อยให้หลินฉีที่หัวขำจนมวง
ขับต่อไปไม่ไหว เลยสั่งให้อีกฝ่ายลงจากรถแล้วเปลี่ยนไปขับแทน มุ่งหน้า
ไปยังโรงพยาบาลทหาร

ในโรงพยาบาลทหารมีแต่คนรู้จัก พอหลินฉีเดินเข้าไปในสภาพใบหน้า
ฟกช้ำแบบนั้นก็ถูกคุณหมอจ้าวลากตัวไปทันที

ครอบครัวของคุณหมอจ้าวกับหลินชิงหย่วนสนิทสนมกัน ไปมาหาสู่
กันบ่อยครั้ง คุณหมอเองก็เห็นเด็กสองคนนี้มาตั้งแต่เล็ก มีเรื่องปวดหัว
ตัวร้อนเป็นไข้มา เธอก็เป็นคนรักษาให้อยู่เสมอ หลินฉีร่างกายไม่แข็งแรง

มาตั้งแต่เด็ก จึงเน้นดูแลภายในเป็นหลัก ส่วนหลินลู่เขียวเป็นพวกตื้อชน ชอบหาเรื่องก็เลยจะรักษาบาดแผลภายนอกเสียมากกว่า

วันนี้ได้เจอสองพี่น้องเธอเองก็ตกใจ ประคองศีรษะของหลินฉีเอาไว้อย่างปวดใจ “ทำไมหัวเธอถึงเป็นแบบนี้ได้ ทะเลาะกับคนอื่นมาเธอ”

หลินฉีลูบท้ายทอยแล้วยิ้มเหี้ย “อุบัติเหตุนะครับ อุบัติเหตุ!”

หลินลู่เขียวยืนล้วงกระเป๋าารออยู่ข้างหลังกับหนานซู คุณหมอจ้าวหันไปมอง “เธอไม่ได้ถูกพี่ชายตัวเองต่อยมาหรือใช่ไหม”

“เปล่าครับ เป็นอุบัติเหตุจริงๆ คุณอย่าเอาเรื่องนี้ไปฟ้องพ่อนะครับ” หลินฉีอ่อน

คุณหมอจ้าวเอ็นดูสองพี่น้องคุณนี้มาตั้งแต่พวกเขาเด็กๆ เมื่อเห็นเขามีสภาพแบบนี้แล้วยังมีหน้าพูดไร้สาระ เธอก็ยิ่งโมโหเลยหยิกไหล่เขาเต็มแรง “เห็นฉันเป็นคนแบบนี้หรือไงซะ ตามฉันมานี้เลย!”

พุดจบเธอก็ลากหลินฉีเข้าไปใส่ยาทำแผลในห้องตรวจ จากนั้นชะเง้อมองหลินลู่เขียวที่อยู่ด้านหลังแล้วถามว่า “ลู่เขียว นายเล่มาซิ ว่ามันเกิดเรื่องอะไรกันแน่”

หนานซูกับหลินลู่เขียวสองคนยืนฟังวงบประตู่อยู่คนละข้าง

หลินลู่เขียวใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสีดำ กอดอกยืนฟังวงบประตู่ในห้องตรวจอย่างเกียจคร้าน ชันเข้าข้างหนึ่งยันกรอบประตู่ไว้ ยกไหล่แล้วพูดอย่างไม่สนใจว่า “คุณก็รู้จักเขาดีนี่ครับ เขานะสู้คนอื่นไม่ได้แต่ก็ยังดีดังดันที่จะไปสู้ให้ได้อยู่แน่ สดท้ายก็โดนต่อยจนหัวโนกลับมา แต่ก็ยังไม่กล้าร้องไห้”

หลินฉีหน้าแดงก่ำ คุณหมอจ้าวถลึงตามองหลินลู่เขียว “พี่ชายที่ไหน เขาว่าน้องตัวเองแบบนี้กัน”

ใครๆ ก็รู้ว่าหลินลู่เขียวเป็นห่วงน้องตัวเองจะแย่ ต่อให้รู้ว่าน้องชายไปทำเรื่องอะไรที่ไม่เหมาะสมมาก็ยังตีเขาไม่ลง แบบนี้หลินฉีถึงคอยพึ่งพาเขาตลอด ตอนนั้นพวกเขาสองคนโตแล้ว นิสัยของหลินลู่เขียวเองก็เปลี่ยนไป แต่นิสัยเด็กน้อยเอาแต่ใจของหลินฉีกลับยิ่งหนักขึ้นเรื่อยๆ

จู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้ารีบร้อนเดินเข้ามา เสียงรอกเท้าสั้นสูงกระทบพื้นนั้น

หนานซูฟังแล้วก็รู้สึกว่่าช่างคุ้นเคยเหลือเกิน เมื่อหันไปมองก็เป็นอย่างที่คาดไว้ เชี่ยวหว่านในชุดเสื้อกาวนสีขาวกัับหน้าม้าโปรงรวบผมเอาไว้กำลังตรงเข้ามา

“ขอโทษค่ะ ขอทางหน่อยนะคะ” ประโยคนั้้นพูดกับหนานซู

หลินลู่เซียวหันหน้าไปมอง แล้วเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้างแทน

เชี่ยวหว่านมองเขาแวบหนึ่งแล้วเดินเข้าไปด้านใน พอเห็นสภาพของหลินฉีเข้าเธอก็ยกมือปิดปากแล้วอุทานออกมาด้วยความตกใจ “นายไปทำอะไรมา”

หลินฉียิ้มแหย “แผลเล็กน้อย ไม่เป็นอะไรหรอก”

คุณหมอจ้าวที่อยู่ด้านข้างได้ยินดังนั้นก็พยายามให้เขาแล้วพูดว่า “นี่ไม่ใช่แผลเล็กๆ นะ เธออย่าทำเป็นไม่สนใจแบบนี้ ร่างกายเธอไม่แข็งแรงมาตั้งแต่เด็ก มีแผลฟกช้ำแค่คิดเดียวกว่าจะหายก็ต้องใช้เวลาสิบวันจนถึงหนึ่งเดือนนูนๆ อีกอย่างกระดูกเธอนะเปราะ ถ้ามีเรื่องแบบนี้อีกหลายครั้งเข้ารับประกันได้เลยว่าวันหลังเธอจะเกิดอาการข้อหลุดเป็นประจำแน่นอน”

เชี่ยวหว่านพูด “นั่นสิ นายหัดฟังคำของคุณหมอจ้าวบ้าง ถ้าไม่สนใจร่างกายของตัวเอง นายต้องเสียใจภายหลังแน่!”

หลินฉีโดนรุมต่อว่าไม่หยุดจนหุหุฯ ทำได้เพียงพยักหน้ารัวๆ

เชี่ยวหว่านพูดจบก็หันไปมองหลินลู่เซียว จากนั้นปรายตาไปมองหนานซูที่ยืนอยู่ด้านข้าง เธอเดินเข้าไปหาหลินลู่เซียว สองมือล้วงกระเป๋าเสื้อกาวนเอาไว้ ยืนนิ่ง เงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกว่าเมื่อครู่มาก “ช่วงนี้คุณทำอะไรอยู่เธอ”

ระหว่างที่พูดอยู่ ผมหน้าม้าก็ต้องลมพัดปลิวจนแฉงตาเรื่อยๆ หนานซูเห็นแล้วยังรู้สึกทรมานแทน

หลินลู่เซียวยังคงยืนฟังวงกบประตุมองเธอ แล้วพูดเสียงเรียบเฉย “อบรมนอกสถานที่”

“เราไม่ได้กินข้าวด้วยกันตั้งนานแล้ว พรุ่งนี้ไปกินข้าวด้วยกันไหมคะ”

หลินลู่เซียว “พรุ่งนี้ต้องกลับแล้ว”

เชี่ยวหว่านเผยสีหน้าผิดหวังออกมา “แล้วอบรมเสร็จเมื่อไหร่เธอ”

“อีกสามอาทิตย์”

“อาทิตย์หน้ากลับมาไหมคะ”

“ไม่กลับ” หลินหลู่เซียวพูดน้อยราวกับกลัวดอกพิกุลจะร่วง อีกฝ่ายถามหนึ่งประโยคก็ตอบหนึ่งประโยค ไม่คิดจะสนใจเลยสักนิด

เซียวหวานเองยังไม่รู้ตัวตั้งต้นคุยต่อ “ฉันรอคุณอบรมเสร็จ พวกเราไปดูหนังกันเถอะ หนังของผู้กำกับเฮื่อนะ เป็นเรื่องเกี่ยวกับวีรบุรุษนักดับเพลิงเล่าเรื่องที่เกี่ยวกับคุณพอดีเลย ไปดูกันไหม”

ในที่สุดหลินหลู่เซียวก็หันไปสบตาอีกฝ่าย หนึ่งวินาที สองวินาที แล้วหันหน้าหนีพูดอย่างเรียบเฉย “ไม่สนใจ”

“...” เซียวหวานเสียใจที่เรื่องไม่เป็นดังหวัง ตอนนั้นเธอถึงค่อยสังเกตเห็นหนานซูที่อยู่ด้านข้าง เลยพูดขึ้นอย่างตกใจว่า “ทำไมพวกคุณถึงอยู่ด้วยกันล่ะ”

หลินหลู่เซียวหันมองหนานซูแวบหนึ่งแต่ก็ไม่ได้สนใจจะตอบ หนานซูพูดกับหลินนี้เบาๆ “ฉันออกไปโทรศัพท์ก่อนนะ”

ระเบียบทางเดินในโรงพยาบาลมักจะให้ความรู้สึกเยือกเย็นน่ากลัวและอบอวลไปด้วยกลิ่นยาฆ่าเชื้อ สุตระเบียงทางเดินมีหน้าต่างเล็กๆ บานหนึ่งแสงจันทร์สาดส่องลงมามองราวกับมีชั้นเมฆลอยอยู่บนพื้นชวนให้รู้สึกสบายใจ

ครั้งก่อนตอนหนานซูเจอเขาก็คือตรงนี้ หลินหลู่เซียวสวมชุดเครื่องแบบทหารยืนพิงผนังสับบูหรี หมวกทหารปิดบังหน้าของเขาไปครึ่งหนึ่ง โครงหน้าสันกรามอันคมชัดนั้นทำให้คนอยากยกมือขึ้นไปลูบไล้ และเซียวหวานเองก็วิ่งมาจากทางด้านนั้น เงยหน้าแล้วพูดกับเขาด้วยเสียงเล็กแหลม

หนานซูยืนพิงผนังอยู่ข้างๆ ถึงขยะ ต่อสายหาเส้นกวางจง

เส้นกวางจงเสียงแหลมบาดหูอย่างกับคมมีด ราวกับต้องการจะพูดทะเลสาบเพื่อจัดการเธอให้ได้ “ช่วงนี้ฉันปล่อยเธอมากเกินไปสินะ! ถึงได้หาเรื่องมาให้ฉันไม่เว้นแต่ละวันแบบนี้! ตอนนี้อยู่ที่ไหนกันแน่ รีบกลับมาเดี๋ยวนี้เลย!”

“อยู่โรงพยาบาล”

น้ำเสียงของเส้นกวางจงเปลี่ยนไป “เธอบาดเจ็บหรือ”

“เพื่อนฉันคนหนึ่งบาดเจ็บนะ”

เลิ่นกวงจงกระแอม “เธอรีบกลับมาเดี๋ยวนี้เลยนะ ถ้าภายในหนึ่งชั่วโมงนี้ฉันไม่เห็นเธอ ฉันจะช้ดผู้ช่วยของเธอให้หมดเลย ไม่เชื่อก็คอยดู!”

หนานซูทำเสียงทุ้มต่ำพูดซู่เขา “นายกกล้าแต่ต้องเธอก็ลองดูสิ”

เลิ่นกวงจงไม่กลัวคำขู่ันนั้นแม้แต่นิด เขาพูดตอบว่า “มีอะไรที่ฉันไม่กล้าบ้างละ”

ตุ้ด ๆ ๆ...

หนานซูสบลดต่ำ แทบอยากจะปาโทรศัพท์ไปบนผนัง แต่จู่ ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นมาจากด้านหลังว่า “ออกมาทำไม”

บนระเบียบทางเดินมีเงาคนเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน แสงจันทร์สาดส่องจนสะท้อนเป็นเงาทอดยาวลงมาที่พื้น ไม่ต้องหันกลับไปมองก็รู้ว่าป็นใคร

หนานซูเก็บมือถือลงในกระเป๋า ฟิงผนังแล้วพูดขึ้นอย่างไม่สนใจว่า “ปล่อยให้พวกที่มีเวลาอยู่ด้วยกันไ้”

หลินลู่เซียวยืนอยู่ด้านหลัง สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง ปากคาบบุหรีที่ยังไม่ได้จุด เขาระตุกมุ่ปากขึ้นเล็กน้อยแล้วเดินขึ้นหน้าไปสองก้าว กักตัวหนานซูไว้ระหว่างตัวเขากับผนัง ก็มลงสบตาอีกฝ่าย ดวงตาสีดำนั้นสะท้อนประกายบริสุทธิ์ราวกับน้ำใสสะอาด เขายิ้มออกมา “เมื่อก่อนไม่ยกัรู้ว่เธอรู้ความแบบนี้”

พูดจบเขาก็ยึดตัวตรง ล้วงไฟแช็กออกมาจากกระเป๋ากางเกง หันข้างไปจุดไฟแล้วพ่นควันออกมาเบา ๆ ควันบุหรีสีขาวได้แสงจันทร์ขาวสว่างนั้นขมุ่กขมุ่เป็นพิเศษ บดบังกรอบหน้าและสันกรามของเขาในทันที

ทั้งสองคนยืนอยู่ใกล้กันมาก คนหนึ่งยืนฟิงผนัง ส่วนอีกหนึ่งสูบบุหรียืนอยู่ตรงหน้า

แสงจันทร์ด้านนอกบานหน้าต่างส่องสว่างลงมเล็กน้อย เงาของทั้งสองทอดยาวเป็นสาย

หนานซูหรีตา เริ่มเกิดความคิดอยากจะทำเรื่องชั่วร้ายขึ้นมอีกครั้ง เธอเอื้อมมือไปลูบเอวและหน้าท้องของเขา ปลายนิ้วค่อย ๆ เคล้าเคลียลงไปบนร่องกล้ามเนื้อแล้วค่อย ๆ เลื่อนต่ำ และเมื่อเธอเงยหน้ามองเขาอีกครั้ง

ก็เห็นกรอบหน้าของอีกฝ่ายชัดเจนยิ่งกว่าเดิม หล่อเหล่าน่าหลงใหล สายตาของเธอเลื่อนลงอย่างอ้อยอิ่ง ลูกกระเดือกเขาขยับขึ้นทุกครั้งเวลาที่สูบบุหรี่ นิ้วมือนุ่มอุ่นนุ่มเล็กชายเสื้อยืดของเขาขึ้นช้าๆ จากนั้นล้วงเข้าไปจับหัวเข็มขัดของเขาเอาไว้ด้วยมือข้างเดียว แล้วใช้นิ้วโป้งปลดดอกเบาะๆ

ภายใต้ระเบียบทางเดินที่มีแต่ความเงียบงันนั้นได้ยินเสียงดัง “กรีก” อย่างชัดเจน เข็มขัดพลันคลายออก

วินาทีต่อจากนั้น ฝ่ามือหนาใหญ่ก็จับมือของเธอเอาไว้ เมื่อรับรู้ถึงสัมผัสนั้นหนานซูก็กระตุกยิ้มมุมปากอย่างชอบใจ

เสียงแหบห้าวดังมาจากเหนือศีรษะ “ใส่กลับไปเหมือนเดิมซะ”

หลินลู่เซียวจับมืออีกฝ่ายกดลงที่เอวของตน ก็มองหน้าเธอด้วยแววตาแว่นิ่ง สุขุมน่าเกรงขาม ปากคาบบุหรี่เอาไว้ ควันที่ปลายบุหรี่ยืดขึ้นเป็นเส้น ทั้งสองฝ่ายมองหน้าสบตากันโดยที่มีเพียงควันบุหรี่ยีชีขาววางกัน

เขาจ้องมองไม่ละสายตา

หนานซูค้นพบว่าเขามีกล้ามเนื้อใต้ดวงตาที่สวยงามมาก เป็นดวงตาแบบที่พวกดารายชอบบินไปดัลยกรรมกันที่ต่างประเทศ

“ใส่กลับคืนไปซะ” เขาพูดซ้ำอีกครั้ง น้ำเสียงชัดเจนขึ้น

หนานซูหลังชนผนัง เธอใช้มือข้างหนึ่งยันผนังเอาไว้แล้วลื้ตามองเขา สุดท้ายก็พ่ายแพ้ให้กับสายตาคุ่นั้นของอีกฝ่าย จึงค่อยๆ ใส่เข็มขัดกลับเข้าเหมือนอย่างเดิม

บรรยากาศเงียบงันลงชั่วขณะ หนานซูยื่นมือออกไปกำลังจะแย่งบุหรี่ยีชีในปากของเธอ แต่หลินลู่เซียวรู้ทัน เลยชิงลบบุหรี่ยีชีแล้วยัดกลับบงถึงขยะที่อยู่ข้างๆ ก่อนจะตวัดหางตามองแล้วถามเธอว่า

“เธอกับหลินลู่เซียวมีความสัมพันธ์แบบไหนตอนอยู่ที่มิลาน”

หนานซูกระตุกยิ้มมุมปากขึ้นอย่างนึกสนุก “พี่หมายถึงอะไรเธอ”

หลินลู่เซียวล้งกระเป๋ามองเธอแล้วไม่พูดอะไร

“ทางความรู้สึก”

หลินลู่เซียวกัดริมฝีปาก

“หรือว่าทางร่างกาย”

หลินลู่เซียวเท้าเอว แลบลิ่นเลียริมฝีปากแล้วขมวดคิ้ว

“พีคิดว่าฉันเป็นคนยอมคนอื่นง่ายขนาดนั้นเลย จะมีอะไรกับผู้ชายคนไหนก็ได้ทั้งนั้นหรอก”

เด็กน้อยยังง่่าคนนี้

หลินลู่เซียวเป็นคนแข่งกระด้างมาตั้งแต่เกิด ถึงแม้เขาจะคิดว่าตัวเอง “มีสิทธิ์” ที่จะสงสัยความสัมพันธ์ของหลินฉีและหนานซูก็ตาม แต่คำถามเมื่อครู่เขาไม่ได้มีความหมายอื่นเลย ถ้าต้องอธิบายกับเธอจริงๆ เขาเองก็หงุดหงิดเหมือนกัน ทำไมต้องอธิบายให้เด็กคนหนึ่งฟังด้วยว่าตัวเองคิดอะไรอยู่ แต่พอเอ่ยปาก คำพูดที่ออกมากลับเต็มไปด้วยความประซดประชัน “ไม่ได้เป็นคนง่าย แต่กลับมาปลดเข้มชัดผู้ชายง่าย ๆ แบบนี้นั่นแหละ”

หญิงสาวเบิกตากว้าง คนอย่างหนานซูเมื่อเอาจริงขึ้นมา ใครหน้าไหนก็สู้เธอไม่ได้ทั้งนั้น

ถ้าคนตรงหน้าไม่ใช่หลินลู่เซียว เธอคงยกถังขยะด้านข้างขึ้นมาทุบอีกฝ่ายไปแล้ว!

หลินลู่เซียวพูดประโยคนั้นไปด้วยความคึกคะนอง เมื่อเขาตั้งสติได้ หญิงสาวก็เดินจากไปถึงหน้าประตูใหญ่แล้ว

พอหลินฉีหายาเสร็จก็เดินเข้ามาหาพร้อมเซี่ยวห่วน ในระหว่างทางกลับมีคนเพิ่มมาอีกหนึ่งคน หลินลู่เซียวเป็นคนขับรถ ส่วนเซี่ยวห่วนที่รีบร้อนแย่งจะนั่งที่นั่งข้างคนขับโดนหลินฉีไล่ให้ไปนั่งข้างหลัง “ผมไม่ได้เจอพี่ชายนานแล้ว พี่ถอยไปก่อนนะ”

เซี่ยวห่วน “...”

หลินฉี “พี ไว้เราไปดูหนังด้วยกันนะ”

เซี่ยวห่วน “ใช่ค่ะ ๆ ๆ ฉันไปด้วยนะ พวกเราสามคนไปด้วยกัน”

หลินฉีหันมามองเธอ “ทำไมต้องพาพีไปด้วยล่ะ”

เซี่ยวห่วน “แล้วพวกนายผู้ชายสองคนไปดูหนังด้วยกันทำไมล่ะ”

หลินฉีพูดตรงไปตรงมา “ผมรู้สึกว่่าพีไปกับพวกผมแบบนี้ มันแปลก ๆ นะ”

เซี่ยวห่วน “...แล้ววันนี้หนานซูอยู่กับพวกนาย นายไม่รู้สึกแปลกหรือ”

หลินฉีโบกมือปิด “มันไม่เหมือนกันอยู่แล้ว หนานซูกับผม เราสนิทกัน”

หลัก ๆ ก็คือหนานซูเป็นคนว่าง่าย ใจป้ำ แถมยังสวยอีกต่างหาก เวลาดื่มเหล้าด้วยกันก็คอแข็งยิ่งกว่าใคร เวลาเฮฮาสนุกสุดเหวี่ยงก็ยังขบรตพาเขานั่งกินลมชมวิวดูอีก

เซี่ยหว่าน “...”

ดูท่าหลินฉีผู้ไร้เดียงสายังมองปัญหาที่ว่านี่ไม่ออกสินะ

หลินลู่เซี่ยวนั่งฟังเจียบ ๆ มาตลอดทาง เหลือบมองกระจกหลังเป็นพัก ๆ เมื่อรู้สึกว่าหนานซูเจียบผิดปกติ เขาเห็นเธอเอนพิงเบาะแล้วหันหน้ามองวิว ไม่เหมือนกับคนที่ดื้อและซุกซนชอบหาเรื่องก่อกวนหน้าเลย

เขาไม่ชินเท่าไร

หนานซูลงจากรถแล้วก็หันไปโค้งตัวให้หลินลู่เซี่ยวอย่างมีมารยาท “ขอบคุณค่ะผู้กองหลิน”

หลินลู่เซี่ยวลดกระจกลงครึ่งหนึ่ง มือข้างหนึ่งจับพวงมาลัยรถเอาไว้ ส่วนอีกข้างก็วางไว้บนขอบหน้าต่าง มองเธอแล้วรู้สึกอยากจะหัวเราะออกมา เมื่อเธอพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปโดยไม่รอให้เขาตอบ

หลินฉีพูดขึ้นมา “ผีหลอกแน่ ๆ ทำไมวันนี้เธอมีมารยาทขนาดนี้”

หลินลู่เซี่ยวมองเธอเดินขึ้นไปข้างบนแล้วก็ปิดหน้าต่างรถ หมุนพวงมาลัย เหยียบคันเร่ง แล้วขับบึ่งออกไป

กลางดึกแบบนี้ เสียงเครื่องยนต์ยิ่งดังกระหึ่ม หลินฉีที่นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับถูกเหวี่ยงจนเกือบชนประตู เขารีบคว้าที่จับเหนือศีรษะเอาไว้แล้วตะโกนเสียงตะกุกตะกัก “อะไรเนี่ย! พี่! ทำไมจู่ ๆ โมโหแบบนี้ล่ะ!”

หลายปีมานี้หลินลู่เซี่ยวเก็บอารมณ์เก่งไม่น้อย เจียบขริ่มไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้าว่าดีใจหรือเสียใจอยู่ ขมวดคิ้วหรือหัตถ์ตานิดหน่อย ก็ถือว่าเขาไม่สບอารมณ์แล้ว หากมากกว่านั้นอีกหน่อย อย่างมากก็แค่ขบگرامกัตรึมฝีปาก ซึ่งหมายความว่าเขาโมโหอารมณ์เสีย

การที่เหยียบคันเร่งบึ่งออกมาแบบนี้ หลินฉีเองก็เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก แต่หลัก ๆ ก็เป็นเพราะเมื่อก่อนเขาไม่เคยเห็นสมัยที่หลินลู่เซี่ยวอยู่ที่

ทางเข้าหุ่่ง ตอนนั้นหลินลู่เซียวชอบเล่นกับพวกดำหลิว ถึงแม่พ่อแม่จะดุและเข้มงวดมาก แต่พวกเขาก็เป็นพวกดื้อชน ก่อเรื่องทีหนึ่ง พอโดนตีเสร็จผ่านไปไม่กี่วันแผลหาย ลืมความเจ็บก็ออกไปหาเรื่องต่อ

เมื่อโตขึ้นอีกหน่อยก็ไปแทงพูล ชลุกกันอยู่ในเกมเซ็กเตอร์ ซึ่งรถแทนแต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็รู้ว่าจะเอาแต่เล่นต่อไปไม่ได้ ไม้รู้เหมือนกันว่าเกิดมีความรับผิดชอบขึ้นมาตอนไหน พวกเขาส่วนหนึ่งเข้าไปเรียนที่โรงเรียนทหาร ต่อมาคนที่ต้องไปเรียนต่อต่างประเทศก็ไปเรียนต่อ คนที่ต้องเข้ากรมก็เข้ากรมไป

ชั่วพริบตาเดียวเวลาก็ผ่านไปสิบปีแล้ว

หลินลู่เซียวไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อก่อนเลยสักนิด นิสัยแ่ๆ ของเขายังคงเป็นเหมือนเดิม...แข็งข้อไม่ยอมใคร

เข้าสู่วันรุ่งขึ้น

หนานซุ่ยรือตา เธอยังเคลิ้มฝันถูกเส้นกวางจงลากให้ลุกขึ้นจากเตียง เวลาถูกคนอื่นปลุกเธอมักจะหงุดหงิดมาก จนซีกุ๋ที่อยู่ด้านหลังถึงขนาดไม่กล้ามองเลยทีเดียว

หนานซุ่ยกันัดเรื่องทำสงครามเย็น ด้วยนิสัยที่ขาดการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมาตั้งแต่เด็ก เธอจึงไม่ค่อยอาละวาดใส่ใคร เอาเป็นว่าเธอเป็นคนที่ไม่สนใจคนอื่นนั่นแหละ

เฉกเช่นตอนที่เธอเพิ่งเล่นบทเงียบไม่สนใจหลินลู่เซียวเมื่อวาน

อารมณ์โมโหตอนตื่นนอนก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน เธอไม่อาละวาดไม่ว่าจะถูกปลุกขึ้นมาด้วยวิธีการแบบไหน แต่มักจะทำหน้าเย็นชาซึ่งกะตายส่งสายตาเฉียบคมราวกับมีดที่มันฉีก ๆ ลงไปบนร่างกายของเส้นกวางจง

เห็นได้ชัดว่าเส้นกวางจงเองก็ไม่ได้ใส่ใจท่าทีของเธอ เขาถือโอกาสตอนที่เธอกำลังสะลึมสะลือโยนโทรศัพท์มือถือให้

“ฉันบอกแล้วไงให้หนีภักขานะ! ถ้าเธอหาวิธีไม่ได้ก็ไปขอถุงพลาสติกสีดำจากตำรวจแล้วคลุมหัววิ่งหนีออกมาไม่ได้หรืไง!”

หนานซุ่ยยังไม่ตื่นเต็มตา เอนตัวพิงหัวเตียงแล้วยกมือแคะหู “นาย

แหกปากเสียงดังได้ขนาดนี้ตั้งแต่เช้าเลยเธอ”

พุดจบกก็เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือมาก้มมอง

ถึงแม้จะเป็นแอคเคานต์ชาวซูชิชิบที่ไม่ค่อยสำคัญอะไรก็เถอะ จำนวนรีโพสท์กับคอมเมนต์ก็ไม่เยอะ แต่พาดหัวหมิ่นประมาทนั้นทำให้เธอไม่สบายอารมณ์...

‘เจียงเก๋อ คุณชายรองแห่ง F&D ออกไปชิงรถแข่งกับนางแบบชายขอบ อีกฝ่ายเป็นลูกสาวของหนานเยว่หฺวู อดีตนักแสดงชื่อดังที่อาลางการไปแล้ว’
 ชาวนั้นเขียนด่าว่าเธอกับเจียงเก๋อจนละไม่เหลือชิ้นดี ไม่เพียงแต่จะเขียนว่าเธอเป็นนางแบบชายขอบไร้ชื่อเสียง ยังขุดคุ้ยเรื่องบ้านอระหว่างเธอกับเขาขึ้นมาอีก

หนานซูเลื่อนลงอ่านด้านล่าง เห็นว่าไม่มีรูปที่สถานีตำรวจ แสดงว่าพวกปาปารัสซีที่แอบซ่อนอยู่ในพุ่มไม้พวกนั้นไม่รู้ว่าเป็นคนคนไหนเป็นเธอ ในข่าวมีแต่รูปที่เธอโดนเจียงเก๋อขับรถไล่ตามและขวางเอาไว้

เธอเปิดแอคเคานต์เว่ยปั๋วของตัวเองดู มีข้อความเข้าเพิ่มขึ้นอีกแล้ว ไม่ต้องดูก็รู้ว่ามีแต่คำด่า

หนานซูเอนฟิงหัวเตียงแล้วหยิบบุหรีขึ้นมาสูบ ตอนที่กำลังจุดไฟ เธอถึงเลครูหนึ่ง แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าอกบุญไม่รับของหลินลู่เซียว เธอก็ตัดสินใจจุดไฟอย่างแน่วแน่

ปกติแล้วแอคเคานต์ชาวพวกนี้ ก่อนที่จะโพสต์ข่าวลืออะไร พวกเขามักจะต้องติดต่อทีมงานของหนานซูก่อน จากนั้นสั้ยของหนานเป่ย์เหยาแล้ว เธอไม่มีทางปล่อยให้รูปพวกนี้หลุดไปแน่นอน แต่แอคเคานต์ชาวนี้ได้ข่าวเหตุการณ์นั้นปุ๊บก็โพสต์ตอนกลางดึกคืนนั้นทันที ไม่ได้ผ่านกระบวนการทำงานแบบปกติเลยด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายต้องการปลุกข่าวให้เป็นกระแส

ชาวนี้อ้าไม่โจมตีหนานซูก็ต้องโจมตีเจียงเก๋อคนใดคนหนึ่งแน่นอน

เทียบค่าตัวของหนานซูและเจียงเก๋อ ชัดเจนว่าหนานซูถูกตึงเข้าไปเกี่ยวพันกับการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นของพวกคนรวยเข้าให้แล้ว

บนชั้นบนสุดของตึกเจียเหอ

ชีกูเฟิงเคยได้มาที่ทำงานของบอสใหญ่ครั้งแรก เธอเดินก้มหน้าตัวลั่นราวกับกระต่ายน้อยสีขาวตามหลังหนานซูกับเส้นกวางจง

เมื่อออกจากลิฟต์ เปิดประตู เลขาคนสวยก็เดินเข้ามาพยักหน้าให้พวกเขาเป็นนัย “ประธานหานรออยู่ด้านในค่ะ”

แสงไฟที่ว่าแสบแวงตาแล้ว รอยยิ้มของเลขาคนนั้นแวงต่ายั้งกว่ารู้สึกราวกับว่าพวกเขาสามคนเป็นแกะน้อยที่กำลังจะถูกเชือด ขนาดทางเดินยังประดับตกแต่งอย่างหรูหรา ส่องแสงระยิบระยับตลอดทาง

เทียบกับห้องทำงานของท่านประธานที่อยู่ด้านในนั้นแล้ว ทางเดินข้างนอกนับว่าธรรมดามาก ภายในห้องทำงานใหญ่โตกว้างขวาง หานเป่ยเหยาหนึ่งชั่วโมงเฝ้าเอกเซนก่อบนเก้าอี้ท่านประธานด้วยท่าทางสบายใจ กำลังก้มเข็ดแวนกันแดด ด้านหลังเป็นกระจกใสบานใหญ่ มองทะลุเห็นแดดฟ้าของตึกฝั่งตรงข้าม ทำงานอยู่ในห้องทำงานแบบนี้เอง มีนาฬิกาข้อมือถึงเอาแต่เข็ดหน้ามองคนอื่น

มือของหานเป่ยเหยาเคลื่อนไหวคล้ายกับกำลังลับมีด พีบ ๆ...

ทำให้ชีกูตึกใจกลัว

พวกเขาสามคนยืนเรียงแถวหน้ากระดานอยู่ตรงหน้าโต๊ะทำงาน จนปีศาจตนนั้นเอยขึ้น “ดูข่าวของเมื่อกลางดึกรึยัง”

หนานซูพยักหน้า “ดูแล้ว”

“คิดว่าไง”

“ฉันไม่เห็นด้วยกับคำว่านางแบบชายชอบนั้นเท่าไร ดูแล้วมือคดิส่วนตัวของคนเขียอยู่”

“...” หานเป่ยเหยาแทบพุ่งเข้าไปบีบคอเธอ แต่เส้นกวางจงรั้งไว้ก่อน

“เธอเป็นคนพูดจาแบบนี้อยู่แล้ว คุณเองก็ไม่ได้เฟิงเคยเจอครั้งแรกสักหน่วย”

หานเป่ยเหยาสุดท่ายใจ “เธอรู้จักเจียงเก๋อด้วยหรอ”

หนานซู “ตอนนี้รู้จักแล้วละค่ะ”

หานเป่ยเหยาปลดกระดุมเสื้อเข็ด กลับไปนั่งลงบนเก้าอี้ “รู้จักกันไต้ยังงั”

หนานชูเล่าตามความจริง

จากเรื่องราวก่อนหน้านี้ว่าเธอมีทีมผู้จัดการ แต่เพราะพวกเขาดูแลได้ไม่ดีพอ บวกกับเหตุผลต่างๆ นานาที่เธอมีข่าวไม่ค่อยบ่อยๆ ทำให้บอกเลิกสัญญากันไปเมื่อสิ้นปีที่แล้ว จนถึงเรื่องที่เธอเพิ่งเซ็นสัญญาใหม่กับบริษัทเจียเหอของหานเป่ยเหยาเมื่อช่วงต้นปีนี้

หานเป่ยเหยาหายใจแทบไม่ทัน ไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเองว่าได้ยินอะไรเข้า

“เธอมัดตัวเจิ้งเก๋อไว้ แล้วละเลงวาดรูปเต่าหลายร้อยตัวไปบนตัวเขา แถมยังถ่ายรูปแล้วโพสต์ลงไอจีเขาอีกนั่นแหละ

“แสดงว่าเหตุผลที่ F&D หันตักก่อนหน้านี้ก็เพราะเธอนั่นสินะ”

ถึงแม้จะไม่อยากยอมรับ แต่เรื่องนี้ก็เป็นเหตุผลทางอ้อมเหมือนกัน

ราวกับโลกเสียบกริบไปสามวินาที ภายในห้องทำงานไม่มีใครปรากฏพูดคุยซุบซิบจนเมื่อไปหมดแล้ว

หานเป่ยเหยาตบโต๊ะ ชี้นิ้วใส่หนานชู แล้วหันไปพูดกับเลิ่นกวงจงว่า “นี่ นายไปเอาสัญญาเลิกจ้างมาให้เธอซะ”

เลิ่นกวงจงมองหานเป่ยเหยา “เอาจริงเหรอครับ!”

หานเป่ยเหยา “เอาจริงบ้าบออะไร!!! บอกให้หยิบนายก็หยิบนั่นแหละ หัดมีความคิดเป็นของตัวเองบ้างสิ!”

เมื่อเขาพูดจบก็หันไปชี้ชีกุ้ยที่ยืนอยู่ด้านหลัง “เธอจะหัดตัวกลัวอยู่ตรงนั้นทำไม! มานี่เดี๋ยวนี้”

ชีกุ้ยเดินขึ้นไปด้านหน้า “ประ...ประธานหาคะ”

หานเป่ยเหยาโมโหลุกเป็นไฟอีกครั้ง “พูดชัดๆ เป็นไหมอะ!!”

หนานชู “คุณดูเขาทำไม”

หานเป่ยเหยา “ฉันเนี่ยนะดูเขา ฉันจะไล่เขาออกด้วยซ้ำ!! ช่วงนี้เธอหาเรื่องให้ฉันก็เรื่องแล้วอะ!”

หนานชู “คุณกล้าเหรอ”

หานเป่ยเหยาถูกคุณหนูผู้ไม่เกรงกลัวฟ้าดิน แต่เมื่อได้พบกับหนานชู เขาก็รู้สึกว่ภายในตัวผู้หญิงคนนี้มีความสามารถบางอย่าง หากดึงความ

สามารถนั้นออกมาดี ๆ ต้องดั่งเป็นพลูแตกแน่นอน เพราะเหตุนี้เขาจึงยอมเซ็นสัญญากับเธอในทันทีโดยไม่สนใจเหตุผลอื่น ตอนเริ่มแรกชายหนุ่มมักถูกเสน่ห์ภาพลักษณ์ของหญิงสาวดึงดูด และผู้หญิงอย่างหนานซูก็ปลุกความอยากเอาชนะในตัวเขาขึ้นมาพอดี

ตอนแรกเขาใจเต้นเพราะเธอก็จริง แต่ภายหลังกลับค้นพบว่าผู้หญิงคนนี้เป็นภูเขาน้ำแข็ง ถึงจะมีจิตใจที่ร้อนแรงมากเท่าไรก็ไม่อาจแผดเผาเธอให้ละลายได้ หลังจากนั้นเขาจึงไม่คิดอะไรกับเธออีก แต่ถึงจะหน้าตาเย็นชาแบบนั้น ในบางเรื่องก็ร้อนแรงไม่น้อยเลย

บางครั้งเวลาเถียงกับเธอ เขาเองก็รู้สึกดีเหมือนกัน อย่างน้อยตั้งแต่เด็กจนโตก็ยังไม่มีการล้อเถียงเขาลักคน เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า เขาเองก็ชินชาเสียแล้ว

หนานเป่ย์เหยาปรายตามองซีกุแล้วพูดซู่เธอว่า “เธอว่าฉันกล้าไหม!”

ในระหว่างที่พวกเขาสองคนสบตากัน จู่ ๆ ก็มีเสียงพูดขึ้นอย่างหวาดกลัวว่า “ฉันขอลาออกค่ะ คุณไม่ต้องไล่ฉันหรอก ฉันขอลาออกเอง อีกอย่างก็ยังอยู่ในช่วงฝึกงาน เดี่ยวพรุ่งนี้ฉันเขียนชี้แจงรายละเอียดมาส่งนะคะ”

เอ๋ ไม่พูดตะกุกตะกักแล้วนี่

“...”

“...”

“...”

เส้นกวางจงกับหนานซูหันไปมองหนานเป่ย์เหยาเป็นตาเดียว อีกฝ่ายกระแอมไอออกมา “มองฉันทำไม!”

เขาโบกมือบ๊ต “ลาออกก็ลาออกไปสิ!”

เมื่อทั้งสามคนเดินออกมา หนานซูก็หันไปมองซีกุ หยิกแก้มอีกฝ่ายเบา ๆ “จะลาออกจริงเหรอ”

ซีกุก็มึนหน้ามึนตาขานตอบเสียงเบา หนานซูถอนหายใจลูบผมของอีกฝ่าย พูดเสียงอ่อนโยน ขนาดซีกุฟังแล้วยังรู้สึกอ่อนระทวย “เธอดี ๆ คิดอีกทีไหม”

ขนาดเส้นกวางจงที่ปากคอเราะรายยังอดโหม่นน้าวไม่ได้ ถึงแม้คำพูดนั้น

จะไม่ค่อยน่าฟังเท่าไรก็ตาม “เด็กยุค 90 อย่างพวกเธอนี้แหละ ทำไมชอบทำตัวเอาแต่ใจแบบนี้ โดนดูแลสองคำอะอะก็จะลาออก คิดว่างานหาง่ายขนาดนั้นเลยหรือไง ประชานทานก็แค่พูดไปแบบนั้นแหละ เขาคิดจะไล่เธอออกจริงๆ ที่ไหน เจ้าเด็กคนนี้นี่ใจเสียจริงๆ”

พูดจบก็ชี้หนานซู “เธอก็อีกคน เรื่องนี้ต้องโจมตีเจียงเก๋อแน่นอน ก่อนหน้านี้คุณปู่แห่ง F&D เข้าโรงพยาบาล สงครามแย่งชิงดีในตระกูลถึงค่อยมาเฟื่องเริ่มขึ้น เจียงเก๋อเป็นคุณชายเจ้าอารมณ์ ถึงจำนวนหุ้นในมือจะมีไม่เยอะ แต่เขาเป็นคนที่คุณปู่เอ็นดูมากที่สุด ถ้าคุณปู่คิดไม่ตกแล้วเขียนพินัยกรรมให้เจียงเก๋อเป็นผู้สืบทอด F&D แบบนี้ปีหน้าคงมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นแน่นอน เป็นละครฉากใหญ่ที่ทุกคนเฝ้ารอดูเลยละ ระหว่างนี้เจียงเก๋อคงไม่มีทางมาสนใจคนตัวเล็กๆ อย่างเธอหรอก เพราะอย่างนั้นช่วงนี้ก็เลิกไปหาเรื่องเขาได้แล้ว!”

เส้นกวางจงกำชับเธอเสร็จก็จัดตารางงานให้หนานซูจนแน่น

วันนี้เขาก็เอางานมาให้ถึงกองถ่าย หนานซูกำลังก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ หนังสือธรรมะในมือถูกเธอเปิดอ่านไปหลายรอบจนนับไม่ถ้วน เธอฟังเส้นกวางจงพูดอย่างใจลอย “ครั้งนี้ไม่เหมือนเดิม พวกเราไม่รับงานละครแล้ว แต่เป็นรายการวไรต์น็อกสถานที่”

“อะไรนะ”

“ก็พวกรายการที่ต้องไปศึกษาวิถีชีวิตกับเล่นเกมเอาตัวรอดอะไรทำนองนั้นนั่นแหละ แต่ละด่านมีหัวข้อต่างกันออกไป ตอนนี้ตามแผนที่วางไว้ชั่วคราวหนึ่งด่านจะใช้เวลาประมาณครึ่งเดือน ภายในครึ่งเดือนนี้เธอต้องปิดมือถือคอมพิวเตอร์ทุกอย่าง ทั้งหมดมีสามด่าน ด่านแรกต้องไปให้บริการภาคพื้นดินที่ทำอากาศยาน ด่านที่สองดับเพลิง ด่านที่สามผจญภัยในป่าใหญ่”

หนานซูจ้องหนังสือเขม็ง นิ่งเงียบไปครู่ใหญ่แล้วพูดว่า “ฉันปฏิเสธได้หรือเปล่า”

“ปฏิเสธไม่ได้ นี่เป็นหนึ่งในเงื่อนไขสงบศึกที่ประชนทานตกลงกับเจียงเก๋อ”

“เขาบ้าไปแล้วหรือไง”

“เจี๊ยงเก้อบ้าไปแล้วหรือเปล่าฉันไม่รู้หรอก แต่ประธานหานไม่ได้บ้าแน่นอน”

ทางด้านหลินลู่เซียวเพิ่งกลับมาจากสถานฝึกอบรมที่หนานชาน ผู้ฝึกสอนวิ่งเข้ามาหาเขาแล้วท้วงท้วงหัตถ์ หอบหายใจพูดว่า “นายอย่าเพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้า รีบตามฉันไปสถานที่หนึ่งก่อน หัวหน้าจากกองทหารมากันครบทุกคนเลย”

หลินลู่เซียวจอดรถแล้ววิ่งตามผู้ฝึกสอนเข้าไปในอาคารจิ้งเจี้ยว

ภายในห้องประชุมหัวหน้าทุกคนนั่งเรียงกันเป็นแถวทำหน้าที่เครื่องขีมิประชุมกันอย่างสงบเรียบร้อย หลินลู่เซียวจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง วางหมวกลงบนโต๊ะแล้วพูดขึ้นเบา ๆ ว่า “ช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่านี่กำลังจะลงโทษใคร”

ผู้ฝึกสอนหันมามองเขาแล้วพูดว่า “เดือนหน้ามีกองถ่ายอยากจะมาถ่ายทำรายการวไรตี้ที่นี่ พวกหัวหน้าเขาเลยปรึกษากันอยู่นะ”

หลินลู่เซียวทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ เขาเหล่มองผู้ฝึกสอน จากนั้นก็มีหัวหน้าคนหนึ่งเคาะโต๊ะเบา ๆ แล้วตะโกนเรียกเขา “ลู่เซียว ฉันปรึกษากับพวกผู้บัญชาการทุกคนแล้ว สุดท้ายคิดว่าจะให้นายเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ นายมีความเห็นอย่างไร”

หลินลู่เซียวหันหน้าไปมอง “รับผิดชอบอะไรหะครับ”

“รายการวไรตี้ของสถานีโทรทัศน์เป่ย์สวีนัง ผู้ฝึกสอนคอยรายละเอียดกับทางกองถ่ายไว้เรียบร้อยแล้ว ระยะเวลาทั้งหมดครึ่งเดือน ช่วงเวลาที่จะเข้ามาถ่ายทำเป็นกลางเดือนหน้า นายมาเป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบการถ่ายทำรายการครั้งนี้ จัดการดูแลเรื่องการฝึกอบรมของพวกเรา รวมถึงการลงมือปฏิบัติด้วย ถึงเวลานั้นจะมีศิลปินเข้าร่วมหกคน ผู้หญิงสามคน ผู้ชายสามคน เราคุยกับทางกองถ่ายเรียบร้อยแล้ว จะปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนที่ปฏิบัติต่อทหารใหม่ทุกคน เพื่อเผยแพร่และสะท้อนให้เห็นวินัยของกองทัพและความรู้ด้านดับเพลิงที่แท้จริง ควรต้องสอนอะไรก็สอนให้หมด

ควรด่าก็ด่า หากมีคนไม่รักหากถูกระเบียบ นายสามารถยื่นเรื่องต่อเบื้องบนให้เขาออกจากกองทัพได้ทุกเมื่อ”

เรื่องนี้ตัดสินใจยากมาก หลินลูเซียวไม่ชอบวิธีการโปรโมตแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เขารู้สึกว่าหลายเรื่องเมื่อฉายอยู่บนจอทีวีแล้วมักจะใหญ่โตเกินจริง ถึงแม้ในชีวิตประจำวันของพวกเขาจะฝึกซ้อมแบบนั้นกันจริง ๆ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ชมได้ดูแล้วพวกเขาก็คิดว่ามัน “สร้างภาพ”

ขนาดวิดีโอโปรโมตในเวลาปกติเขายังชี้เกียจไปถ่ายเลย แต่ครั้งนี้ต้องถ่ายทำรายการวไรตี้ของสถานีโทรทัศน์ช่องใหญ่โต หนาซ้ำเรื่องใหญ่แบบนี้ คนที่ต้องรับหน้าที่เป็นหัวหน้าผู้คุมอย่างเขากลับรู้เรื่องเป็นคนสุดท้าย เห็นได้ชัดว่าผู้บัญชาการแต่ละคนรู้จักนิสัยของเขาดี โยนหกคนนั้นมาให้เขาจัดการแบบนี้ จะบีบให้เขาขึ้นเชียงให้ได้สินะ

“ถ้าผมยื่นเรื่องไล่พวกเขาไปหมดทุกคนแล้ว งั้นก็เลิกกองได้ไวขึ้นไหมครับ”

เมื่อได้ยินดังนั้นผู้ฝึกสอนก็อึ้งตะลึงมอง ต่อด้วยเตชะเขาได้โตะกัดฟันพูดว่า “นายพูดอะไรเนี่ย”

“นายจะทำยังไงฉันไม่สนหรอกนะ ถ้านายมีความสามารถนั้นจริงจะไล่พวกเขากลับไปให้หมดเลยก็ได้ อย่างมากก็แค่ให้ทางรายการยกเลิกถ่ายทำที่นั่นแค่นั้น ตอนสิ้นปีเราค่อยทำวิดีโอณรงค์โปรโมตไปก็จบแล้วแต่ฉันมีข้อแม้สองอย่าง” หัวหน้าอาวุโสยิ้มแล้วชูสองนิ้วขึ้นมา “ข้อแรกจะฝึกเข้มงวดขนาดไหนไม่เป็นไร แต่ต้องรับประกันความปลอดภัยของพวกเขา ข้อสอง ต้องแสดงวินัยกองทัพของเราออกมาให้เป็นที่ประจักษ์”

หลินลูเซียวเงิบไปชั่วครู่ จากนั้นก็ขานตอบ “ครับ”

หลังจากนั้นพวกเขาก็พูดคุยเรื่องแผนงานในป็นี่คร่ำ ๆ เมื่อการประชุมจบลงผู้ฝึกสอนก็สั่งให้โรงอาหารทำอาหารเพิ่ม แต่หัวหน้าตะโกนห้ามว่า “ไม่ต้องหрок ไม่ต้องพิธีรีตอง ปกติพวกนายกินอะไร พวกเราก็กินแบบนั้นแหละ”

ผู้ฝึกสอนหันมองหลินลูเซียวเป็นนัยว่าให้เขาเป็นคนตัดสินใจ

หลินลูเซียวลูบผมแล้วสวมหมวกให้เรียบร้อย “ทำตามหัวหน้าบอก”

คนจากกองร้อยมีกันประมาณห้าสิบกว่าคน จำนวนเยอะกว่ากองร้อยชั้นประทวนราวยี่สิบกว่าคน โรงอาหารอยู่ชั้นสอง เวลานี้เป็นช่วงที่พวกทหารกำลังฝึกซ้อมกันอยู่ เมื่อพวกเขาจัดแถวเดินขบวนกันเสร็จ ผู้ฝึกสอนก็พาหัวหน้าทุกคนไปกินข้าว ส่วนหลินลู่เซียวยืนสับนุหรืออยู่หน้าโรงอาหารหมดไปสองมวนถึงค่อยเข้าไป

เมื่อตักข้าวเสร็จกำลังจะนั่งลง หัวหน้าก็ใช้ตะเกียบชี้เขาแล้วทักว่า “นายอ่านหนังสือไปถึงไหนแล้ว”

หลินลู่เซียวถือชามข้าวเอาไว้ คีบเนื้อเข้าปาก เคี้ยวไปสองทีแล้วพูดว่า “ครึ่งหนึ่งได้ครับ”

ที่จริงแล้วเขาไม่มีเวลาอ่านเลย ช่วงนี้มัวแต่ยุ่งอยู่กับการอบรมทหารใหม่นอกสถานที่ นี่เพิ่งได้ก้าวเท้าเดินเข้ากองทหาร จู่ๆ ก็ถูกยึดเยียดให้ไปดูแลรายการวไรต์อะไรนั่นอีก

ผู้ฝึกสอนพูดเสริมแทนเขา “เขาตั้งใจมากเลยครับ ก่อนหน้านี้ตอนที่อยู่ศูนย์ฝึกหนานซาน ผมเห็นมีหนังสือวางอยู่บนรถเข็นหลายเล่มครับ ผู้กองหลินของพวกเรา เวลาตั้งใจทำอะไรบางอย่างขึ้นมา คนอื่นสู้ไม่ได้หรอกครับ”

หลินลู่เซียวมองเขาที่หนึ่ง กระตุกมุมปากแล้วกินข้าวต่อ เขาเป็นคนกินข้าวเร็วมาตั้งแต่เด็ก กินแค่สองสามคำ ข้าวในชามก็หายลงท้องไปกว่าครึ่งแล้ว

หัวหน้าพยักหน้าอย่างชื่นใจ “ก่อนหน้านี้ฉันเพิ่งไปประชุมในเมืองมา เจอพ่อนายด้วย ฉันเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟัง เขาเองก็สนับสนุนเห็นด้วยนะ นายไม่ได้กลับบ้านนานแล้วใช่ไหม มีเวลาก็กลับไปหาเขาบ้าง เขาอายุมากแล้ว ร่างกายเดินเหินไม่ค่อยสะดวก พวกนายสองพ่อลูกไม่ค่อยคุยกัน นายนะเป็นคนเย็บตั้งแต่เด็ก พอเข้ากองพันไปแล้วต้องแก่นี่สิหนี่ง”

หลินลู่เซียววางชามข้าวลงแล้วขานตอบ

เมื่อก้าวเป็นผู้บัญชาการกองทหารและเพื่อนร่วมรบของหลินชิงหยวน เห็นหลินลู่เซียวโตมาตั้งแต่เด็กเหมือนกัน เขาเป็นคนเดียวที่เข้าใจเรื่องของบ้านสกุลหลินมากพอสมควร ทั้งยังรู้จักนิสัยของหลินลู่เซียวดีมากด้วย

“ตั้งเอาพลังสมัยที่นายสอบเข้าโรงเรียนทหารออกมา เรื่องนี้ไม่ยาก เหมือนที่นายคิดหรอกนะ โควตาครั้งนี้มีน้อย การแข่งขันสูง มีคนมากมาย อยากแย่งชิงตำแหน่งนี้ ถ้านายไม่ออกแรงฮึดสู้สักหน่อยก็เอาชนะไม่ได้หรอก”

หลินลู่เซียวจ้องมองอีกฝ่ายแต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ผู้ฝึกสอนพูดขึ้นว่า “ผู้กองหลินของเรามีครบทุกอย่างเลยครับ ยกเว้น แต่แรงฮึดสู้มันแหละ”

เมิ่งกั๋วหงพูด “ฉันจำได้ว่าตอนเด็กๆ นายอ่านหนังสือเร็วนี้่ ทุกครั้งที่ฉันเอาหนังสือทฤษฎีทางการทหารให้นายอ่าน ไม่กี่วันนายก็วิ่งมาขอเล่มใหม่กับฉันแล้ว ทำไมคราวนี้ผ่านไปตั้งนานยังอ่านไม่จบสักเล่มเลยล่ะ”

เด็กผู้ชายทุกคนต่างก็ชอบดูชอบอ่านเรื่องป็น รดถึงอะไรทำนองนั้น ตอนนั้นเขาชอบอ่านหนังสือทฤษฎีทางการทหารมาก ทุกครั้งเมิ่งกั๋วหงมาบ้านจะเอาหนังสือมาให้เขาหลายเล่ม เขาอ่านหนังสือเร็ว ความจำดี ตอนแรกเมิ่งกั๋วหงคิดว่าเขาแค่เปิดดูผ่านๆ ไม่สนใจก็โยนทิ้ง แต่คิดไม่ถึงว่าตอนได้เจอกันครั้งหลังๆ เจ้าเด็กคนนี้ยังเล่าได้เป็นเรื่องเป็นราว ฟังดูเอาจริงเอาจังมาก เขาจึงชอบและเอ็นดูอีกฝ่ายมากยิ่งขึ้น

เมิ่งกั๋วหงตอบโต้แล้วพูดว่า “ใส่ใจกับมันหน่อยนะ เดือนหน้าก็จะสอบแล้ว”

หลินลู่เซียวกินข้าวเสร็จ วางชามเปล่าลง ยกมือขึ้นกอดอกนั่งอยู่บนเก้าอี้ กระดกไม้จิ้มฟันในปากสองที

“เข้าใจแล้วครับ”

หนานซูได้รับข้อความโจมตีเข้ามาเยอะมาก ผู้ติดตามในเว่ยปั๋วก็พุ่งขึ้นเรื่อย ๆ ไม่หยุด เดิมทีมีผู้ติดตามแค่แสนกว่าคนเท่านั้น แถมครึ่งหนึ่งในนั้นเล่นกวางจงใช้เงินบีบยอตมาด้วยซ้ำ แต่ครั้งนี้อยู่ดี ๆ ยอตผู้ติดตามก็ทะยานขึ้นไปเป็นหลายแสนคน

และในวันนี้หนานเป่ยเหยา ก็เรียกเล่นกวางจงเข้าไปต่อว่า

คุณชายหนานเป่ยเหยานั่งไขว่ห้างตรงเก้าอี้ประธาน “นายว่ามาซิว่าเรื่องยอตผู้ติดตามของหนานซูมันมีอะไรกัน เธอใช้เงินซื้อมาหรือ”

เส้นกวางจง “คนอย่างเธอไม่มีทางทำหรรอกรับ เธอเล่นเวบบัวไม่เป็น ด้วยซ้ำ นิสัยแบบนั้นจะไปมีทางซื้อยอดผู้ติดตามได้ยังไง”

“นั่นทำไมจู่ๆ ยอดผู้ติดตามถึงขึ้นมาเยอะขนาดนี้ล่ะ”

เรื่องนี้เส้นกวางจงวิเคราะห์กับทีมงานมาแล้ว “ไม่ใช่เรื่องน่ายินดีอะไร หรรอกร มีแต่คนติดตามเพื่อมาด่าเธออะ”

หานเปี่ยเหยา “...”

“แอคเคานต์ชาวซุบซิบดารานั่นชุดเรื่องสมัยเธอกับหรรอกรตงหยาง และเหยียนไต้ขึ้นมานะครับ มีแฟนคลับกลุ่มหนึ่งพนธงว่าหานฐูเป็นตัวการทำให้พวกเขาสองคนเลิกกัน พวกเขาไปกดติดตามเพราะอยากดูความเคลื่อนไหวของเธอได้สะดวกขึ้นจะได้ต่างๆ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นแฟนคลับแม่ยกของเจียงเก้อ พวกนั้นกดติดตามหานฐูก็เพราะจะได้ด่าเธอต่างๆ เหมือนกัน ส่วนที่เหลือก็มีแต่พวกหนุ่มเนิร์ด เดาว์พวกเขาคงคิดว่าเธอเป็นนางแบบชายขอบ เลยชอบส่งข้อความนำเกลียดมาแก้งเธอเท่านั้นครับ”

หานเปี่ยเหยาเบิกตาโต “คนพวกนี้โรคจิตหรือเปล่าเนี่ย”

“ผมบอกได้แคว่โชคคิตที่หานฐูไม่สะทกสะท้านเลย หากเปลี่ยนเป็นคนจิตใจเปราะบางอย่างเหยียนไต้ละก็ ดูท่าคงกระโดดตึกตายไปนานแล้ว”

หานเปี่ยเหยาดำดิ่งอยู่ในความคิดของตน “แล้วรายการวไรต์นั้นเป็นยังไงบ้าง”

เส้นกวางจงเงียบไปครู่หนึ่ง ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมเจียงเก้อถึงให้เธอไปเข้าร่วม”

หานเปี่ยเหยา “อาฮะ”

“ตอนแรกคุณคิดว่ามันเป็นรายการแบบไหนครับ”

หานเปี่ยเหยาไม่พูด เส้นกวางจงทำงานกับหานเปี่ยเหยามาหลายปี การที่เขานิ่งเงียบแบบนี้หมายความว่าอะไร เส้นกวางจงรู้ดี

“ผมอุตส่าห์คิดว่าอย่างน้อยคุณยังชอบเธออยู่สักนิด”

“ถึงนั้นจะไม่ชอบเธอ แต่เธอก็เป็นคนในสังกัดฉัน” หานเปี่ยเหยายิ้ม ประชดประชัน “นายคิดว่าฉันโหดร้ายขนาดนั้นเลยหรอ คิดว่าฉันจะปลักเธอ

ลงกองเพลิงหรือไง”

เส้นกวงจงเจียบ หานเปยเหยาถอนหายใจออกมาอย่างอดไม่ได้ “เอาเถอะ รายการที่เจียงเก้อเลือกนั้น เขาก็แค่ต้องการให้ห่านชูพลาดทำลำบากหน่อยก็เท่านั้น อยากให้คนอื่นหัวเราะกับความน่าเกลียดของเธอ ทำให้พวกเขารู้ว่าดารากับคนธรรมดาก็ไม่ต่างกัน คนอื่นเขาก็ทำได้ ทำไมเธอจะทำได้ล่ะ อีกร้อยคนอย่างเธอต้องถูกตัดนิสัยข้างลักหน่อย”

พุด่างๆ เขาไม่สบอารมณ์ที่ห่านชูเถียงเลยหาเรื่องแก้แค้นเธอตัวเอง เส้นกวงจงคิดในใจ มิน่าล่ะถึงเชิญศิลปินดังมาเข้าร่วมด้วยไม่ได้เลยใช้ศิลปินตัวเล็กๆ แทนสินะ รายการแบบนี้ถ้าตั้งได้คงแปลก

ที่จริงสองด้านแรกยังดี ไม่ค่อยมีอะไรยากนัก แค่นี้ไปทดลองใช้ชีวิตสัมผัสความยากลำบากของคนทำงานบริการภาคพื้นดินกับเจ้าหน้าที่ดับเพลิง ด้านที่สามผจญภัยในป่าใหญ่ต่างหากคือเป้าหมายหลักของรายการนี้ ปล่อยศิลปินหกคนเข้าไปอยู่ในป่าใหญ่ที่เต็มไปด้วยอันตราย ดูว่าใครจะอดทนได้ถึงวินาทีสุดท้าย ความยากลำบากนั้นแค่คิดก็น่ากลัวแล้ว

ห่านเปยเหยรำคาญใจ ไม่รู้ว่าเรื่องที่ตัวเองตัดสินใจทำลงไปถูกหรือผิดกันแน่ แต่ชีวิตคนเปรียบเสมือนอยู่ในสังคมนั้นเสื่อมทราม คิดจะมีชีวิตอยู่อย่างสบายมันยาก เรื่องนี้ห่านชูน่าจะเข้าใจดีกว่าเขามาก พอคิดแบบนั้นก็รู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย เขายกมือโบกไล่เส้นกวงจงออกไป และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นจดหมายล่อลวงวางอยู่บนโต๊ะ

วันนี้ห่านชูถ่ายทำด้านแรกที่ต้องไปคอยบริการภาคพื้นดินในสนามบินเสร็จก็รีบกลับบ้านทันที ซี๊กู่กำลังเก็บของในบ้านให้ห่านชูอยู่ เมื่อฝ่ายหลังเดินเข้ามาก็โยนกระเป๋าไปด้านข้าง กระโดดขึ้นเตียง พุดกับซี๊กู่ด้วยเสียงเอื้อยเอื้อยว่า

“แม่สาวน้อย คิดถึงฉันไหม”

ซี๊กู่หยุดงานในมือลงหันไปมองเธอ “ค่ะ”

ห่านชูลุกขึ้นมานั่งอยู่ตรงหัวเตียงมองอีกฝ่าย “เป็นอะไร ทำไมเสียงเศร้าแบบนี้ล่ะ”

ชีกู่ทงไม่ไหวเข้าไปกอดหนานซูเอาไว้ แล้วร้องไห้ออกมาเสียงดัง “ฉันยื่นใบลาออกให้ประธานทานไปแล้วค่ะ ประธานทานบอกว่าถ้าฉันลาออก เขาจะเอาชื่อฉันขึ้นบัญชีดำ...จะทำให้ฉันหางานไม่ได้...ทำไมเขาถึงเกลียดฉันขนาดนี้คะพี่...ฉันไม่ได้ทำอะไรให้เขาไม่พอใจสักหน่อย”

ร่างกายอ่อนนุ่มของเด็กสาวซุกอยู่ในอ้อมกอด อีกฝ่ายร้องไห้หน้าสงสาร ทำให้คนที่เห็นปวดใจยิ่ง

หนานซูลูบศีรษะเธอแล้วปลอบว่า “ที่จริงฉันก็คิดเหมือนกันนะ”

ชีกู่ตกใจผละออกจากอ้อมกอดของเธอ “พี่จะขึ้นบัญชีดำฉันเหมือนกันหรือคะ!”

หนานซูหลุดกตา “ฉันไม่อยากให้เธอลาออก เธอเองก็ทำงานอยู่กับฉันได้ดีไม่ใช่หรือไง ทำไมต้องลาออกเพราะคำพูดของหนานเป่ยเหยาด้วยล่ะ เขาจะเป็นพวกเด็กน้อย แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาไม่ค่อยเป็น แถมยังพูดดี ๆ ไม่เป็นอีก แต่เวลาปกติเธอลองสังเกตเขาสักหน่อยสิ เธอจะค้นพบว่าที่จริงเขาน่ารักเหมือนกันนะ แค่นิสัยเสียไปบ้างเท่านั้นเอง”

แววตาของอีกฝ่ายส่องประกาย ตามขึ้นอย่างลึกลับแล้ว “จริงหรือคะ”

“ในเมื่อเขาบอกว่าไม่อยากให้เธอลาออก เธอก็ลองทำงานนี้ต่ออีกสักหน่อยเถอะ คนในบริษัทนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ พูดไม่ค่อยเป็น แต่ที่จริงแล้วพวกเขาเป็นคนดีมากนะ”

อย่างน้อยหากเทียบกับทีมงานเก่าของเธอที่ต่อหน้าดูเป็นมิตร แต่ลับหลังกลับลอบทำร้ายอีกฝ่ายอยู่ตลอด พวกนี้ถือว่าดีมากแล้ว

ชีกู่พยักหน้า หนานซูลูบผมเธอ “เด็กดี ฉันเหนื่อยมากเลย ขอหลับสักงีบนะ”

ชีกู่เพิ่งสังเกตเห็นรอยเลือดตรงทางคิ้วของเธอ “พี่เป็นอะไรคะเนี่ย แค่อัปเดตรายการทีวีเองทำไมถึงบาดเจ็บล่ะ แล้วทำไมรายการนั้นไม่ยอมให้ผู้ช่วยติดตามไปด้วยนะ”

หนานซูนอนแผ่อยู่บนเตียงเหมือนกับปลาตาย ไม่ขยับตัวเลยสักนิด “รายการปีศาจนะสิ เจียงเก๋อโรจิดีๆ”

ตอนนี้เธอจินตนาการถึงความน่ากลัวของเทพลัปดาห์ที่สามที่ต้อง

เข้าไปผจญภัยในป่าได้แล้ว

หนานชูดูเหมือนมากจริงๆ ชีกุเลยไม่กล้ารบกวน ได้แต่ค่อยๆ ถอดรองเท้าให้ ห่มผ้าให้แล้วหันหลังเดินออกไป วันรุ่งขึ้นเมื่อทั้งสองคนกลับเข้าบริษัทได้ยื่นเหียนไต้เข้าไปไวยวากับหานเป่ยเหยาเสียงดัง

แซกรับเชิญที่ต้องไปถ่ายรายการ มีดาราทูสองคนที่มาจากบริษัทเจียเหอ อีกคนหนึ่งที่ว่าก็คือเหียนไต้

เส้นกวางจงมองหนานชูแล้วกวักมือเรียกให้เธอเดินเข้าไปหา “เธอคิดยังไงบ้าง”

หนานชูกะพริบตา “คิดอะไรยังไงเธอ”

เส้นกวางจงทำหน้าซังกะตาย “ถ้าเธอไม่อยากถ่ายทำแล้วก็ไปบอกประธานหานเถอะ ยังไงเขาก็ตอบตกลงแน่ๆ ถึงตอนนั้นค่อยหาข้ออ้างขอออกจากรายการ เดี๋ยวฉันรับงานอื่นให้”

พูดจบก็เห็นรอยแผลเลือดออกตรงทางคิ้วของหนานชู สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปในทันที “นี่เธอไปโดนอะไรมา”

หนานชูลูบทางคิ้วเบาๆ “ตอนถ่ายไม่ค่อยระวังเท่าไรนะ”

“เธอเป็นศิลปินนะ! ไม่ว่ายังไงหน้าก็ห้ามมีแผลเด็ดขาด!”

“รู้แล้วนะ ไ่ว่คราวหน้าจะระวังนะ” หนานชูพูดเบาๆ

เส้นกวางจงถลึงตามอง “คิดได้แล้วหรือยังว่าจะถ่ายต่อไหม”

หนานชู “ถ่ายต่อสิ สนุกดีออก”

ตอนที่ทั้งสามคนเดินเข้าไปด้านใน เหียนไต้กำลังไวยวายเขวี้ยงหนังสืออยู่ หานเป่ยเหยานั่งอยู่บนโซฟาด้วยสีหน้าเย็นชา เมื่อเห็นพวกเขาเดินเข้ามาค่อยเอ่ยว่า “ฉันบอกเธอตั้งแต่ตอนที่รับรายการนี้แล้วว่า มันไม่เหมือนรายการก่อนหน้านี้ที่แค่แสดงสีหน้าท่าทางมีอารมณ์ร่วมก็จบ ตอนนั้นเธอก็ไม่ได้สนใจเลยไม่ใช่หรือไง เธอบอกเองนี่ว่าถ้าหนานชูไปเธอก็จะไปนะ ถ้าไวยวายเสร็จก็ออกไปได้แล้ว”

เหียนไต้ “ฉันคิดว่าด้านบริการภาคพื้นของท่าอากาศยานนั้น คือพนักงานที่คอยตรวจเช็คความปลอดภัยนี่นา ใครจะไปรู้อย่างต้องไปรีบไปส่งผู้โดยสารขึ้นเครื่องลงเครื่อง ช่วยผู้โดยสารตามหาของที่หายๆ แกมยัง

ต้องรับฟังคำร้องเรียนจากผู้โดยสาร ปลอบใจคนที่ขึ้นเครื่องไม่ทัน เสิร์ฟน้ำ เสิร์ฟชาให้พวกเขา แถมยังมีคนไม่ทันระวังจนฉ้นเกือบโดนทุบตีด้วยซ้ำ!! เวลาเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ทีมงานก็หายหัวไปไหนไม่รู้ เอาแต่แอบอยู่ข้างๆ แล้วก็ถ่ายอยู่นั่นแหละ ฉันบอกว่าอย่าถ่าย พวกเขาก็จะถ่ายให้ได้ รายการแบบนี้ไปเพื่ออะไรกัน”

หานเปยเหยาว่า “เธอคิดว่าเดี๋ยวนี้เวลาถ่ายรายการอะไรดีแค่นี้ จิบกาแฟอาบแดด คิดว่าตัวเองพักร้อนที่ฮาวายหรือไง เธอคิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติพอหรือ”

ประโยคนั้นพูดถูกต้องไม่ผิดแม้แต่น้อย เพราะนี่คือสังคมที่เต็มไปด้วยความอยากได้ใครมีทางวัตถุ คนอ่อนแอก็จะถูกคนแข็งแกร่งกลืนกิน

แม้จะเป็นแบบนี้ แต่เมื่อถึงวันที่ถ่ายทำด้านดัดแปลง เขียนได้ก็ยังมารายงานตัวตรงเวลา

พวกเขาหกคนลากกระเป๋าเดินทางมาถึงประตูหน่วยดับเพลิงพิเศษแห่งเมืองเปยสวิน บนแท่นหินยิ่งใหญ่สลักคำว่า หน่วยดับเพลิงพิเศษ หน่วยหนึ่งเอาไว้เด่นหรา มีทหารยามยืนเฝ้าอยู่สองนาย หานซูเหม่อมองทหารสองคนนั้น ขณะที่เขียนได้เดินเข้ามาหาเธอ “นี่ ฉันคิดว่าด้านนี้น่ากลัวกว่าสนามบินอีก พวกเราหนีกันดีไหม”

หานานซูปรายตามองเธอทีหนึ่งแล้วหันหน้ากลับ ไม่เพียงไม่ตอบ ยังย้อนถามว่า “เธอรู้ไหมว่าในหนึ่งปีมีนักดับเพลิงที่ต้องสละชีวิตไปกี่คน”

เขียนได้ตกใจชะงัก

“สถานที่ของคนที่ใช้ชีวิตของตัวเองปกป้องพวกเรา เธอไม่อยากจะเห็นหรือ” หานานซูเผยหน้ามองตัวอักษรที่สลักอยู่บนแท่นหินนั้น

...ทหารผู้แข็งแกร่ง แรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ จงรักภักดี ฮีตสุไม่ยอมแพ้

หานานซูแหงนหน้าขึ้น แววตาส่องประกาย แสงอาทิตย์ส่องอยู่ด้านหลังตัวเธอ

“ฉันน่าจะอยากเห็นมากเลย” ว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้พี่กลายเป็นคนแข็งแกร่งไม่ยอมแพ้ ข้ายังอ่อนโยนมากขนาดนี้

ผู้ฝึกสอนหยางเจินกังพาทหารดับเพลิงเดินออกมาจากด้านในหนึ่งคน
“แถวตรง”

ทั้งหกคนเหละเหละ ขยับตัวชักช้า แต่ในที่สุดก็เข้าแถวเรียงเป็น
หน้ากระดาน หยางเจินกังขมวดคิ้ว ตายแน่ ถ้าคนที่อยู่ด้านในเห็นเข้าต้อง
โดนด่าแน่ๆ

เพราะอย่างนั้นเขาเลยชิงพูดขู่ไว้ก่อน “ผมเป็นผู้ฝึกสอนแห่งหน่วย
ดับเพลิงพิเศษหน่วยหนึ่งของเมืองเป่ย์สวิน และเป็นรองผู้คุมในการฝึกอบรม
ของพวกคุณในครั้งนี้ด้วย ส่วนคนด้านหลังผมคนนี้เป็นทหารใหม่ที่จะเป็น
หัวหน้าหน่วยของทุกคน ในเมื่อทุกคนมาถึงที่นี่แล้วก็ลืมนโยบายของ
ตัวเองไปซะ อยู่ที่นี่ไม่มีแบ่งแยกผู้หญิงหรือผู้ชาย ไม่มีลืมนโยบายหรือคนธรรมดา
พวกเราทุกคนล้วนเป็นทหาร หากไม่ทำตามกฎ ก็ขอเชิญทุกคนออกจาก
กองทัพบอกเราไปทันที”

“ได้ยินหรือยัง”

“ได้ยินแล้วค่ะ! ได้ยินแล้วครับ!” เสียงเหละเหละของทั้งหกคน
ดังขึ้น

หยางเจินกังบอก “เข้าไปเก็บกระเป๋าเดินทางก่อน แล้วมารวมตัว
ที่สนามภายในห่านา”

แดดร้อนระอุ อุณหภูมิด้านนอกสูงถึงสี่สิบองศา ฤดูร้อนของเมืองเป่ย์สวิน
ร้อนมาก เหล่าลืมนโยบายยืนอยู่บนสนามนานกว่าสิบนาที อากาศร้อนมากจน
ทนแทบไม่ไหว ตรงหน้าเต็มไปด้วยกลิ่นยางรุนแรงลอยโชย

เหยียนไต้เอ๋ยถาม “ผู้ฝึกสอนหยางคะ ตอนนี้พวกเราต้องทำอะไร
หรือคะ”

หยางเจินกังยืนตอบตัวตรง เหนือไหล่ท่วมกาย ปรายตามองเธอหนึ่งที่
“รอหัวหน้าผู้คุม”

เหยียนไต้เอ๋ยถามต่ออีก “แล้วทำไมหัวหน้าผู้คุมยังไม่มาอีกคะ”

หยางเจินกัง “หัวหน้าผู้คุมกำลังประชุมอยู่ เดี่ยวอีกสักพักก็มา
อย่าพูดมาก”

เหยียนไต้หมดแรงจะต่อปากต่อคำ เมื่อเขาพูดจบ ด้านนอกรั้วเหล็ก ก็มีชายชุดทหารร่างสูงใหญ่ที่เงาของหมวกปิดหน้าไปกว่าครึ่งเดินเข้ามา

ตอนที่ใกล้จะถึงหลินลู่เซียววิ่งเหยาะเข้ามาสองก้าว จากนั้นพูดขึ้น ด้วยเสียงเรียบเฉยน่าเกรงขาม “รวมตัว” ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน พอหัวหน้า ผู้คุมปรากฏตัว คนพวกนี้ก็จริงจั่งซั้งซั้งขึ้นมาทันที ขนาดตอนเรียกรวมตัวยังทำได้ว่องไวกว่าตอนที่อยู่ตรงหน้าประตูอีก

หลินลู่เซียวกวาดตามองคนกลุ่มตรงหน้าที่ละคน เมื่อถึงหนานซู เขาไม่หยุดมองแม้แต่นิด กวาดสายตาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำราวกับว่าเพิ่งเคยเจอเธอครั้งแรกอย่างนั้น

ดีมาก

เขายืนตัวตรงแล้วทำท่าวันทยหัตถ์ “ผมเป็นหัวหน้ากองร้อยของหน่วยดับเพลิงพิเศษหน่วยหนึ่งแห่งเมืองเป่ย์สวิน และเป็นผู้คุมในการฝึกอบรมของพวกคุณครั้งนี้ หลินลู่เซียว”

สมบูรณ์แบบ